

DE BEDENKER VAN
HANNIBAL LECTER

THOMAS HARRIS

CARI MORA

VOLT

THRILLER

Onder een villa in Miami ligt voor 25 miljoen aan narco-goud. Allerlei criminelen jagen erop, waaronder Hans-Peter Schneider, een genadeloos monster dat de ziekste fantasieën van de allerrijksten uit laat komen. Om bij het goud te komen moet hij alleen nog wel afrekenen met de van oorsprong Colombiaanse Cari Mora, die op het huis past. Wanneer Hans-Peter haar ziet, denkt hij niet alleen het goud maar ook een mooi, weerloos speeltje te hebben gevonden. Maar daarmee onderschat hij Cari Mora op dodelijke wijze.

THOMAS HARRIS *Cari Mora*

Vertaald door Pon Ruiters

Amsterdam | Antwerpen

Eerste druk, 2019; tweede druk (e-book), 2019

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2019.

Oorspronkelijke titel *Cari Mora* This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, usa. All rights reserved.

Copyright © 2019 Thomas Harris Copyright vertaling © 2019 Pon Ruiters / Uitgeverij Volt De vertaler dankt Jas van Driel voor zijn hulp.

Omslag Glenn O'Neill

Omslagbeeld Melvyn Longhurst /

Alamy Stock Photo; Torontonion / Alamy Stock Photo

Omslagbewerking Michael de Wee, Groovyways Verzorging ePub
Michiel Niesen, ZetProducties ..

Foto auteur Robin Hill
ISBN 978 90 214 1793 6 / NUR 332
www.uitgeverijvolt.nl

Voor Elizabeth Pace Barnes,
die me liefde geeft en wijsheid leent

Twee mannen, pratend in het holst van de nacht. Ze zijn 1660 kilometer van elkaar verwijderd. Eén kant van elk gezicht wordt verlicht door een telefoon. Twee halfgezichten, pratend in het donker.

‘Ik kan het huis dat jij noemt wel regelen. Vertel me de rest dus nou maar, Jesús.’

Het antwoord komt met moeite door gekraak op de lijn heen. ‘U hebt een kwart betaald van wat u beloofd had.’ *Puf-puf*. ‘Stuur me de rest van het geld.’ *Puf-puf*.

‘Jesús, als ik zonder jou vind wat ik nodig heb, krijg jij nooit meer iets van me.’

‘Dat is volkomen waar. Dat is de grootste waarheid die u ooit van uw leven gezegd hebt.’ *Puf-puf*. ‘Wat u zoekt, ligt boven op vijftien kilo semtex. Als u het zonder mijn hulp probeert, kunnen ze u straks met een kam bij elkaar harken.’

‘Ik heb een lange arm, Jesús.’

‘Moet u hem eerst weer aan elkaar naaien, Hans-Pedro.’

‘Ik heet Hans-Peter. Dat weet je heel goed.’

‘Ja, en in mensen naaien bent ú weer heel goed. Persoonlijke informatie, daar heb ik niks aan. Hou op met mijn tijd te verspillen en stuur me het geld.’

De verbinding wordt verbroken. Beide mannen liggen op hun rug en staren in het duister.

Hans-Peter Schneider is aan boord van zijn lange zwarte boot, voor Key Largo. Hij luistert naar het snikken van een vrouw op het bed in de punt van de boot. Hij imiteert haar gesnik. Hij kan anderen heel goed nadoen. De stem van zijn eigen moeder komt uit zijn gezicht. Hij roept naar de huilende vrouw. ‘Karla? Karla? Waarom lig je te huilen, lieverdje? Het is maar een droom.’

In het duister laat de wanhopige vrouw zich even beetnemen. Dan komen het gesnik en de bittere tranen terug.

Het geluid van een huilende vrouw is muziek voor Hans-Peter. Het brengt hem tot rust en hij valt weer in slaap.

In Barranquilla, Colombia, laat Jesús Villarreal zich kalmeren door het regelmatige sissen van zijn beademing. Hij ademt wat zuurstof in door het masker. In het gemeenschappelijke duister hoort hij de kreet van een man in een zaal in het ziekenhuis, een man die de hulp van God inroept. 'Jesús!'

Jesús Villarreal fluistert tegen het duister: 'Ik hoop dat God je even goed hoort als ik, mijn vriend. Maar dat betwijfel ik.'

Jesús Villarreal belt met zijn prepaidtelefoon de informatielijn en vraagt het nummer op van een dansstudio in Barranquilla. Hij doet het zuurstofmasker af om beter te kunnen praten.

'Nee, ik hoef niet te leren dansen,' zegt hij in de telefoon. 'Ik dans nu even niet. Ik wil Don Ernesto spreken. Ja, die kent u wél. Vertel hem maar hoe ik heet. Dan snapt hij het wel.' *Puf-puf.*

De boot van Hans-Peter Schneider gleed traag langs het grote huis aan Biscayne Bay, water gorgelend langs de romp.

Door zijn kijker observeerde hij Cari Mora, vijftientwintig, die in het eerste licht van de zon in haar wijde broek en tanktop languit op het terras lag.

‘Jemig,’ zei hij. De hoektanden van Hans-Peter zijn vrij lang, en er zit zilver in, dat blinkt als hij lacht.

Hans-Peter is lang en bleek, en volledig haarloos. Hij heeft ook geen wimpers, en dus komen zijn oogleden tegen de lenzen van zijn kijker aan en maken vegen. Die haalt hij met een linnen zakdoek weg.

De makelaar, Felix, stond achter hem op de boot.

‘Dat is ze,’ zei hij. ‘De huisbewaarder. Ze kent het huis beter dan wie ook. Ze kan dingen repareren. Leer van haar hoe het huis in elkaar zit en dan geef ik haar de zak, voor ze iets ziet wat ze niet hoort te zien. Dat scheelt je tijd.’

‘Tijd,’ zei Hans-Peter. ‘Tijd. Hoelang nog voor ik erin kan?’

‘De huurder is reclamefilmpjes aan het maken. Zijn contract loopt nog twee weken.’

‘Felix, ik wil dat je me een sleutel geeft van dat huis.’ Hans-Peter spreekt Engels met een Duits accent. ‘Ik wil een sleutel, vandaag nog.’

‘Als jij daar naar binnen gaat en er gebeurt iets, en je hebt mijn sleutel gebruikt, dan weten ze dat ik het ben geweest. Net als O.J. Als je mijn sleutel gebruikt, is dat wel een dingetje.’ Felix lachte, als enige. ‘Luister. Ik ga vandaag nog naar de huurder toe en vraag of hij kan vertrekken. Je moet het overdag bekijken, met mensen erbij. Het is namelijk wel een doodeng huis. Ik heb vier huisbewaarders versleten voor ik haar vond. Zij is de enige die er niet bang voor is.’

‘Felix, ga naar de huurder. Bied hem geld aan. Maximaal tienduizend dollar. Maar zorg dat ik een sleutel krijg, nu meteen, of ze kunnen je over vijf minuten dood uit het water opvissen.’

‘Als je die griet wat aandoet, kan ze je niet helpen,’ zei Felix. ‘Ze slaapt daar. Moet, vanwege de verzekering. Overdag werkt ze ook weleens ergens anders. Wacht even af en ga overdag.’

‘Ik wil gewoon rondkijken. Ze merkt niet dat ik binnen geweest ben.’

Door zijn kijker nam Hans-Peter Cari op. Ze stond op haar tenen een bak vogelvoer bij te vullen. Zonde om niks met haar te doen. Met die interessante littekens kon hij een smak geld voor haar krijgen. Misschien wel honderdduizend dollar. 35 433 184 ouguiya in Mauritanië. De Acroto Grotto Stump Club in Nouakchott. Met alle benen en armen eraan en zonder tatoeages dan. Als het maatwerk werd, altijd duur, werd het meer en ze was er dan ook een tijdje uit. Honderdvijftigduizend. Peanuts. Er lag tussen de vijftwintig en dertig miljoen in dat huis.

In de frangipane naast het terras zong een katvogel een liedje dat hij in het regenwoud van Colombia had geleerd en meegenomen had naar Miami Beach.

Cari Mora herkende het geluid van een Andessolitaire. De vogel hoorde tweeduizend kilometer verderop thuis. De katvogel zong enthousiast door. Cari glimlachte en bleef nog een keer staan om te luisteren naar het liedje uit haar jeugd. Ze floot naar de vogel. Die floot terug. Ze liep het huis in.

Op de boot stak Hans-Peter zijn hand uit voor de sleutel. Felix legde hem op zijn handpalm, zonder die aan te raken.

‘Er zit een alarm op de deuren,’ zei Felix. ‘Maar niet op de deur van de serre. Daar is iets defect. We wachten nog op onderdelen. Aan de zuidkant van het huis. Heb je *lockpicks*? Zorg alsjeblieft dat je eerst krassen maakt op het slot voor je de sleutel gebruikt. En laat een lockpick liggen, voor het geval dat.’

‘Zal ik doen, Felix.’

‘Dit is geen goed idee,’ zei Felix. ‘Als je het bij haar verkloot, ben je al die kennis kwijt.’

In zijn auto, bij de jachthaven, haalde Felix de mat uit zijn kofferbak, zodat hij bij zijn prepaidtelefoon kon, naast de krik en het gereedschap. Hij belde een dansstudio in Barranquilla, Colombia.

‘Nee, señor,’ zei hij in de telefoon, fluisterend, ook al was hij buiten. ‘Ik heb hem met dat contract zo lang mogelijk aan het lijntje gehouden. Hij heeft een eigen advocaat voor dat soort dingen. Als ik zo doorga, komt hij erachter. Hij wil en zal het huis hebben. Verder niet. Hij weet niet meer dan wij... Ja, de aanbetaling is binnen. Dank u, señor, u kunt van mij op aan.’

Cari Mora had allerlei baantjes voor overdag. Wat ze leuk vond, was het werk in het Pelican Harbor Seabird Station, waar dierenartsen en andere vrijwilligers vogels en kleine dieren opvingen. Ze maakte de behandelkamer schoon en steriliseerde aan het eind van de dag de instrumenten. Soms deed ze samen met haar nicht de catering als er een bootexcursie werd georganiseerd.

Cari ging altijd vroeg, want dan maakte ze de meeste kans om met de dieren te werken. Het asiel zorgde voor een laboratoriumjas, die ze graag droeg, omdat ze zich dan een medicus voelde.

De dierenartsen hadden Cari leren vertrouwen omdat ze handig en zorgvuldig was met de vogels, en vandaag hechtte ze onder het toezicht van dokter Blanco de keelzak onder de snavel van een witte pelikaan, die was beschadigd door een vishaakje. Hechten is precisiewerk, dat stukje bij beetje moet worden gedaan, terwijl de vogel onder narcose wordt gehouden.

Het was vredig werk, dat al je aandacht vroeg. Heel anders dan wat ze als kind had meegemaakt, toen ze in het veld verwondingen van soldaten met een snelle matrassteek had dichtgenaaid of een tourniquet had aangelegd of een poncho had gebruikt om een gapende borstwond te dichten of met haar hand een wond dicht had gedrukt terwijl ze met haar tanden de verpakking van een snelverband openscheurde.

Aan het eind van de dag lag de pelikaan in een verkoeverkooi bij te komen en waren dokter Blanco en de rest naar huis.

Cari haalde een biologische rat uit de vriezer om die te laten ontdooien, terwijl ze de behandelkamer opruimde en de kooien en hokken buiten van vers water voorzag.

Toen ze klaar was met de kamer en de instrumenten had gesteriliseerd, trok ze een blikje tamarindecola open en liep met de ontdooide rat naar de gazen hokken en vliegkooien.

De oehoe zat op een stok, bovenaan in de hoek van zijn vliegkooi. Ze legde de rat via een van de openingen in het gaas op een smal plankje. Toen deed ze haar ogen dicht en probeerde te horen hoe de uil aan kwam vliegen, voor de wind van de enorme vleugels over haar heen golfde. De grote vogel streek nooit neer. Hij raapte het voedsel met een van zijn X-vormige poten op en vloog geruisloos naar zijn plek terug. Daar sperde hij zijn snavel verrassend wijd open en slikte de rat in één hap door.

De oehoe was een permanente bewoner van het Seabird Station. Hij kon niet meer in het wild leven, omdat hij bij een botsing tegen een hoogspanningsdraad een oog was kwijtgeraakt en daardoor niet meer kon jagen. Maar vliegen kon hij nog als de beste. De vogel ging vaak mee naar scholen als ze daar iets vertelden over de natuur. Daar liet hij zich van heel dichtbij door honderden kinderen bekijken. Soms deed hij zijn ene grote oog dicht en zat dan tijdens de les te doezelen.

Cari ging op haar omgekeerde emmer zitten met haar rug tegen het gaas, strak bekeken door de gent aan de andere kant, die herstelde van een snijwond tussen zijn tenen. Cari had de wond gehecht met een keurige locksteek, die ze van de dierenartsen had geleerd.

In de jachthaven, niet ver van het asiel, gingen de lampen op de boten aan en begonnen stellen gezellig te koken in de kombuis.

Caridad Mora, kind van de oorlog, wilde dierenarts worden. Ze woonde nu negen jaar in de Verenigde Staten met een tijdelijke verblijfsvergunning. Die bood weinig zekerheid, en kon elk ogenblik worden ingetrokken als de overheid een slechte bui had. En daar was best kans op, in de huidige giftige sfeer.

In de jaren voor de overheid moeilijk ging doen had ze haar middelbare school afgemaakt. Daar was zonder veel vertoon een diploma voor medische thuiszorg bij gekomen, na een korte cursus van zes weken. Het hielp dat ze in het leven al heel wat had meegemaakt. Maar om meer opleidingen te doen moest ze betere

papieren kunnen laten zien dan ze had. De *migra*, de immigratiedienst, hield haar scherp in het oog.

In de korte tropische avondschemering nam ze de bus terug naar het grote huis aan de baai. Het was bijna donker toen ze daar arriveerde, met de palmen al zwart afgetekend tegen het laatste licht.

Ze bleef een tijdje aan het water zitten. De wind die van de baai kwam, was deze avond vol geesten – jonge mannen en vrouwen en kinderen die in haar armen waren blijven leven of gestorven terwijl ze wat aan hun verwondingen probeerde te doen; naar adem snakten en bleven leven, of zich huiverend uitstrekten en dan slap werden.

Op andere avonden streek de wind licht langs haar heen, als de herinnering aan een kus, of als oogleden die haar gezicht beroerden, zoete adem in haar hals.

Soms dit, soms dat, maar de wind was altijd vol van iets.

Cari luisterde naar de kikkers, terwijl de vele ogen van de lotus in de vijver op haar gericht waren. Ze keek naar het vlieggat van een uilenkast die ze van een kist had gemaakt. Er liet zich nog geen kopje zien. Boomkikkers waren aan het roepen.

Ze floot het liedje van de Andessolitaire. Er floot geen vogel terug. Ze voelde zich een beetje leeg toen ze naar binnen ging, op het moeilijke uur van de dag waarop je in je eentje eet.

Het huis was van Pablo Escobar geweest, maar hij had er nooit gewoond. Mensen die hem hadden gekend, dachten dat hij het had gekocht om familieleden te laten logeren als hij ooit aan de Verenigde Staten werd uitgeleverd.

Sinds zijn dood was er van alles met het huis gebeurd. Door de jaren heen was het van een serie playboys en idioten en speculanten geweest. Het was na faillissementen opgekocht door gokkers, die het een poosje aanhielden terwijl ze geld verdienden of nat gingen. Het huis stond nog steeds vol gekke dingen die ze er neergezet hadden: decorstukken uit films, enge poppen, armen dreigend en graaiend. En etalagepoppen, filmposters, jukeboxen,

parafernalia uit griezelfilms, plus wat seksmeubilair. In de woonkamer stond een oude elektrische stoel uit de Sing Sing, waarmee maar drie mensen waren terechtgesteld. De ampèrage was ooit bijgesteld door Thomas Edison.

Een serie lampen ging aan en weer uit toen Cari tussen de etalagepoppen, in elkaar gedoken filmmonsters en de vijf meter hoge Moeder-Alien van de planeet Zorn door liep, op weg naar haar slaapkamer, boven aan de trap. Een laatste lamp in haar slaapkamer ging uit.

Met de sleutel van Felix in zijn hand kon Hans-Peter Schneider het huis in Miami Beach binnensluipen. En dat wilde hij heel graag. Hij wilde door het huis sluipen terwijl Cari Mora boven lag te slapen.

Hans-Peter zat in zijn woonvertrek in een onopvallend pakhuis aan Biscayne Bay, bij de oude Thunderboat Alley in North Miami Beach, met zijn zwarte boot in het naastgelegen botenhuis. Hij zat naakt op een kruk midden in zijn betegelde badkamer en liet het water uit de vele openingen in de wanden van alle kanten zijn lichaam striemen. Met zijn Duitse accent zong hij: '*...just singing in the rain. What a glorious feeling, I'm haaaappy again.*'

Hij kon zijn weerkaatsing zien in de glazen zijkant van het resomeerapparaat waarin hij Karla aan het oplossen was, een meisje met wie het zakelijk niks geworden was.

In de opstijgende stoom had Hans-Peters weerkaatsing op het glas wel wat weg van een daguerreotype. Hij nam de pose aan van Rodins *Denker* en keek vanuit een ooghoek hoe dat stond. Met de stoom kwam een vage vleug loog mee.

Interessant om zich zo als *De Denker* te zien, terwijl achter het glas, in het loogbad, Karla's botten iets uitstaken boven de pasta die het bijtende loog van de rest van haar had gemaakt. Het apparaat bewoog heen en weer, en de vloeistof erin golfde mee. Het apparaat boerde, en er verschenen bellen.

Hans-Peter was heel trots op zijn resomeerapparaat. Hij had er heel wat voor moeten betalen, want vloeibare crematie was helemaal in aan het raken bij mensen met hart voor het milieu die de CO₂-voetafdruk wilden vermijden die je bij crematie nu eenmaal had. Bij de vloeibare methode had je die voetafdruk niet. En sporen evenmin. Als het met een meisje niks werd, kon Hans-Peter haar gewoon in vloeibare vorm door de wc spoelen, zonder dat het grondwater er slechter van werd. Zijn slogan was: 'Bel Hans-Peter, goed idee, spoel uw zorgen door de plee.'

Karla was geen *total loss* geweest. Hij had zich nog best met haar vermaakt en hij had ook nog haar nieren kunnen verkopen.

Hans-Peter kon de aangename warmte voelen die het resomeerapparaat uitstraalde, al hield hij de temperatuur van het loog op zeventig graden om het proces wat langer te laten duren. Hij vond het heerlijk om te zien hoe Karla's skelet langzaam vanuit haar lichaam tevoorschijn kwam, en net als een reptiel werd hij aangetrokken door warmte.

Hij was aan het nadenken over wat hij aan zou trekken als hij door het huis ging sluipen. Kort daarvoor had hij op een fantasyconventie een wetsuit van witte latex gestolen en die had hij heel graag willen aantrekken, maar het piepte als zijn dijen langs elkaar gleden. Nee. Iets zwarts, dat lekker zat, zonder klittenband, want dat maakte geluid als hij besloot in het huis zijn kleren uit te doen om te kijken hoe Cari Mora lag te slapen. En een plastic zak met extra kleren voor als hij nat of plakkerig werd en een flinke flacon bleekmiddel om DNA uit te wissen, als het daarvan kwam. En zijn leidingzoeker.

Hij zong een liedje in het Duits, een volksliedje dat Bach nog had verwerkt in zijn *Goldbergvariaties*: '*Kraut und Rüben haben mich vertrieben.*'

Het was fijn om opgewonden te zijn. Fijn om te gaan sluipen. En Pablo te grazen te nemen, ondanks diens eeuwige slaap.

Om één uur 's nachts zat Hans-Peter Schneider bij de haag naast het grote huis. Er was veel maanlicht; op de maanverlichte grond lagen de palmschaduwen, zwart als bloed. Als wind de grote bladeren in beroering brengt, kan een schaduw op de grond lijken op de schaduw van een mens. Soms is het de schaduw van een mens. Hans-Peter wachtte op een zwakke windvlaag en gleeed met de schaduwen over het gazon.

Het huis straalde nog de warmte uit die het overdag had opgezogen. Het voelde als een groot warm dier toen hij vlak naast de muur bleef staan. Hij drukte zich tegen de zijkant van het huis

en voelde de warmte langs zijn lichaam. Hij kon het maanlicht voelen, kriebelig op zijn hoofd. Hij dacht aan een pasgeboren kangoeroe, die uit de buik van zijn moeder naar de warme buidel kruipt.

Het huis was donker. Hij kon niets zien door het getinte glas van de serre. Een paar metalen rolluiken waren neergelaten. Hans-Peter stak een lockpick in het slot en ragde er twee keer mee langs het inwendige, om krassen te maken.

Langzaam stak hij de sleutel van Felix in het slot. Lekker, dat verkillende gevoel. Het was een heel intieme sensatie om zich tegen het warme huis te drukken en de sleutel in het slot te steken. Hij kon voelen hoe de sleutel met een serie minuscule klikjes pakte – het had wel wat weg van het gefluister van de insecten als hij terugging naar een vrouw die al dagen dood tussen de struiken lag en dan heerlijk warm was, warmer dan toen ze nog leefde, door de larven die in haar groeiden.

De ovale rand van de sleutel rustte nu tegen de slotplaat. Even intiem als hij tegen haar aan zou liggen als hij besloot naar boven te gaan. Bij haar blijven tot ze te veel was afgekoeld. Dat zou sneller gaan dan het huis zich ontded van de warmte van de zon. Jammer. Door de airco zou ze niet lang warm blijven, ook als hij het dekbed over hen heen trok en lepeltje-lepeltje ging liggen. Ze bleven nooit warm. Zo gauw al klammig, zo gauw al koel.

Dat hoefde hij nu nog niet te beslissen. Misschien volgde hij zijn hart wel. Leuk om te zien of hij zich ervan kon weerhouden om zijn hart te volgen. Hart HOOFD, hoofd HART, bonk. Hij hoopte dat ze lekker zou ruiken. *Kraut und Rüben haben mich vertrieben.*

Hij draaide de knop naar rechts en de tochtstroken sisten toen hij de deur opendeed. De leidingzoeker die hij op de voorkant van zijn schoen had geplakt zou aangeven of er een metalen alarmmat onder de vloerbedekking zat. Hij liet zijn voet boven de vloer zweven voor hij er zijn gewicht op overbracht. Toen stapte hij naar binnen, het koele duister in, weg van de schaduwen die over het gazon bewogen en de warmte van de maan op zijn schedel.

Gegons en geritsel achter hem.

'Godsamme, Carmen,' zei een vogel.

Hans-Peter had zijn pistool in zijn hand. Hij beseftte niet eens dat hij het had getrokken. Hij bleef stilstaan. Weer ritselde de vogel in zijn kooi, schoof heen en weer op zijn stok en mompelde iets.

Silhouetten van poppen tegen het maanverlichte raam. Bewoog er een? Hans-Peter liep er in het donker tussendoor. In het voorbijgaan raakte een uitgestoken gipsen hand hem aan.

Het is hier. Het is hier. Het goud is hier. Es ist hier! Hij wist het. Als het goud oren had, kon het hem horen als hij het toeriep van deze plek. Meubels, een piano, met lakens eroverheen. Hij liep de bar in. Een biljarttafel met tot op de grond hangende lakens erover. Uit de ijsmachine viel een serie ijsklontjes en hij dook in elkaar. Wachten, luisteren, nadenken.

Het meisje wist heel wat over het huis. Die informatie moest hij zien te achterhalen voor hij iets anders deed. Wat hij aan haar kon verdienen kwam op de tweede plaats. Dood was ze vast niet meer waard dan een paar duizend, en dan alleen als hij haar op ijs legde.

Het was onzinnig om haar te storen, maar ze was zo bekoorlijk, zo hartverwarmend geweest op dat terras en hij wilde kijken hoe ze sliep. Hij had recht op een lolletje. Misschien kon hij een beetje op het beddengoed laten druipen, op haar beschadigde armen. Meer niet. Nou ja, een paar druppels op haar wang, terwijl ze sliep, in haar gezicht. Moest kunnen. Misschien liep er wel wat in haar ooghoek. Hallo daar! Kleine voorbereiding op de tranen die later zouden komen.

De telefoon in zijn zak zoemde tegen zijn dij. Hij schoof hem opzij tot dat een lekker gevoel werd. Berichtje van Felix. Dat voelde nog beter.

Geregeld. Ik heb hem tien mille en nog wat leuke shit beloofd om te vertrekken. Vergunning komt morgen rond. Je kunt er meteen in!

Hans-Peter ging op de vloerbedekking liggen, onder het biljart met de lakens erover, en tikte een paar sms'jes met wat hij zijn zinkvinger noemde. De nagel van zijn wijsvinger was vervormd door de genetische aandoening die hem ook haarloos had gemaakt. Hij was het nodige te weten gekomen over zinkvingers voor men hem om ethische redenen had gedwongen zijn studie geneeskunde te staken. Gelukkig was zijn vader toen al te oud om er echt op los te slaan. De nagel was scherp. Handig bij het schoonhouden van zijn haarloze neusgaten, die gevoelig waren voor schimmels en sporen en pollen van amarant en raap.

In het donker werd Cari Mora wakker, zonder dat ze wist waarom. Haar eerste reflex was luisteren naar de waarschuwendende geluiden van het bos. Toen kwam ze bij haar positieven en keek zonder haar hoofd te bewegen de grote slaapkamer rond. Alle kleine lichtjes gloeiden – het kastje van de kabel-tv, de thermostaat, de klok, alleen was het lampje van het alarmsysteem groen in plaats van rood.

Ze was wakker geworden van een piepje. Iemand beneden had het alarmsysteem uitgezet. Nu knipperde dat omdat iets een verdieping lager een bewegingsmelder passeerde.

Cari Mora trok wat aan en haalde haar honkbalknuppel onder het bed vandaan. Haar telefoon, haar mes en haar spray tegen beren zaten in haar zak. Ze liep de overloop op en riep langs de wenteltrap omlaag: 'Wie is daar? Zeg eens wat.'

Vijftien seconden niets. Toen zei een stem van beneden: 'Felix.'

Cari rolde met haar ogen en zoog sissend lucht tussen haar tanden door.

Ze deed het licht aan en liep de trap af. De knuppel nam ze mee.

Felix stond onder aan de trap, onder een monster uit een film, de ruimtevelociraptor met al die tanden, van de planeet Zorn.

Zo te zien was Felix niet dronken. Hij had geen wapen in zijn handen. Hij had zijn hoed op, in huis.

Vier treden van onderen bleef Cari staan. Ze voelde zijn varkensoogjes niet op haar rusten. Dat was in ieder geval iets.

‘Bel me voortaan voor je hier midden in de nacht binnen komt vallen.’

‘Ik heb een huurder. Net. Filmmensen. Ze betalen goed. Willen dat je blijft, omdat jij het huis kent. Misschien willen ze ook dat je voor ze kookt, dat weet ik nog niet. Bedank me liever. Schuif mij maar iets toe als je een smak geld krijgt van die lui.’

‘Wat voor film?’

‘Weet ik veel. Kan me ook niet schelen.’

‘En dat kom je me om vijf uur in de ochtend vertellen?’

‘Als ze betalen, kunnen ze het krijgen zoals ze het hebben willen. Ze willen er nog voor het licht is in.’

‘Kijk me ’s aan, Felix. Als het porno is, dan weet je wat ik zeg, hè? Als het dat is, ben ik weg.’

Veel porno trok naar Miami omdat ze in Los Angeles Measure B hadden aangenomen. Daardoor waren daar condooms verplicht. Slecht voor de vrijheid van meningsuiting.

Ze had er al eerder toestanden met Felix over gehad.

‘Het is geen porno. Het is iets met reality of zo. Ze willen overal tweetwintig volt en brandblussers. Jij weet hoe je dat moet regelen, toch?’ Hij haalde een verfrommelde filmvergunning van de City of Miami Beach uit zijn zak en zei dat ze plakband moest gaan halen.

Een kwartier later hoorde ze een boot in Biscayne Bay, vlak bij het huis.

‘Laat de lichten bij de aanlegplaats maar uit,’ zei Felix.

Hans-Peter was een groot deel van de tijd dat hij tussen mensen verkeert extreem schoon en mensen vonden hem ook lekker ruiken. Maar toen Cari hem in de keuken de hand drukte, ving ze een vleugje zwavel op. Alsof een dorp in brand stond, met in de huizen dode mensen.

Hans-Peter voelde haar stevige, harde hand en lachte zijn wolfachtige lach. ‘Sprekten we Engels of Spaans?’

‘Wat u wilt.’

Monsters weten het wanneer ze worden herkend, net als saaie mensen. Als Hans-Peter zijn ware aard onthulde, kwamen er reacties waaruit afkeer en angst sprak. Daar was hij wel aan gewend. Het was echt genieten als zo'n reactie de vorm aannam van een gekwelde smeekbede om een snellere dood. Sommige mensen hadden hem eerder door dan andere.

Cari keek alleen maar naar Hans-Peter. Ze knipperde niet met haar ogen. In haar zwarte pupillen was intelligentie te lezen.

Hans-Peter probeerde in die ogen zijn spiegelbeeld te zien, maar tot zijn teleurstelling lukte dat niet. *Wat een stuk! En volgens mij heeft ze dat zelf niet eens door.*

Even droomde hij weg en in die paar seconden componeerde hij een rijmpje. *Ik zie mij niet terug in de zwarte poelen van je ogen/ Jou breken wordt een klus, met als hoogtepunt het logen.* Hij zou ook een Duitse versie maken, met een melodie erbij, als hij tijd had. Iets moois zoeken om te rijmen op *Augen*. Op de melodie van 'Kraut und Rüben'. Leuk om in de douche te zingen. Misschien wel voor haar, mocht ze bijkomen en smeken om schoongemaakt te worden.

Op dit ogenblik had hij haar medewerking nodig. Actie.

'Je werkt hier al een hele tijd,' zei hij. 'Volgens Felix doe je je werk prima en ken je het huis goed.'

'Ik pas er af en toe op. Vijf jaar al. En ik heb af en toe wat opgeknapt.'

'Lekt het tuinhuis?'

'Nee. Er zit trouwens airco in, op een apart circuit. De schakelaar zit op de tuinmuur.'

In de hoek stond Hans-Peters hulpje Bobby Joe naar Cari te staren. Zelfs in een cultuur waar staren niet onbeleefd wordt gevonden, zou zijn staren onbeleefd worden gevonden. Zijn ogen waren oranjegeel, net als bij sommige schildpadden. Hans-Peter wenkte hem.

Bobby Joe ging te dicht bij Cari staan.

Aan de zijkant van zijn nek had hij 'BALLS AND ALL!' laten tatoeëren, zag ze. Cursief, onder het in de gevangenis

gemillimeterde, maar weer uitgegroeide haar. Op zijn vingers stond 'LOVE' en 'HATE', en in zijn handpalm 'MANUELA'. Het uiteinde van het bandje aan de achterkant van zijn petje kwam tot halverwege zijn hoofd, omdat zijn schedel zo klein was. Een herinnering aan iets ergs schoot even door haar heen en was weer weg.

'Bobby Joe, zet de zware spullen voorlopig maar in het tuinhuis.'

Toen Bobby Joe achter Cari langs liep, streken zijn knokkels langs haar billen. Ze raakte het omgekeerde Petruskruis aan dat aan de kralenketting om haar hals hing.

'Is er overal in huis stroom en water?' vroeg Hans-Peter.

'Ja.'

'Is er ook tweetwintig volt?'

'Ja. Bij de wasmachine en achter het fornuis. In de garage is een acculader voor een golfwagentje waar tweetwintig op zit, en daarboven hangen twee lange verlengsnoeren aan haken. Gebruik de rode, niet de zwarte. Daar heeft iemand de pen van de aarding af geknipt. Dat ding zit op een aparte schakelaar. In het tuinhuis zitten aardlekschakelaars.'

'Heb je een plattegrond?'

'Er ligt een bouwtekening in de bibliotheek, en ook een diagram van de bedrading. In de kast daar.'

'Is het alarm verbonden met een meldkamer of met de politie?'

'Nee. Het is helemaal handmatig, met een sirene aan de gevel. Vier zones, deuren, en bewegingssensoren.'

'Is er eten in huis?'

'Nee. Eet u hier?'

'Ja. Maar niet iedereen.'

'Slaapt u hier ook?'

'Tot de klus is geklaard. Een paar mensen eten hier en slapen hier ook.'

'Er zijn foodtrucks. Die komen voor de aannemers die hier in de buurt bezig zijn. Ze zijn best goed. In het begin van de week zijn ze nog beter. U hoort ze wel toeteren. Comidas Distinguidas vind ik de beste. De Salazar Brothers zijn ook goed. Die heeft de vorige

filmploeg laten komen. Op de zijkant van hun wagen staat “Hot Eats”. Ik heb hun nummer, als u ze wilt laten cateren.’

‘Ik wil dat jij catert,’ zei Hans-Peter. ‘Kun jij inkopen doen en één keer per dag voor een maaltijd zorgen? Je hoeft niet te bedienen. Zet het maar gewoon neer. Ik betaal er goed voor.’

Cari had het geld nodig. In de keuken was ze razendsnel en grondig, zoals elke vrouw die in Miami een harde leerschool heeft doorlopen door in de huizen van anderen te werken.

‘Dat kan. Dan zorg ik voor het eten.’

Cari had met bouwvakkers gewerkt, toen ze nog geen twintig was. Bij foodtrucks. Dan begon ze om middernacht met koken en liep ze in een afgeknipte spijkerbroek te bedienen. De timmerlui verdrongen zich om haar heen. Ze had goeie zaken gedaan. Haar ervaring was dat mannen in fysiek zware beroepen meestal heel geschikt waren. Beleefd zelfs. Alleen hadden ze altijd trek, in alles.

Maar met de drie mannen die Hans-Peter bij zich had, had ze weinig op. Bajesklanten met in de gevangenis gezette tatoeages, gemaakt met inkt van uitgebrande lucifers en een elektrische tandenborstel. Ze zeulden een zware kolomboor en twee pneumatische hamers het tuinhuis in, en één filmcamera.

Vrouwen die met werklui te maken krijgen kunnen je zo vertellen hoe het gaat als je op een afgelegen plek met een stel rouwdouwen te maken krijgt. Wat in het oerwoud gold, gold ook daar: hoe groter, hoe beter. Als een werkploeg uit meer dan twee man bestaat, wint de beschaving het meestal en proberen ze niks met een vrouw uit te halen. Of ze moeten dronken zijn. Maar deze kerels waren van een ruiger slag. Ze starden naar Cari toen ze Hans-Peter voorging naar de kasten waar de elektrische aansluitingen heen liepen, in het smalle gangetje tussen de hoge heg en de muur om het terrein. Ze kon hen voelen denken. *Werk ons allemaal even af.* Meer nog dan van hun geile blikken was ze zich bewust van Hans-Peter, achter haar.

Achter de heg keek hij haar recht in het gezicht. Met zijn glimlach had hij wel wat weg van een witte bunzing. ‘Felix zegt dat

hij vier huisbewaarders heeft versleten voor hij jou vond. De anderen waren bang voor het huis, met al die enge dingen erin. Ben jij daar niet bang voor? Ik zou weleens willen weten waarom niet.'

Niet op ingaan, zei haar instinct. Geen antwoord geven.

Cari haalde haar schouders op. 'U moet de boodschappen vooraf betalen.'

'Schiet jij ze maar voor, dan betaal ik je terug.'

'Ik wil vooraf geld krijgen. Dat meen ik.'

'Je bent een serieus mens. Zo te horen kom je uit Colombia. Mooi, dat Spaans. Hoe ben je aan je verblijfsvergunning gekomen? Heb je "doodsangst" opgevoerd? Vond de immigratiedienst "doodsangst" een goede reden?'

'Tweehonderdvijftig dollar lijkt me voorlopig wel genoeg.'

'Doodsangst,' zei Hans-Peter. Hij genoot ervan om naar de vlakken van haar gezicht te kijken. Hoe zouden die reageren op pijn? 'Die dingen in huis, die decorstukken uit griezelfilms, daar ben jij niet bang voor, Cari. Waarom eigenlijk niet? Omdat jij weet dat ze bedacht zijn door losers, om andere losers bang te maken. Toch? Dat begrijp jij gewoon, Cari. Jij kent de waarheden van het leven. *Las verdades. La realidad.* Hoe heb je het verschil leren zien? Waar heb je iets gezien wat je echt angst aanjoeg?'

'Bij Publix zijn de *chuletas* in de aanbieding, en ik neem meteen ook een paar stoppen mee,' zei Cari, en ze liet hem daar staan, onder de spinnenwebben achter de heg.

'Bij Publix zijn de *chuletas* in de aanbieding,' zei Hans-Peter tegen zichzelf met de stem van Cari. Hij kon anderen griezelig goed nadoen.

Cari nam Felix apart. 'Felix, ik ben niet van plan hier te gaan overnachten.'

'De brandverzekering...'

'Overnacht jij hier dan maar. Op je rug slapen, raad ik aan. Ik kook wel.'

'Luister nou even, Cari...'

‘Nee, jij luistert. Als ik hier blijf, gaat het gegarandeerd mis. Jij vindt het niet leuk wat er dan gebeurt, en zij ook niet.’

‘Don Ernesto wil weten wat er gaande is in het oude huis van Pablo,’ zei kapitein Marco. ‘Wanneer kunnen we daar ’s gaan kijken?’

Marco zat aan het begin van de avond met nog twee mannen in een open schuur op de jachthaven. Een briesje beroerde de vlaggen van de vrachtschepen die op de Miami River voor anker lagen. Kapitein Marco’s boot knerpte langs een kade met stapels krabbenmanden erop.

‘Ik kan om zeven uur in de ochtend met de hoveniers mee,’ zei Benito. ‘Als de bestelwagen van Claudio wil starten. In het huurcontract staat dat we om de twee weken de tuin in mogen om dode takken weg te halen en onkruid te wieden.’ Benito was oud, en had een leerachtige huid. Zijn ogen stonden helder. Met zijn bananenvingers rolde hij een volmaakte sigaret, draaide het uiteinde dicht en stak hem aan met een keukenlucifer die hij langs zijn duimnagel aanstreek.

‘Jesús Villarreal beweert dat het goud in het huis ligt,’ zei kapitein Marco. ‘Hij heeft het er in ’98 met zijn schip heen gebracht, voor Pablo. Volgens Don Ernesto is de filmploeg die er nu bivakkeert nep. Ze zijn onder het huis aan het graven.’

‘Jesús was goed met een schip,’ zei Benito. ‘Ik dacht dat hij dood was, net als Pablo. Ik dacht dat we allemaal dood waren, op mij na. Voor zover ik nog leef.’

‘Jij bent veel te verdorven om dood te gaan,’ zei Antonio, en hij schonk het glas van de oude man vol uit de fles die op tafel stond. Antonio was zevenentwintig, gespierd onder zijn T-shirt met POOL SERVICE erop.

De drie mannen in de schuur hielden bij wat er in Miami gebeurde, als een kleine dienst voor hun mentor in Cartagena. Ze hadden alle drie dezelfde tatoeage, alleen niet op dezelfde plek. Een klokje aan een vishaak.

Muziek waaide over het water, uit een restaurant stroomafwaarts, onder de skyline van Miami.

‘Wie is er onder het huis aan het graven?’ vroeg Antonio.

‘Hans-Peter Schneider en zijn mensen,’ zei Marco.

‘Ik heb Hans-Peter Schneider weleens gezien,’ zei Benito. ‘Jullie ook? De eerste keer heb je met ’m te doen. Dan denk je dat hij ziek is. Maar als je hem kent, is het een eikel met een bril op.’

‘Hij komt uit Paraguay,’ zei Marco. ‘Ze zeggen dat het een heel slechte vent is.’

‘Dat vindt hij zelf ook,’ zei Benito, terwijl hij het blikje tabak terugstopte in de zak voor op zijn overall. ‘Ik heb gezien dat hij een man in zijn reet heeft geschoten omdat die niks uitvoerde toen ze buiten Bogotá naar geld aan het graven waren in het huis van Pablo. Hij is gestoord. Echt gestoord.’

‘Hans-Peter Schneider heeft hier bedrijven,’ zei Antonio. ‘Van alles wat. Hij heeft een paar hoerenkasten in Miami, dat kakkerlakkenmotel en dat andere ding, bij het vliegveld. En een pornozaak. Op zijn top had hij twee kroegen die echt kinky waren, The Low Gravy en Congress. De gemeente kwam erachter dat hij erboven ook hoeren had zitten en trok zijn drankvergunning in. Nu heeft hij officieel geen eigen zaken meer. Alsof hij niet bestaat. Maar hij is met van alles bezig en harkt daar geld mee binnen.’

Antonio ging vaak vissen met jonge politiemensen en wist dat soort dingen.

Hij nam de laatste slok uit zijn glas. ‘Na acht uur morgenochtend kan ik het zwembad gaan doen. Dat lekt en ik kan de reparatie een beetje rekken.’

‘En de makelaar die het huis verhuurt, is dat nog steeds Felix?’ vroeg kapitein Marco.

Benito knikte. ‘Felix is een kuttenkop. Zijn hoed heeft vijfhonderdvijftig dollar gekost. Wat zegt dat over een vent? Positief is weer dat hij bijna niks merkt. Maar de jongedame die op het huis past, is heel aardig. Echt heel aardig.’

‘Helemaal mee eens,’ zei Antonio.

‘Ze kan daar beter niet zitten, met Hans-Peter Schneider in de buurt.’

‘Ik heb met ’r gebeld. Ze slaapt er niet,’ zei Antonio.

‘Eigenlijk pech dat Schneider haar gezien heeft,’ zei Benito.

‘Ga er morgen maar heen,’ zei kapitein Marco. ‘Rond negen uur vaar ik met de boot de baai in en ga aan het werk met de krabbenmanden. Ik regel dat er een lijn in de knoop raakt, dan moeten we even blijven liggen. Als er een probleem is, Benito, moet je je hoed afzetten en je er koelte mee toewaaien. Als je met je handen in de lucht staat, sla dan per ongeluk je hoed van je hoofd. We komen snel, als dat moet. Als je de motor hoort, laat je je vallen. Geen stoer gedoe. Don Ernesto wil alleen maar weten wat er bij het huis gebeurt.’

In het westen hingen onweerswolken boven de Everglades. De bliksem flitste erdoorheen. In het oosten glinsterde de skyline van Miami als een ijsberg.

Naast de krabbenboot aan de kade kwam een zee-koe boven water om piepend adem te halen. Ze luisterde naar het zachte ademen van het kalf naast haar. Gerustgesteld liet ze zich weer onder water zakken.

Benito ging in alle vroegte met de hoveniers mee naar het grote huis aan Biscayne Bay. Halverwege de ochtend was hij bij de zeekering onkruid aan het kortwieken toen hij de rondvaartboot hoorde aankomen. De oude man wierp een blik op het terras op eenhoog. Umberto, dat stuk geteisem in zijn strakke zwarte T-shirt, had de boot ook gehoord. Hij sleepte een stoffige filmcamera het terras op.

Benito zag dat de demper op Umberto's AR-15 vijf centimeter boven de reling uitstak. De oude tuinman schudde zijn hoofd. *Wat zijn jonge mensen toch onverschillig. Nee, dat is typisch iets wat een oude vent denkt. Het komt niet doordat Umberto zo jong is, het komt doordat hij zo stom is. En daar groei je niet overheen.*

'Neem de reflector even mee,' schreeuwde Felix naar Umberto vanuit zijn stoel in het koele huis. Felix met zijn in Ecuador gemaakte panamahoed van vijfhonderdvijftig dollar op zijn hoofd.

Biscayne Bay lag grijsgroen onder de grijze wolken, en verderop stonden de torens van het centrum van Miami, ruim zes kilometer van dit huis in Miami Bach. De rondvaartboot was nog drie huizen van hem verwijderd. Hij voer vlak langs de kust, want als het vloed was, kon hij dicht bij Millionaire's Row komen. Het was een grote pontonboot met een luifel van zeildoek boven het dek, en uit de luidsprekers schalde popmuziek. De gids had vroeger op de kermis gewerkt. Zijn versterkte stem kaatste van de grote huizen langs het water, waarvan er veel waren afgesloten voor de zomer.

'Aan uw linkerkant het huis van filmbobo Greenie Pardee. Als u goed kijkt, ziet u dat het zonlicht wordt weerkaatst door een muur van gouden platen.'

De rondvaartboot was bijna op gelijke hoogte met Benito. Hij kon de bleke gezichten van de toeristen langs de reling zien.

De gids liet muziek uit de film *Scarface* horen en praatte eroverheen.

‘Iets minder fraai is dan weer het volgende huis links. Ziet u de verschoten groene zonneschermen, de vale windzak en het overwoekerde helikopterplatform? Dat huis is ooit eigendom geweest van Pablo Escobar, groothandelaar in drugs, moordenaar, miljardair met bloed aan zijn handen, doodgeschoten door de politie op een dak in Colombia. Er woont nu niemand meer. Het huis wordt verhuurd aan filmcrews tot zich een nieuwe eigenaar aandient. Hé, we hebben geluk. Zo te zien wordt er vandaag gefilmd. Ziet iemand een ster rondlopen?’

De gids zwaaide naar Benito. Die stak zijn hand op en wuifde plechtig. De toeristen zagen dat de oude man geen filmster was. Er werd door maar een paar mensen teruggezwaaid.

Verder uit de kust, op het vlakke groene water, waren de mannen op de boot van kapitein Marco bezig met een lijn met krabbenmanden eraan. De dieselmotor overstemde af en toe de gids op de boot.

Op het terras draaide Umberto een moer op de camera los en toen weer stevig vast.

‘Haal de lenskap eraf,’ zei Felix vanuit zijn koele stoel binnen. ‘Dan lijkt het echter.’ Felix met zijn zonnebril van tweehonderd dollar.

‘U kunt zo in het huis van Pablo Escobar trekken,’ zei de gids. ‘Als u zevenentwintig miljoen neertelt. Vier huizen verder ziet u het luxueuze onderkomen van Leslie Mullens, een prominente pornofilmbaas. Iemand ooit gehoord van *Around the World in Eighty Ways*? Zijn buurman is ironisch genoeg Alton Fleet, televisie-evangelist en gebedsgenezer, met miljoenen aanhangers in het hele land, die ademloos naar de uitzendingen vanuit zijn Cathedral of the Palms kijken.’ De boot voer verder en het blikkerige geluid van de stem stierf weg.

Een drillboor liet het huis trillen. Stof wolkte op van het terras. Hagedissen schoten weg in spleten.

De oude Benito hoopte dat Cari Mora naar buiten zou komen. Het zou fijn zijn om haar te zien en naar haar te kijken en haar

stem te horen.

Aan de bellen die in het zwembad opstegen was te zien dat Antonio in zijn scuba-uitrusting nog steeds op zoek was naar het lek. Daardoor kwam Benito op het idee dat Cari misschien wel naar buiten zou komen. En inderdaad, een paar minuten later kwam ze naar buiten, ruimvallende ziekenhuiskleding aan.

Caridad Mora had twee half doorzichtige glazen muntthee in haar handen en – ja! ja! – een daarvan was voor Benito. Hij kon haar heerlijke geur ruiken en ook de munt in de thee. Hij lichtte zijn hoed. Die kon hij ook ruiken, en dus zette hij hem snel weer op zijn hoofd.

‘*Hola, señor Benito,*’ zei ze.

‘*Mil gracias, señorita Cari.* Fijn om u te zien, nu en altijd.’ Je ziet zo waarom Cari’s nicht Miss Hawaiian Tropic geworden is, en nog in een chique gelegenheid als de Nikki Beach Club ook, dacht Benito. Cari had ook kunnen meedoen, en zou zo hebben gewonnen als ze niet al die littekens op haar armen had gehad. Eigenlijk zijn het niet meer dan kronkelige lijnen op haar bruingouden huid. Eerder exotisch dan lelijk. Net rotsschilderingen van golvende slangen. Onze ervaringen sieren ons leven.

Cari lachte naar hem. Benito voelde dat ze hem aanzag voor de man die hij was. Elke keer dat hij haar zag, raakte hij een beetje buiten adem, alsof hij net een slok extra straffe rum had gedronken of een heftige joint had gerookt. Net als bij zijn Lupe, veertig jaar geleden.

Benito keek haar recht aan. ‘Cari?’

‘Ja, *mi* señor?’

‘Je moet heel goed op je tellen passen bij deze mensen.’

Ze keek strak terug. ‘Weet ik. Dank u, señor Benito.’

Cari bleef bij het zwembad staan en keek naar de stroom bellen. Ze deed haar schoen uit en duwde met haar voet op het hoofd van Antonio. Hij kwam boven water, luider sputterend dan strikt nodig was. Antonio met zijn natte Pool Service-T-shirt aan, en in zijn linkeroorlel een ring met een zwart gotisch kruis.

Cari zette zijn glas thee op de tegels naast het zwembad.

Antonio duwde zijn masker omhoog en grijnsde naar haar.

‘Gracias, Guapa! Hé, nou ik je toch zie... Moet je horen, ik heb kaartjes voor Juanes in het Hard Rock Cafe. Geweldige plaats. Nog dichterbij en hij valt van het podium af als hij jou ziet. Eerst eten en dan naar dat optreden. Zin in?’

Ze schudde al met haar hoofd voor hij was uitgesproken.

‘Nee, Antonio. Genoeg meisjes die dolgraag mee zouden gaan, maar ik kan niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je getrouwd bent. Daarom niet.’

‘Zo ligt het helemaal niet, joh. Ze heeft gewoon nog geen verblijfsvergunning. We hoeven geen...’

‘Getrouwd is getrouwd, Antonio. Dank je wel, maar ik ga niet mee.’ Ze liep terug naar het huis met Antonio’s gretige blik op zich gericht.

‘Gracias voor de thee, Guapa.’

‘Beleefd blijven, Antonio,’ riep Benito een eindje verderop. Hij lachte erbij. ‘Voor jou is ze *princesa* Guapa.’

‘*Discúlpeme!* Gracias, princesa Guapa!’ riep Antonio haar na.

Ze lachte, maar keek niet om.

Benito nam een flinke slok en zette zijn thee toen op de zeekeuring. *Dat was heel verfrissend. En de thee is ook lekker.*

Achter hen, in het midden van het zwembad, stond een kopie van de gevleugelde Nike van Samothrace, zonder hoofd, de vleugels uitgespreid. Een van de vorige eigenaars was wijsgemaakt dat het beeld uit het Louvre kwam.

Benito keek naar de Nike en dacht na. *Zou ze haar droom om te vliegen tegelijk met haar hoofd zijn kwijtgeraakt? Of kan ik het nog steeds zien, trillend in de hitte, net boven de afgebroken nek? Of misschien leeft die droom nog in haar hart, want dat is de plek waar we dromen bewaren. Misschien is dat een oudemannengedachte waar ik verre van moet blijven. Zou Cari nog steeds dromen bewaren in haar hart, na de dingen die ze heeft gezien? Ook ik heb dingen gezien. Ik*

hoop dat het plafond van haar hart hoger is dan het plafond van het mijne.

Halverwege de middag leverde een Uber Cari Mora op de oprit af met een flinke vracht boodschappen. De chauffeur hielp haar met het uitladen en zette alle zakken op het gazon. Snel legde Benito zijn schoffel neer en pakte de vier zakken die zo te zien het zwaarst waren.

‘Dank u, señor Benito,’ zei ze. Samen liepen ze door de zijdeur van het huis de serre in, waar een grote kaketoë in een kooi zat. Om aandacht te krijgen was de vogel ondersteboven aan zijn stok gaan hangen en had hij met zijn snavel het stuk krant op de bodem van de kooi omhooggetrokken, zodat zaad en lege doppen op de grond waren beland.

Benito en Cari liepen met de boodschappen de keuken in. Daar was het lawaaiër. Er kwam herrie van beneden, waar er met zwaar gereedschap werd gewerkt. Een rood verlengsnoer liep van het hok waar de wasmachine stond langs een openstaande deur omlaag, de trap naar het souterrain af. De stekker van een ander verlengsnoer zat in een stopcontact achter het fornuis. Benito wilde weleens in dat souterrain kijken. Er stonden een paar cilinders met acetyleen tegen de muur van de keuken. Hij had net de vier zakken boodschappen op het aanrecht gezet en liep in de richting van de openstaande deur om in het souterrain te kijken, toen Umberto de trap op kwam en de keuken in liep.

‘Waar ben jij godverdomme mee bezig?’

‘Ik zet de boodschappen binnen.’

‘Opgesodemierd. Niemand mag in het huis komen.’ En tegen Cari: ‘Dat hebben we toch gezegd? Niemand in het huis.’

‘Ik zet de boodschappen binnen,’ zei Benito. ‘En ik sla geen grove taal uit waar een dame bij is. Jij mag ze ook binnenzetten, als je ze kan tillen.’

Niet handig om dat te zeggen. Soms kan het oude mannen niet schelen hoe stom het is om iets te zeggen als ze daar een lekker

gevoel bij krijgen. Benito had zijn hand in het voorvak van zijn overall.

Umberto kon niet zien wat Benito daar had of niet had. Om precies te zijn had Benito een Colt 1911A1-pistool, omgebouwd van .45 naar .460 Rowland, een cadeau van zijn liefhebbende neef, die er op de schietbaan watermeloenen mee uit elkaar knalde. Benito had het altijd schietklaar bij zich.

Umberto vond dat de oude man een beetje maf uit zijn ogen keek.

‘Niemand mag in het huis komen,’ zei Umberto. ‘Ze kan zo ontslagen worden omdat ze jou heeft binnengelaten. Moet ik het tegen de baas zeggen?’

Cari draaide zich om naar Benito. ‘Dank u, mi señor. Ik red me verder wel. Echt. De rest doe ik zelf.’

‘Gedraag je,’ zei Benito tegen Umberto, en hij liep de keuken uit.

Aan het eind van de middag kwam een grote school paardmakrelen langsdenderen met een geluid als van een goederentrein. Ze zaten achter harders aan, langs de zeekering waar Benito onkruid aan het schoffelen was. Benito kon ze ruiken en hij boog zich over de tot zijn middel reikende muur heen om te kijken hoe de grote vissen langs hem heen schoten. Hun gevorkte staarten flitsten en kleine vissen en stukken vis vlogen door de lucht. Uit het water achter ze steeg een vette, urineachtige lucht op. Net als wij, dacht Benito. Moorden en vreten, net als wij.

Door de zolen van zijn schoenen voelde hij de pneumatische hamer die in het souterrain aan het werk was.

Toen bezweek de trillende bodem naast de zeekering onder zijn schoffel. Grond viel een heel eind lager met een klets in het water. Hij keek in een nieuw gat in het gazon, pal naast de kering. Het gat was net zo groot als zijn hoed. Meters lager dan het gazon blikkerde het licht op zwalpend zwart water, omhooggolvend en weer omlaag in een donker gat binnen de zeekering. Hij deed een stap achteruit en stond weer op de betonnen rand van de patio. Onder zich kon hij het water horen gorgelen, naar binnen en weer

naar buiten gezogen onder de zeekering door. Het gat ademde met de golven mee. Het wasemde de stank van rottend vlees uit.

Benito keek omhoog naar het hoger gelegen terras. Felix stond Umberto uit te schelden, met zijn rug naar de tuin. Benito haalde tersluiks een telefoon uit zijn overall, zette de flitser aan en ging op zijn knieën naast het gat zitten. Met een voor een oude man snelle beweging stak hij zijn hand in het gat en nam twee foto's van een ruimte die hij niet kon zien, zijn gezicht afgewend vanwege de stank.

Op het balkon stond Felix nog steeds te praten.

Benito siste naar Antonio, die in het zwembad stond. Antonio zette meteen zijn thee weg en kwam het water uit. Samen met Benito liep hij naar de achterkant van het tuinhuis, waar stapels flagstones en dakpannen lagen.

'We pakken een flagstone en leggen die over het gat heen. Dan kun jij weer aan het werk,' zei Benito.

'Ga je Marco bellen?' zei Antonio. Hij keek de baai in, naar de krabbenboot. De bemanning had een tonnetje aas opengemaakt en de meeuwen en een pelikaan volgden de boot.

Ze liepen met de flagstone naar het gat en legden hem eroverheen.

'Blijf op de patio. Niet op het gras komen. Straks stort er nog een stuk in,' zei Benito. 'Ga nou maar weer naar het zwembad.'

De oude hovenier pakte een pot met een plant erin en zette die op de flagstone. Hij was net de grond aan het aanharken, toen hij Felix achter zich hoorde.

'Wat ben jij goddomme aan het doen?'

'Een zinkgat afdekken. Straks gooi ik er grond in en dan...'

'Laat eens zien. Maak open.'

Over het gat liep een web van wortels.

'Shit,' zei Felix. Hij pakte zijn telefoon. 'Ga 's een kussen halen uit het tuinhuis. Beetje tempo graag.'

Op zijn knieën op het kussen, zodat zijn linnen broek niet vuil werd, stak Felix zijn telefoon in het gat en nam een foto.

‘Dek maar weer af en zet de plant erop.’

‘Zoals ik het gedaan had?’

Felix stopte zijn telefoon terug in zijn zak en haalde daar het volgende dure hebbedingetje uit: een zwaar geornamenteerde dolk met een uit het heft springend lemmet, waar hij vierhonderd dollar voor had betaald. Hij liet het mes openspringen en maakte er een nagel mee schoon. Hij hield het mes omhoog, keek Benito aan en liet het lemmet weer terugglijden in het heft. Met zijn andere hand stak hij hem een opgevouwen biljet van honderd dollar toe. *‘Silencio sobre esto, viejo. Me entiendes?’*

Benito keek hem strak aan. Hij wachtte even voor hij het geld aannam en er in zijn hand een prop van maakte. *‘Claro, señor.’*

‘Ga maar de mensen helpen die in de voortuin bezig zijn.’

Antonio was net wat kleurstof uit zijn spullen naast het zwembad aan het halen toen Felix zei: ‘Ruim je zooi maar op. Ik ben hier klaar mee.’

‘Ik heb het lek nog niet gevonden.’

‘Pak je spullen en smeer ’m. Ik bel wel als ik je weer nodig heb.’

Antonio wachtte tot Felix zich had omgedraaid voor hij zijn zwemvinnen afdeed. Op de zool van een van zijn voeten was een tatoeage aangebracht van een klokje aan een vishaak, met zijn bloedgroep. Snel schoot hij zijn schoenen aan.

In het huis had Cari de grote witte kaketoetoe uit zijn kooi gelaten. Die zat op haar pols naar haar oorbellen te kijken toen de bel ging. Ze liep langs het afgedekte meubilair en een jukebox naar de zijdeur. Daar stond Antonio te wachten. Snel keek hij om zich heen.

‘Luister, Cari. Je moet hier weg. Blijf voorlopig binnen. Zorg dat je niks ziet. Hou je gewoon van de domme tot ze je wegsturen. Hoor je wat ik zeg? Als je aan het eind van de dag nog niet ontslagen bent, neem je de vogel maar mee naar huis. Als ze wat vragen, heeft hij last van het stof. Thuis krijg je griep en kom je niet meer terug.’

‘Pak ’m, *mamacita*,’ zei de vogel.

Felix kwam gehaast om de hoek van het huis. 'Ik zei dat je op moest rotten. Komt er nog wat van?'

Antonio keek hem strak aan. 'Kus je je moeder met die gore bek van je?'

'Ophoepelen,' zei Felix en hij beende weg, tastend naar zijn telefoon.

Antonio's bestelwagen stond naast die van de hoveniers. Drie man waren afgevallen palmbladeren aan het opstapelen. Een vierde was op de lange oprit met een trimmer bezig. Toen Antonio zijn laatste spullen achter in zijn auto had gegooid, zag hij Cari in de geopende voordeur staan, nog steeds met de vogel op haar hand. Ze lachte naar hem en zwaaide.

Achter het huis tikte Felix een nummer in op zijn telefoon.

Toen Hans-Peter Schneider en Bobby Joe met de gele ogen in de bus van Bobby Joe bij het Escobar-huis aankwamen, werd de oprit versperd door de bestelwagen van de hoveniers. Bobby Joe reed over het gazon en dwars door de borders heen naar de voordeur.

De bus van Bobby Joe stond extra hoog op zijn wielen, was voorzien van een neprolbeugel van verchromd plastic en twee rubberen TruckNutz-testikels aan de trekhaak. Op de bumper zat een sticker met de tekst: ALS IK GEWETEN HAD HOE HET ZOU AFLOPEN MET DIE ZWARTJES HAD IK MIJN EIGEN KATOEN WEL GEPLUKT.

Felix begroette hen en nam met een zwierig gebaar zijn hoed af. *'Patrón.'*

'Wie heeft het gevonden?' Schneider liep al naar het deel van de tuin dat aan het water lag. Hij droeg linnen vanwege de warmte, en Huaraches van Nike, zwarte, omdat het bandje van zijn horloge dat ook was.

'De oude man die het onkruid doet.' Felix wees naar Benito, die samen met de andere hoveniers het gereedschap stond in te laden. 'Hij weet nergens van. Ik heb het geregeld met hem.'

Hans-Peter bleef even naar Benito kijken. 'Laat me het gat eens zien,' zei hij toen.

Bij het gat langs de zeekering sleepten Felix en Bobby Joe de flagstone weg. Hans-Peter deed een paar stappen naar voren en wuifde met zijn handen de lucht voor zijn gezicht weg.

Felix liet hem de foto zien die hij genomen had. Hij had hem op een iPad gezet.

De zee was onder de zeekering door gekomen en had onder de betonnen patio een grot uitgevreten die bijna tot aan het huis reikte. Boomwortels hingen als verwrongen kroonluchters in de lucht. Met zeepokken bezette palen droegen de patio erboven. In deze fase van het getij was er ruim een meter ruimte tussen het water en het dak. Door de erosie was onder de patio de helft

zichtbaar geworden van een afgezonken grindschuit, een deel van de massa huisvuil en puin waarop Miami Beach was gebouwd.

Aan het eind van de zwarte grot, bijna te ver voor het flitslicht van de telefoon, liep de bodem omhoog naar een soort strandje. Aan die kant van de grot stond een blinkende kubus, groter dan een koelkast, bijna pal tegen de fundering van het huis aan. Naast de kubus, aan de rand van het water, lagen de schedel van een mens en de achterste helft van een hond.

‘Al die tijd dat wij in de kelder aan het graven waren, was hier de zee aan het graven,’ zei Hans-Peter Schneider. ‘*Gott mit uns!* Daar kan wel een ton aan goud in zitten. Wie weet ervan?’

‘Niemand, señor. De andere hoveniers waren in de voortuin bezig. De oude man is alleen maar een *bracero*. Een minkukel.’

‘Misschien ben jij hier wel de minkukel. Ik heb die ouwe eerder gezien. Ga hem eens halen. Stuur de rest maar weg. Zeg tegen hem dat hij ons met iets moet helpen. Daarna leveren we hem wel thuis af.’

In de baai was de lawaaiige vissersboot nog steeds bezig. De twee mannen aan dek hadden aas in krabbenmanden gedaan en zetten die nu met ritmische bewegingen weer overboord, om de twintig meter een.

In de stuurhut richtte kapitein Marco zijn kijker op de tuin van het Escobar-huis. Hij zag Hans-Peter en de anderen in de tuin staan, aan de rand van het water, en hij zag dat Felix en Bobby Joe Benito ophaalden.

‘Rodrigo, laat die manden maar zitten,’ zei hij. Hij wees met zijn kin. ‘Een noodgeval, *muchachos*. Hou je klaar. We gaan er meteen op af als Benito in de problemen komt.’

Op de patio stond Benito voor Hans-Peter.

‘Ik ken jou,’ zei die.

‘Alle oude mannen lijken op elkaar, señor. Ik kan me u niet herinneren.’

‘Doe je hemd uit.’

Dat deed Benito niet. Bobby Joe, Umberto en Felix moesten eraan te pas komen om zijn armen achter zijn lichaam te krijgen en met tiewraps aan elkaar te binden.

‘Trek hem zijn hemd uit,’ zei Hans-Peter.

Felix en Umberto scheurden Benito’s hemd open en trokken het achter de draagbanden van zijn overall vandaan. Bobby Joe klopte op Benito’s zakken, maar niet op zijn borst. Hij prikte met zijn vinger tegen een vage, maar nog net zichtbare tatoeage op Benito’s ribbenkast. Een klokje aan een vishaak.

Hans-Peter knikte. ‘De Tien Klokjes-dievenschool.’

‘Een stommiteit uit mijn jeugd. U kunt zien dat hij bijna weg is.’

‘Felix, hij is een mannetje van Don Ernesto,’ zei Hans-Peter. ‘Jij hebt ’m in dienst genomen. Jij en Bobby Joe gaan een ritje met ’m maken.’

Vanuit de boot zag kapitein Marco dat Benito’s hemd van zijn lijf werd gescheurd en hij zag het pistool van Bobby Joe. Hij pakte zijn telefoon.

Achthonderd meter verderop nam Antonio in zijn bestelwagen op.

‘Antonio, een van die *pendejos* van Schneider loopt met een pistool te zwaaien. We moeten Benito daar weg zien te krijgen. Ik vaar naar de kant voor het geval hij in het water springt.’

‘Ik ga hem ophalen,’ zei Antonio.

Hij trapte het gaspedaal van de oude wagen diep in. Het was niet ver naar de bushalte, waar vermoeide hoveniers en dienstmeisjes stonden te wachten op de trage rit naar huis. Antonio stapte uit. Een paar wachtenden kenden hem en groetten.

‘*Transporte libre!*’ riep hij. ‘*Estoy celebrando! Voy a transportar cada uno de ustedes a su casa. Ik lever jullie voor de deur af. No dinero, no transfer. Vengan conmigo. Vamos a parar en Yumbo Buffet. Podemos comer todo lo que queremos. Met een gratis maaltijd toe. Zoveel je op kan. Todo libre!*’

‘Antonio, *no manejas borracho?*’

‘Nee, nee, ik ben niet dronken. Je mag ruiken. Kom mee.’

De passagiers propten zich in de bestelbus. Twee voorin, naast hem, drie achterin.

‘Eerst halen we nog iemand op,’ zei Antonio.

Cari Mora was boven in het huis met zes rollen wc-papier en een paar lampen. De slaapkamers waren een zootje. Overal handdoeken. Op de vloer van de badkamer een sekstijdschrift. Op het enige opgemaakte bed lagen pornostripboeken en de onderdelen van een uit elkaar gehaalde AK-47. Uit een flacon was wat wapenolie op het dekbed gelopen, tussen twee volle magazijnen in. Met twee vingers raapte ze de flacon op en zette hem op een kastje.

Haar telefoon zoemde. Antonio.

‘Cari, hou je gedeisd. Misschien moet je ervandoor. Ze willen Benito te grazen nemen. Ik ga achter hem aan. Marco vaart naar de aanlegplaats.’ Weg was hij.

Cari keek omlaag vanuit het hoge raam. Ze zag dat Bobby Joe met zijn pistool in Benito’s zij porde.

Klak-klik. Cari plaatste de gasbuis op de AK en drukte de hamer met haar duim omlaag, zodat hij werd vastgehouden door de trekker. Grendel en grendeldrager gleden vlot op hun plaats, gevolgd door de sluitveer en de stofkap. Functiecheck. Ze plaatste het kromme magazijn en laadde het wapen door.

Geladen en schietklaar binnen vijfenveertig seconden. Ze liep terug naar het raam. Het vizier van het geweer was gericht op de bult achter op het hoofd van Bobby Joe. De poort zwaaide open.

Terwijl Antonio naar binnen reed, belde hij kapitein Marco, zette zijn telefoon op de speaker en liet hem in zijn borstzak glijden.

Hij zag dat Umberto een paar stukken beton en ijzerdraad in de auto van Felix had gegooid. Benito stond naast de auto, met Bobby Joe en Felix. Zijn handen waren achter zijn rug. Waarschijnlijk hadden ze hem geboeid. Antonio reed nog een eindje door en liep toen op de oude man toe.

Bobby Joe zag dat de bestelwagen van Antonio vol mensen zat en hield zijn wapen achter zijn rug.

‘Hé, Benito! Hé, señor! Ik had beloofd je thuis af te leveren. Was het bijna vergeten. Sorry.’

‘Wij brengen hem wel thuis,’ zei Felix.

Alle passagiers van Antonio zaten te kijken.

‘Nee, señor,’ zei Antonio op luide toon. ‘Ik heb zijn Lupe beloofd dat ik hem broodnuchter zou afleveren.’

Gelach van de mensen in de bestelwagen. Een paar begrepen er weinig van. Die wisten vrijwel zeker dat Lupe al jaren dood was.

‘Ze vermoordt me als ik zonder hem op kom dagen.’ Antonio draaide zich om naar zijn passagiers. ‘Vermoordt Lupe me? Ja of nee.’

‘Sí,’ zeiden een paar mensen. ‘*Cierto*. Lupe vermoordt jou zo zeker als wat, net als ze iedereen heeft vermoord die hem de kans heeft geboden om te drinken.’

Bobby Joe ging naast Antonio staan en mompelde: ‘Sodemieter op, jij.’

‘Wou je schieten met iedereen erbij, reetkever?’ zei Antonio zacht.

Hans-Peter verscheen op het bordes. Bobby Joe en Felix keken naar hem. Hij schudde kort het hoofd. Felix schoof naast Benito en sneed de tiewraps door. Schneider liep het bordes af en gaf Benito een flink stapeltje bankbiljetten.

‘We hebben je over twee weken weer nodig, *comprendes?* Dan krijg je nog zo’n bedrag. We kunnen toch gewoon samenwerken?’

Onder veel gemopper van de andere passagiers zocht Benito een plaatsje in de bestelwagen.

Antonio praatte in de telefoon in zijn borstzak. ‘Waar is Cari?’

‘Geregeld. Die neemt de achteruitgang. Ik wacht daar op d’r. Rijden!’ zei Marco.

Antonio reed achteruit naar de poort. Hans-Peter stak zijn armen omhoog, met de handpalmen op zijn mannen gericht.

‘Laat ze maar gaan.’

Cari rende met het geweer de wenteltrap af. Ze kwam niemand tegen. Ze haalde de kaketoer uit zijn kooi en zette hem op haar

schouder. 'Goed vasthouden. En niet aan mijn oorbellen zitten.' Ze liep de tuin door, naar het haventje waar de vissersboot lag te wachten, met zijn voorkant tegen de kade gedrukt, zodat die meetrilde.

Ze gaf het geweer aan Marco, die op de voorplecht stond, en sprong aan boord. De vogel klapte met zijn vleugels. De boot voer met veel geraas van de schroef achteruit. Marco, het geweer in zijn hand, hield de lege ramen van het huis in het oog. Niemand.

Antonio reed bij het huis vandaan. De poort ging achter hem dicht.

'Dat hemd kan echt niet,' zei de man die op de reserveband zat tegen Benito. 'Zo kom je er niet in bij Yumbo Buffet.'

Kapitein Marco zat samen met Benito en Antonio in de open schuur. Eén hoge lamp scheen op de haven neer. Vijf minuten regen, en nu al konden ze de natte grond ruiken. Water van het dak tikte op een tegel.

‘Denk jij dat Felix voor twee bazen werkt?’ zei kapitein Marco.

Benito haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk wel. Hij had me ook beleefd kunnen vragen om mijn mond dicht te houden en me daar netjes voor kunnen betalen. Maar nee, hij moest me zijn mes laten zien. Dat past in zijn gat, ruim, en dan is er nog genoeg ruimte voor die zonnebril van hem.’

‘Over gaten gesproken, dat onder de patio loopt dus helemaal tot aan het huis door?’

‘Weet ik niet. Maar het is wel diep. De zee heeft gegraven op een plek waar de FBI nooit is geweest. Je kunt het water horen zuigen. Onder de zeekering zit een groot gat.’

Grote nachtvlinders fladderden om een kaal peertje boven de mannen. Een streek neer op Antonio’s hoofd en liep daar kriebelend rond tot hij hem wegwuifde.

Kapitein Marco schonk zich een beetje rum in en kneep boven zijn glas een limoen uit.

‘Hoelang hebben ze het huis?’

‘Op de poort hangt een filmvergunning die een maand geldig is,’ zei Antonio. ‘Op naam van Alexander Smoot van Smoot Productions.’

Benito wreef een limoen langs de rand van zijn glas. De rum was Flor de Caña 18 en de smaak ervan maakte dat hij heel even intens gelukkig zijn ogen sloot. Alsof hij die proefde van de lippen van Lupe, al die tijd geleden. Alsof ze nu bij hem was.

Toen de mannen Cari Mora uit het kantoortje zagen komen, schonk Benito haar een borrel in zoals hij zelf dronk en zette Antonio een extra rotanstoel bij de tafel. Ze had de grote kaketoel

op haar schouder. De vogel wipte op de bovenrand van de stoel. Ze gaf hem een druif uit een kom die op tafel stond.

‘Pak ’m, mamacita!’ zei de kaketoë, een tekst die hij in een eerdere fase van zijn bonte bestaan had opgepikt.

‘Sst,’ zei ze, en ze gaf hem nog een druif.

‘Cari, je moet daar echt wegblijven,’ zei Benito. ‘Want anders grijpt Hans-Peter je. Hij gelooft nooit dat je niet bij ons hoort.’

‘Weet ik.’

‘Heeft hij enig idee waar je woont als je daar niet bent?’

‘Nee. En Felix ook niet.’

‘Heb je woonruimte nodig?’ vroeg Benito.

‘Ik heb een kamer over,’ zei Antonio snel.

‘Hoeft niet. Ik heb zelf een plekje.’

Kapitein Marco tikte op de plattegrond op de tafel.

‘Cari, weet jij wat ze daar aan het doen zijn?’

‘Ze hebben gaten in de muren gemaakt en ze zijn in het souterrain aan het slopen. Ze zoeken iets. Het is niet moeilijk om te bedenken wat. Jullie zijn er duidelijk ook naar op zoek.’

‘Weet je wie wij zijn?’

‘Dat denk ik wel. Voor mij zijn jullie vrienden van me. Señor Benito en Antonio en kapitein Marco. Meer hoef ik niet te weten.’

‘Je mag meedoen. Of niet,’ zei kapitein Marco.

‘Ik doe niet mee, maar ik wil wel dat jullie winnen. Zal ik jullie vertellen wat ik weet? Mij hoef je geen geheimen toe te vertrouwen. Moet ik allemaal stilhouden.’

‘Wat heb je in het huis gezien?’

‘Hans-Peter heeft een paar keer over de telefoon lopen tieren tegen iemand die hij Jesús noemt. Hij gebruikte een telefoonkaart om met Colombia te bellen. *Mucha lucha*. Hij vroeg steeds: “Waar is het?” Ze hebben met metaaldetectoren het hele huis doorzocht. Veel stalen balken in de fundering. Daar hebben ze een paar keer geboord. Ze hebben een zware boormachine en twee pneumatische hamers.’

‘Hoe dachten ze dat jij zou reageren als ze daar gingen slopen?’

‘Felix zei dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Dat was zijn verantwoordelijkheid als verhuurmakelaar. Ik vroeg of ik dat op schrift kon krijgen. Hij zei nee. Die Schneider liet geld zien. Best veel geld, vond ik.’

‘Heeft hij je betaald?’

‘Welnee. Hij liep er alleen mee te zwaaien. Ik heb wel geld voor boodschappen gekregen. Hier, een sms’je van Felix. *Van de baas hoef je niet terug te komen, maar je kan wel je geld komen ophalen. We kunnen het ook naar je huis sturen. Dan moet je even je adres opgeven. Of ik kan het persoonlijk komen brengen.* Ja, tuurlijk.’

‘Heeft iemand je zien vertrekken?’

‘Dat denk ik niet, maar ik weet ’t niet zeker. Volgens mij stonden ze allemaal aan de voorkant.’

‘Ze zullen nu wel gemerkt hebben dat het geweer weg is,’ zei Marco. ‘Wie weet zien ze dat nog een keer terug.’

‘Ik ga ervandoor,’ zei Cari.

Antonio schoot overeind. ‘Als je nog even wilt wachten, Cari, lever ik je zo meteen af waar je wilt. Of je daar nu woont of niet.’

‘Op de kade staat een lekkere stoel,’ zei Marco.

Antonio bracht haar haar glas en liep toen terug naar de tafel.

‘Schneider moet wel uitkijken,’ zei kapitein Marco. ‘Als de *federales* hem zien graven in Miami Beach, nemen ze hem meteen te grazen.’

Marco rolde een bouwtekening uit op de tafel en zette de fles en een kokosnoot op de uiteinden.

‘Dit heeft de advocaat van Pablo jaren geleden bij de gemeente ingediend toen ze de patio hebben laten bouwen,’ zei hij. ‘Kijk, hij staat op betonnen palen. Daarom is de hele zaak niet ingestort toen de zee de zaak van buitenaf uitholde. Heb je de foto gezien die Felix heeft genomen?’

‘Half, over zijn schouder,’ zei Benito. ‘Hij hield hem tegen die kippenborst van ’m. Ik heb deze hier. Van een telefoontje kun je niet veel verwachten.’

‘Hoe groot was die kast?’

De oude hovenier zette een stompe vinger op de tekening. ‘Hij lag ongeveer hier. De grootte kun je een beetje afleiden uit de schedel die ernaast ligt. Hij is groter dan een grote koelkast. Een beetje zoals de grote ijsmachine die ze op de Casablanca Fish Market hebben.’

‘Als die grot zo groot is, is het gat onder de zeekering waarschijnlijk ook wel groot,’ zei Antonio.

‘Groot genoeg om een grote ijsmachine doorheen te krijgen?’ zei de kapitein.

‘Nacho Nepri kan het vanaf zijn dekschuit doen met die grote lier van ’m,’ zei Antonio. ‘Met die lier verplaatst hij rotsblokken die nog een stuk groter zijn. Als we hem zo gek krijgen.’

‘We moeten naar dat gat onder de zeekering kijken. Hoeveel water staat daar als het vloed is?’ vroeg Marco.

‘Tweeënhalve meter of zo,’ zei Antonio. ‘Ik kan onder water weleens gaan kijken.’

‘Wil je mijn boot gebruiken?’

‘Nee, ik ga via de tuin van een huis waar ik het zwembad schoonhoud. Ik ga liever van daar langs de zeekering.’

‘Morgen is het een halfuur voor de zon ondergaat eb,’ zei Marco. ‘Het wordt goed weer. Ze kijken recht tegen het licht van de ondergaande zon in, en waarschijnlijk is er ook een hoop zeegras. Niet in het gat zelf gaan, Antonio. Alleen maar onder het gras duiken en even kijken. Heb je lucht bij je?’

Antonio knikte en stond op.

De oude hovenier hief zijn glas naar hem. ‘Antonio. Gracias voor de lift.’

‘*De nada.*’

‘Al vond ik de rekening bij Yumbo Buffet wel knap hoog, met al die mensen uit de auto erbij. Eerst vreten ze zich vol en dan bestellen ze nog van alles om mee te nemen. Met de man drie *gaseosas* om het weg te spoelen. Antonio, *escúchame, joven*. Je moet wel uitkijken, hè? Bobby Joe is vast naar je op zoek.’

‘Als Bobby Joe een slechte dag heeft, vindt hij me.’

Kapitein Marco ging naar de simpel ingerichte studio bij de werf waar hij woonde. Benito startte zijn oude pick-up en reed rammelend weg. Ze lieten het vuur in de vuilverbrander aan, met het deurtje open voor het licht.

Bij Benito's huis wachtte Lupe al op hem, in de geest, in de kleine tuin die ze achter het huis had aangelegd. Hij voelde haar aanwezigheid, warm en dicht bij hem, terwijl vuurvliegjes aan- en uitgingen boven de witte bloemen, lichtgevend onder de maan. Benito schonk voor zichzelf en voor haar een glas Flor de Caña in. Hij dronk beide op, zittend in de tuin, met Lupe, en samen daar zijn was genoeg.

Cari en Antonio zaten op een oude autobank aan het water en keken omhoog naar de hemel. Van heel ver waaide muziek met bonkende bassen over het water.

‘Wat wil jij?’ vroeg Antonio. ‘Wat zou je willen hebben?’

‘Ik wil wonen in een huis dat van mij is.’ Cari beet in haar limoen en deed hem terug in haar glas. ‘Een plek waar alles wat je aanraakt schoon is. En je op blote voeten rond kunt lopen, omdat de vloer zo lekker aanvoelt.’

‘In je eentje?’

Ze haalde haar schouders op en knikte. ‘Als mijn nichtje ook een goed huis heeft, en hulp voor haar moeder. Ik wil m'n eigen huis. Dat het lekker stil is als je de deur dichtdoet. Zelf de zaak bijhouden. Dat als je regen op het dak hoort je weet dat het niet op je bed lekt, maar van het dak af loopt, de tuin in.’

‘Een tuin erbij. Toe maar.’

‘*Cómo no?* Ik wil graag een plekje om wat te planten. En dan later plukken en iets lekkers mee maken. Een snapper stomen in bananenblad. Hard muziek draaien in de keuken als ik daar zin in heb en misschien wel een glas inschenken als ik aan het koken ben. Een dansje maken bij het fornuis.’

‘En een man? Wil je er een man bij?’

‘Ik wil dat de voordeur mijn eigendom is. En misschien nodig ik dan wel iemand uit om binnen te komen.’

‘En als ik nou eens op de stoep sta en aanklop? Als Vrijgezel Antonio voor je neus staat?’

‘Word jij Vrijgezel Antonio, Antonio? Antonio *Soltero* Antonio?’
De rum viel lekker.

‘Nee, ik word geen Antonio Soltero. Niet meer. Als ik dat doe, moet iemand het land uit. Dat doe ik niet. Ik ben Amerikaan geworden doordat ik bij de mariniers gediend heb. Bij haar kan dat niet meer op die manier. Ze moet wachten. Ze is een vriendin van me en dus wacht ik samen met haar. Haar broer heeft samen met mij bij de mariniers gezeten. Die is gesneuveld.’ Hij tikte op de wereldbol met het anker die op zijn arm was getatoeëerd. ‘*Semper fi.*’

‘*Semper fi* is een goeie. Maar dat is maar een van je tatoeages.’

‘Die Tien Klokjes? Toen was ik nog heel jong. Een ander soort school. Andere vaardigheden. Ik hoef me tegenover jou niet te rechtvaardigen.’

‘Helemaal waar.’

‘Als ik mijn zaakjes nou eens helemaal voor elkaar krijg, zoals jij het wilt? Dan moet je de mat voor je voordeur onder me vandaan branden.’

Muziek van de donkere schepen op de rivier, waar televisies opgloeiden. Nu het vreemde, mooie thema uit *Narcos*, van Rodrigo Amarante. Over het water dreef meer conga dan muziek.

Antonio had een stem die hij zelf best goed vond. Hij keek haar recht in de ogen en zong mee.

Ik ben het vuur dat je huid verbrandt

Ik ben het water dat je dorst lest

Ik ben de toren van het kasteel

Het zwaard dat de vloeiende bron bewaakt.

Heel even werd hij door een sloopshoorn overstemd.

*Jij bent de lucht die ik inadem
En het licht van de maan op de zee.*

Onder de maan gleden wolken langs, die het beweeglijke water van de rivier van roetzwarte en zilveren vlakken voorzagen. Heel even was het net of je makkelijk de rivier in kon lopen.

Vonken vlogen omhoog van het vuur.

Cari stond op en kuste Antonio op zijn hoofd. Net te laat draaide hij haar zijn gezicht toe.

‘Ik wil naar huis, Antonio Soltero.’

De enige familie die Cari in Miami had, waren haar oude tante Jasmín, haar nicht Julieta en Julieta's baby.

Als Cari niet voor haar werk op een huis moest passen, woonde ze bij hen in, in een goedkope huurflat in een wijk met veel van die flats bij de Claude Pepper Way in Miami. Julieta's man was opgepakt door de immigratiedienst toen hij zich vrijwillig ging registreren, zoals hem was opgedragen. Hij zat in een detentiecentrum, in afwachting van zijn uitzetting, omdat hij een ongedekte cheque had uitgeschreven.

Net als veel inwoners van Miami die de stad lopend hadden bereikt, hield Cari haar zaken voor zich. Alleen Marco en Antonio waren op de hoogte van het bestaan van Julieta, en waar die woonde.

Laat op de avond deed ze met haar sleutel de achterdeur van de flat open. Boven lagen haar tante, haar nicht en de baby al te slapen. Ze keek even in de slaapkamer van haar bedlegerige tante Jasmín, klein en bruin tegen de lakens. Ze keek naar het slapende gezicht van haar tante. Jasmín's ogen gingen open en haar grote, bodemloze pupillen keken naar Cari. Die voelde zich omhuld door die blik. In de gelaatstrekken van haar tante zag ze vage overeenkomsten met die van haar moeder, net als ze soms vage gelijkenissen zag in wolken. Ze voelde dat Jasmín probeerde haar een geheim te vertellen, probeerde zich iets belangrijks te herinneren dat ze haar moest vertellen, iets wat alleen oude mensen begrepen, al beseft Cari heel goed dat er in het oude hoofd niemand meer woonde.

Haar handen roken nog steeds naar het geweer. Ze wreef ze in met limoen en zeep voor ze naast de slapende baby ging zitten en luisterde naar hoe het meisje ademhaalde. Ze had al een hele tijd geen wapenolie meer geroken of de metalige smaak van de oorlog geproefd, als een koperen muntje onder haar tong...

Op haar elfde was Cari onder bedreiging van vuurwapens uit haar dorp gehaald en geronseld door de FARC, de Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia.

De FARC gaf haar een militaire training en nam een foto van haar: een van de kindsoldaten van het Nieuwe Colombia. Ze prikten het standaard onderhuidse anticonceptiemiddel in haar arm en maakten op diverse manieren gebruik van haar. Ze was snel en handig en sterk. Cari was kind tussen de kinderen in het guerrillakamp, diep in het Caquetá-oerwoud.

Eerst deden ze bij de kleintjes nog of het een soort vakantie was. De officieren zeiden tegen de kinderen dat ze na twee weken naar huis mochten als ze het niet leuk vonden in het leger. Maar ze mochten nooit meer weg.

Als de kinderen niet aan een training mee hoefden te doen, speelden ze samen. Vaak kwamen ze uit een gebroken gezin en waren ze blij met elk beetje aandacht. Als de luchtaanvallen voorbij waren, werd er gedanst in het kamp. Seks tussen de tieners was niet verboden, maar trouwen en zwanger worden wel. Dan was een abortus verplicht. De officieren zeiden dat ze met de revolutie getrouwd waren.

Veel van de kleintjes kwamen uit afgelegen dorpen en werden helemaal betoverd door muziek en gekleurde lampjes.

En toen, een maand na haar komst, tijdens een feest tussen de bomen, probeerde een stelletje ervandoor te gaan. Ze waren dertien, en het was de tweede keer. Ze werden betrapt door de wachtposten toen ze door het ondiepe water van de Caquetá probeerden weg te komen. Ze werden daar vastgehouden, in het licht van zaklantaarns, terwijl iemand rapport ging uitbrengen in het kamp. Iedereen moest naar de oever van de rivier komen.

De *comandante* hield een toespraak. Het licht blikkerde op zijn ronde brilletje. De laatste tijd waren er meer mensen gedeserteerd. Daar moest een eind aan komen. De twee kinderen stonden te huiveren in het licht van de zaklampen. Hun benen trilden, hun kleren waren nat, hun handen waren met witte tiewraps op hun

rug gebonden. Doordat de natte kleding van het meisje strak tegen haar lichaam zat, was aan een kleine bolling te zien dat ze zwanger was. Ze hadden wat voedsel meegenomen; dat lag nu naast hen op de grond. Omdat hun handen geboeid waren, konden ze elkaar niet vasthouden. Ze drukten hun hoofden tegen elkaar.

De comandante zei dat het heel verkeerd was om te willen deserteren. Hadden ze straf verdiend? 'Oordelen jullie maar,' zei hij. 'Verdienen ze straf? Ze hebben jullie in de steek gelaten en jullie eten meegenomen. Steek je hand op als je vindt dat ze straf verdienen.'

Alle volwassenen en de meeste kindsoldaten vonden straf op zijn plaats. Ook Cari stak haar kleine hand op. Ja, ze moesten straf krijgen. Een pak slaag misschien? En de volgende dag geen ontbijt? Corvee in de keuken, met haar? De comandante maakte een gebaar met zijn hand. De wachtposten duwden de jongen en het meisje het ondiepe water in en schoten hen dood. Eerst leken ze nog te aarzelen. Niemand wilde als eerste schieten. De comandante blafte iets. Eén schot, twee, en toen een hele serie. De kinderen sloegen voorover het water in, maakten een draai, zodat hun gezicht zichtbaar werd, toen weer een, bloed in het water om hen heen, en dreven langzaam weg. Een van de wachtposten gaf het dode meisje een zetje met zijn voet toen haar lichaam achter een wortel bleef haken. Met hun gezicht omlaag dreven ze zo naast elkaar weg, het bloed in het water als een sjaal om hen heen. Cari begon te huilen. De meeste kinderen begonnen te schreeuwen en te huilen. Ze konden de radio in het kamp nog steeds dansmuziek horen spelen.

Wat waren de polsen van de twee kinderen smal. Wat staken de uiteinden van de tiewraps ver voorbij die smalle polsen. Als Cari het woord 'gruwelijk' hoorde, gingen haar gedachten altijd daarheen terug.

Tiewraps waren overal. Een tijdje waren ze helemaal in de mode, bij de guerrillero's en hun vijanden, de paramilitairen. Iedereen had tiewraps aan zijn riem hangen om een vijand mee te boeien. Tiewraps vergaan niet en ze zijn in de jungle witter dan de

botten van een skelet. Als Cari in het oerwoud een lijk aantrof, kwam haar maag niet in opstand van het weggerotte gezicht en de volgevreten vogels die traag wegwiekten, maar van de hagelwitte tiewraps waarmee de polsen aan elkaar gebonden waren. De guerrillero's oefenden ermee. Hoe je iemand met één hand kon vastbinden, hoe je het slotje met je nagel kon indrukken en hem zo los kon trekken, hoe je een tiewrap met je veters door kon zagen. In Cari's dromen kwamen vaak vastgebonden polsen voor.

Maar deze nacht niet, deze nacht in Miami, in een stoel naast de baby in het huis van haar nicht. Ze had vanuit het raam gezien dat ze de tiewrap om de polsen van Benito hadden doorgesneden. En de oude man was levend vertrokken.

Ze dacht niet aan andere dingen. Ze luisterde naar het ademen van de baby en gleed langzaam in slaap.

Barranquilla, Colombia

De Clínica Ángeles de la Misericordia, waar Jesús Villarreal lag, is een ziekenhuis voor de armen, aan een drukke marktstraat. Die middag stopte een zwarte Range Rover voor de ingang. De bezoekers van de markt en de verkopers wrongen zich ruziënd en elkaar verdringend om de auto heen.

Isidro Gomez, een grote, blozende man, stapte aan de rechterkant uit. Door alleen maar zijn kin op te tillen schiep hij naast de auto ruimte. Gomez deed het achterportier open. Zijn baas stapte uit.

Don Ernesto Ibarra, vierenveertig, bij de boulevardpers bekend als ‘Don Teflon’, was een man van gemiddeld postuur. Hij had een gestreken linnen jasje aan.

In het ziekenhuis herkenden een paar patiënten hem meteen en riepen zijn naam toen hij en Gomez tussen hen door liepen in de simpele zaal op de begane grond met zijn versleten linoleumvloer en door schermen van elkaar gescheiden bedden.

De kamer van Jesús Villarreal was een van de twee eenpersoonskamers aan het eind van de zaal. Gomez liep zonder te kloppen binnen. Even later kwam hij weer naar buiten, terwijl hij zijn handen met een antiseptisch doekje afveegde. Hij knikte naar Don Ernesto, die op zijn beurt de kamer betrad.

Jesús Villarreal lag in bed, een verschrompelde oude man, levend gevangen in een web van buizen en slangen. Hij zette zijn zuurstofmasker af.

‘U bent altijd op uw hoede geweest, Don Ernesto,’ zei hij. ‘Laat u nu de stervenden fouilleren? Stuurt u deze enorme man op me af om me in mijn bed te bepotelen?’

De Don keek hem met een glimlach aan. ‘Je hebt op me geschoten in Cali.’

‘Dat was strikt zakelijk. En u schoot terug.’

‘Ik vind je nog steeds gevaarlijk, Jesús. Vat dat maar op als compliment. We kunnen dit als vrienden regelen.’

‘U leidt mensen op, Don Ernesto. U bent academicus. U leert hun beter te worden in stelen. Maar op de school van de Tien Klokjes brengen ze je geen vriendschap bij.’

Don Ernesto keek naar de verschrompelde Jesús in zijn ziekenhuisbed. Hij hield zijn hoofd nu eens zo en dan weer zo, zoals een kraai kijkt naar een bes die op de grond ligt.

‘Je toekomst is kort, Jesús. Je hebt me gebeld en ik ben gekomen, omdat ik je respecteer. Je bent Pablo’s kapitein geweest en je hebt hem nooit verraden. En toch heeft hij je niets nagelaten. Laat ons de tijd gebruiken die je nog hebt en praten als mannen onder elkaar.’

De oude man nam een paar happen zuurstof uit het masker, ter aanvulling van het slangetje in zijn neus. Hij sprak in korte, gebroken zinnen.

‘In 1989 heb ik voor Pablo goud naar Miami gebracht. In mijn trawler, onder een laag ijs. Een halve ton goud, met vis erop. Beetje zeebaars en een hoop schaapskoppen. Dertig staven van het soort dat ze Good Delivery noemen, per stuk vierhonderd troyounce, met een ingeslagen nummer. Ook staven van vijftwintig kilo, van die platte, maar *doré*, uit de mijnen bij Inírida. En een grote tas tola-bars. Ik weet niet hoeveel.’ Jesús rustte even uit en zoog zuurstof naar binnen. ‘Vijfhonderd kilo goud. Ik kan u vertellen waar het is. Weet u hoeveel vijfhonderd kilo goud waard is?’

‘Om en nabij de vijftwintig miljoen dollar.’

‘Wat kunt u me geven?’

‘Wat wil je hebben?’

‘Geld en een veilig bestaan voor Adriana en de jongen.’

Don Ernesto knikte. ‘Claro. Je weet dat ik me altijd aan mijn woord hou.’

‘Niet dat ik oneerbiedig wil zijn, Don Ernesto, maar ik wil boter bij de vis.’

‘Dan wil ik weten aan wie je deze informatie nog meer hebt verkocht, behalve aan Hans-Peter Schneider.’

‘Het is te laat om spelletjes te spelen,’ zei Jesús. ‘Hij heeft de kluis gevonden waar het goud in zit. Als ik hem niet vertel hoe hij die kluis openkrijgt, is hij er geweest als hij dat probeert. Misschien probeert hij hem wel naar een afgelegen plek te vervoeren.’

‘Overleeft hij dát?’

‘Misschien wel niet.’

‘Zit er een kwikschakelaar op? Knalt hij uit elkaar als hij verplaatst wordt?’

Jesús tuitte alleen maar zijn lippen. Die waren gebarsten, en het deed pijn.

‘Jij kunt me vertellen hoe ik hem openkrijg.’

‘Ja. Ik zal u vertellen wat de problemen zijn, en als u terugkomt met *dinero en efectivo* gaan we bespreken hoe we die op kunnen lossen.’

Stof uit Afrika, meegenomen door de wind, kleurde de dageraad van Miami roze. Aan de overkant van Biscayne Bay vlamden ramen oranje op toen de zon zich uit de zee hees.

Hans-Peter Schneider en Felix stonden op de patio van het Escobar-huis, naast het gat in het gazon.

Umberto had met een houweel en een spade het gat groter gemaakt. Uit het duister onder hen stegen zuigende geluiden op. Als de zee door de opening onder de muur naar binnen golfde, de grot in, braakte het gat smerige lucht uit. Ze hielden hun gezicht afgewend van die stank.

Bobby Joe en Mateo kwamen aanlopen met spullen uit het tuinhuis.

Een rij pelikanen vloog over, op weg naar de visgronden.

‘Hoe kan ik nou weten wat Jesús tegen Don Ernesto heeft gezegd?’ zei Schneider. ‘Of we dat ding nou van binnenuit of van buitenaf weghalen, kan me geen reet schelen. Hoe zit het met die vent in Lauderdale?’

‘Clyde Hopper,’ zei Felix. ‘Loonwerker. Hij heeft er de spullen voor. Hij wil graag met ons praten om het te regelen. Bij de boot.’

‘Staat zijn nummer in deze telefoon?’ zei Hans-Peter. Hij tikte met de prepaidtelefoon uit de kofferbak van de auto van Felix op zijn vlakke hand.

‘Wat is dat? Die ken ik niet,’ zei Felix. Hij likte langs zijn lippen.

‘Dat is de telefoon uit de kofferbak van je auto. Geef me de pincode of Bobby Joe schiet je kop eraf.’

‘Sterretje zes negen zes negen. Ik gebruik ’m alleen om met m’n vriendin te bellen zonder dat m’n vrouw... Je weet wel.’

Hans-Peter tuitte zijn lippen terwijl hij de telefoon aanzette. Later zou hij wel kijken wat er allemaal op stond.

‘Okidoki,’ zei Hans-Peter. ‘Okidoki. Misschien hoeven we dat kloteding er helemaal niet uit te halen. Misschien kunnen we er

wel van de achterkant bij. We gaan eens een kijkje nemen in dat gat.'

'Wie gaat dat gat in?' vroeg Felix.

Achter Felix stonden Bobby Joe en Mateo. Umberto stond naast hen en hij had een klimharnas in zijn handen.

De lijn van het harnas liep door een katrol aan een zware tak van de zeedruif boven het gat en van daar naar een handmatig bedienbare lier.

Bobby Joe tilde het harnas wat hoger op.

'Aandoen,' zei Schneider.

'Hier heb ik niet voor getekend,' zei Felix. 'Als me iets overkomt, krijg je problemen met mijn baas.'

'Jij hebt getekend voor alles wat ik van jou zou vragen,' zei Schneider. 'Je dacht toch niet dat jij de enige bent bij jullie die z'n hand ophoudt?'

Bobby Joe gespte Felix in het harnas en haakte de lijn vast. Felix kuste het medaillon dat hij om zijn hals had.

Hans-Peter ging voor Felix staan om te kunnen genieten van de angst op Felix' gezicht voor die het masker opzette.

Het was een masker voor gevaarlijk chemisch werk, met op beide wangen een groot koolstoffilter, en bovenop een videocamera en een hoofdlamp. Aan het harnas hingen een grote zaklamp en een holster. Het masker was voorzien van een microfoontje.

Felix moest moeite doen om genoeg lucht naar binnen te krijgen door de filters van het masker.

Vogels wiekten door de hemel, kraaien zaten achter een havik aan. Felix keek op en dacht: ik vind de hemel prachtig. Daar had hij nog nooit aan gedacht. Zijn benen voelden krachteloos aan. 'Ik wil een wapen,' zei hij.

Bobby Joe stak een grote revolver in de holster en klikte de flap dicht. 'Niet aankomen voor je onder de grond bent.'

Ze lieten Felix in het gat zakken. De lucht onder de grond voelde warm aan tegen zijn benen. Hangend aan de kabel draaide hij een beetje rond.

Toen zijn hoofd eenmaal lager was dan het gras zag hij veel minder. Van het licht dat door het gat naar binnen viel, wist maar heel weinig het ruwe beton van de zeekering te bereiken. Diepe schemering werd inktzwarte duisternis toen de wanden van de grot zich steeds verder verwijdden. Zeewater golfde de grot binnen en weer naar buiten; de afstand tussen het water en de bovenkant van de grot varieerde daardoor tussen de anderhalf en twee meter. Toen ze Felix zo ver hadden laten zakken dat het water tot zijn middel reikte, kreeg hij vaste grond onder de voeten. Het water ging omhoog van zijn heupen tot aan zijn borst en zakte dan weer. De slangachtige wortels van de zeedruif reikten vanaf de bovenkant omlaag. Ze waren te stijf om weg te duwen. Het licht van zijn hoofdlamp kaatste van het water en wierp grote schaduwen op de wortels. Hier en daar kon hij stukken van de betonnen onderkant van de patio zien, en ook aarde.

Hans-Peter Schneider keek op de laptop mee. De stem van Felix kwam blikkerig door de luidspreker heen.

‘De bodem is redelijk vlak. Ik kan lopen. Het water komt tot aan mijn borst. Shit, daar ligt een halve hond.’

‘Het gaat prima, Felix. Ga bij die kubus kijken. Nu meteen.’

Langzaam liep Felix naar de achterkant van de grot. De pijlers waarop de patio rustte, rezen om hem heen op als de zuilen van een verdronken tempel. Hij zweette. Het licht van zijn hoofdlamp viel nu op het iets oplopende strandje achteraan en weerkaatste van metaal. Toen hij zijn zaklamp aanknipte, zag hij dat het strand was bezaaid met botten, met daartussen een menselijke schedel. De kubus was behoorlijk groot.

‘Een soort kist, hoger dan hij breed is. Van traanplaat, dus met ribbels, zoals bij vloeren, om niet uit te glijden. De randen zijn aan elkaar gelast.’

‘Hoe groot?’ vroeg Schneider.

‘Zo groot als een koelkast. Nee, groter, zoals de koelkast van een cafetaria.’

‘Zitten er hijsringen aan? Handvaten?’

‘Niet dat ik zie.’

‘Ga eens wat dichterbij.’

Een sissend geluid achter Felix. Hij draaide zich om naar waar het vandaan kwam. Zag concentrische rijen belletjes opstijgen in de vorm van een doodskist.

Hij schoot het strandje op.

‘Geen handvaten, geen hijsringen, geen deur, geen deksel. Ik kan het ding niet helemaal zien, want er ligt grond tegenaan.’

Een sissend geluid en Felix richtte zijn lamp erop. Twee ogen weerkaatsten rood in het donkere water. Hij schoot met zijn pistool op de ogen en ze verdwenen.

‘Ik kom naar buiten. Ik kom naar buiten.’ Hij waadde zo snel hij kon in de richting van het gat in het dak van de grot. ‘Hijs me omhoog. Hijsen!’

De lier was aan het draaien, de lijn voor hem bewoog, kwam druipend uit het water. De lier trok de lijn steeds strakker en Felix begon omhoog te komen uit het water, toen een enorme ruk hem opzijtrok en hij in het water stortte. De zaklamp vloog uit zijn hand en een kogel uit zijn pistool knalde in het plafond.

In de tuin tolde de lier achteruit. De hendel sloeg Bobby Joe tegen zijn handen en armen, terwijl de lijn snel in het gat verdween.

In de grot schoot de lijn door het gat in de zeekering, kwam gonzend strak te staan, zodat de waterdruppels eraf spatten, en viel toen slap terug in het water.

‘Hijs ’m eruit!’ schreeuwde Schneider.

Op zijn laptop kon hij door de camera op Felix’ masker het water voorbij zien glijden. Het licht van de hoofdlamp zwierde van links naar rechts. Mateo en Umberto waren bezig met de lier.

Het harnas kwam het gat uit met de onderste helft van Felix. De onderste helft van zijn romp en zijn benen waren behangen met lange grijze en roze slierten darm.

Een eind verderop, in de baai, kwam Felix’ hand heel even boven water, alsof hij naar hen zwaaide, voor hij in het water verdween.

Een moment lang bleef het stil.

‘Dat was godverdomme wel mijn pistool,’ zei Bobby Joe.

Umberto keek of de hoed en de zonnebril van Felix hem stonden.

‘Wat doen we nou met het huis?’

Hans-Peter pakte de zonnebril van hem af.

‘Een collega van Felix heeft dat altijd een mooie zonnebril gevonden,’ zei hij. ‘De hoed mag je houden.’

Vroeg in de ochtend stond Cari wortels te raspen voor de *salsa picante* die Julieta op de markt verkocht.

De grote witte kaketoë zat mompelend op zijn stok. Hij ergerde zich aan het gekraai van de hanen in de buurt.

‘*Chupa huevos,*’ zei de kaketoë.

Net als Cari had Julieta een diploma voor medische thuiszorg, wat goed uitkwam met een moeder die niet meer buiten kwam en geen ziektekostenverzekering had.

Ze hadden het kleine appartement van Julieta vol gezet met te groot meubilair, dat hun cadeau was gedaan door verwanten van bejaarde patiënten die ze tot het eind hadden verzorgd. De familieleden van de zieken waren zeer gesteld op de twee jonge vrouwen. Ze waren opgewekt, sterk genoeg om de patiënt op te tillen en wat ze ook meemaakten, het was niet op hun gezicht te zien. Het meubilair zat lekker, maar het appartement was maar klein en dus moesten ze eromheen manoeuvreren.

Aan de muur van de woonkamer hing een mooie affiche van een concert in Tel Aviv, in 1958, en in het halletje een foto van Julieta in bikini, toen ze tot Miss Hawaiian Tropic was gekroond.

Uit de achterste slaapkamer riep Julieta naar Cari, boven het gehuil van de baby uit: ‘Cari, wil je een flesje warm maken?’

Cari’s telefoon ging over. Ze moest haar handen afdrogen aan haar schort om hem uit haar tas te vissen. Het was Antonio.

Hij zat in zijn bestelbus. ‘Cari, luister ’s. Lijkt het je wat om vierhonderd dollar te verdienen?’ Heel even hield hij de telefoon bij zijn oor vandaan. ‘Wat zegt u? Nee, nee, señorita, niks gesjoemel. *Negocio legítimo, totalmente. Tu sabes que soy un hombre de mi palabra.* Ik wil graag dat je me komt helpen, Cari. Laat in de middag ga ik kijken onder... Je weet wel. Gewoon even kijken. Wil je me helpen?’

Met het vooruitzicht van een goedbetaald klusje liet Cari het breed hangen. In plaats van met de bus te gaan nam ze een Uber naar North Miami Beach. De rit kostte haar 9 dollar 21.

Het huis lag in de buurt van het Snake Creek Canal, in een wijk vol kleine, nette huizen, waar mensen hard voor gesappeld hadden. De meeste gezinnen hadden een mango en een papaja in hun tuin staan, en misschien ook nog een Meyer-citroen.

Dit was het enige huis dat slecht was onderhouden. De bank had de hypotheek opgezegd. De eigenaar was in het holst van de nacht door de immigratiedienst van zijn bed gelicht en het land uit gezet. Het stond al vijf jaar leeg. De partijen die erover met elkaar in de clinch lagen beletten elkaar om het op te knappen. In de achtertuin stond een mango, maar die had het moeilijk en moest dringend worden gesnoeid en bemest.

Cari had het huis een paar maanden daarvoor gezien en had de informatie op het bord in de voortuin overgeschreven. Bij haar eerste bezoek was ze rondgeleid door een verveelde medewerker van de bank. Hij liet haar binnen en wachtte in de auto met een flesje chocolademelk. Met zijn bleke zachte vingers trommelde hij op het stuur. Tegen zijn baas had hij al gezegd dat Cari geen schijn van kans maakte op een hypotheek. Hij toeterde om haar op te laten schieten.

Dit keer ging ze alleen naar het huis.

Ze had speciale mest gekocht voor fruitbomen. Het hek naar de zijtuin hing scheef en zat niet op slot. Ze duwde het open.

Cai ging in de verwilderde achtertuin van het huis op een plastic krat zitten en keek naar de mango. Ze legde haar hand op de boom. De wind raakte haar haar aan en fluisterde in de mango. Ze bracht de mest aan, maar zonder dat er iets op de stam kwam, want daar houden mango's niet van.

De vrouw die naast het huis woonde, hoorde het hekje knerpen en keek door een gat in de schutting wat Cari aan het doen was.

Toen ze zag dat Cari de mangoboom aan het bemesten was, verdween de spanning uit haar gezicht. Ze liep de tuin in en zei dat Cari wel haar ladder mocht gebruiken als ze boven in het huis wilde kijken. Cari klom naar binnen.

De zon scheen door een gat in het dak de slaapkamer in. De tweede slaapkamer was maar half geschilderd. Eén muur was helemaal gedaan, maar van een tweede muur niet meer dan een klein stukje. Onder aan dat stukje lag een hard geworden kwast, op de plek waar de schilder de laatste slok van zijn fles drank had genomen. De lege fles lag naast de kwast op de smerige, opgekrulde vloerbedekking. Het huis had prima tegelvloeren.

Er waren wat sporen van vandalisme. Op een muur was OGALVY IS EEN STOMME EZEL geschreven, op de ooghoogte van een kind, met een ruwe tekening ernaast van twee ezelsoren, waarschijnlijk die van Ogalvy, maar er lagen geen crackbuisjes of wikkels waar eten in had gezeten. Een mufte lucht kwam van achter een door de regen nat geworden wandje. De commode zwikte door zijn poten.

Cari vond het huis helemaal geweldig.

Ellende op zolder. Een paar binten waren rot. Een van gras en isolatiemateriaal gemaakt nest in de hoek, boven de keuken. Cari knielde op de balken neer en keek. Er zat niets meer in. Een rat? Nee, een opossum, kon niet anders. In het nest zat de karakteristieke zijingang, en ook nog een formele ingang. Cari had vroeger weleens opossumsoep gemaakt als er niks meer te eten was. In het oerwoud was haar geleerd om rattensoep te maken. Dat zou goed zijn tegen kinkhoest. Maar als je opossum gebruikte smaakte hij net zo, en hielp hij net zomin. Cari kon heel veel. Ze wist niet hoe ze stukken gebinte moest vervangen en nieuwe pannen op het dak moest leggen. Ze wist dat ze dat kon leren.

De zon scheen en toch begon het opeens hard te regenen. De druppels ratelden op het huis en kletterden lawaaiig op het dak, vlak boven haar hoofd, terwijl ze op haar knieën op de balken zat. De regen kwam door het gat in het dak en scheen in het felle zonlicht als een glinsterende straal door het huis. Ze stak haar hand

in de regen, alsof ze die zo buiten het huis wilde houden. De bui was een paar minuten later voorbij. Cari liep naar buiten, over de dampende grond, en hoopte op een regenboog. Die was er.

De buurvrouw was klein en erg rimpelig. Haar naam was Teresa en ze was al oud toen ze in Amerika arriveerde. Ze kwam van La Gomera, een van de Canarische Eilanden. Ze bespaarde op telefoonkosten door met haar zuster, die twee straten verderop woonde, te communiceren in de Silbo Gomero-fluittaal. Teresa bood Cari twee mango's van haar eigen boom aan. Ze deed ze in een feloranje tasje van Sabor Tropical.

In de buurt, legde Teresa ongevraagd uit, was de Prieto-mango het populairst bij mensen van Cubaanse afkomst, zoals de familie Vargas. De zoon leerde voor tandarts. De Madame Francis-mango was favoriet bij mensen uit Haïti, zoals de Toussaints op de hoek, van wie de dochter net rechten was gaan studeren. De Neelam-mango genoot de voorkeur van de Vidyapati's, een hindoegezin aan het eind van de straat dat voor een gokkantoor werkte. Hun zoon studeerde geneeskunde in Michigan. De Jamaicanen waren eigenwijze buitenbeentjes en moesten van al deze soorten niets hebben. Zij gingen voor de Julie-mango. Higgins, heetten ze; hun dochter was apotheker. De Chinezen waren onderling sterk verdeeld en gebruikten allerlei soorten door elkaar, samen met lychees, in hun Café Canton op 163rd Street. De oudere Chinezen vonden hun zoon Weldon Wing een malloot omdat hij de hele dag liep te zingen en af en toe optrad als rapper, onder de naam 'Love-Jones'. Maar Weldon, of Love-Jones, steeg snel in hun achting toen hij de baas werd van een vestiging van kippenrestaurantketen Popeyes.

Ze hoorden gefluit, ijl en helder, van een heel eind verderop. Het ging een paar seconden door, op en neer.

'Nou zullen we het krijgen!' zei Teresa. 'Of ik stofzuigerzakken heb.'

Ze stak twee vingers in haar mond en floot zo hard terug dat Cari een stapje naar achteren deed.

‘Die kan ze in haar zak steken. Eeuwig en altijd stofzuigerzakken van me lenen. Ik heb gezegd dat ze maar naar de Walmart moet gaan. Daar zijn ze te koop. Wil je dit huis hebben? Dan zal ik voor je bidden. Ik kan de mango water geven door het kijkgat in de schutting.’

Een halfuur voor de zon onder zou gaan reed de bestelbus van Antonio de oprit op van een huis op twee kilometer van de Escobar-villa. Cari Mora reed.

‘Ik ben hier elke week om het zwembad te doen,’ zei Antonio. ‘Ze komen pas eind september terug.’

Hij stapte uit en tikte de code in van het slot.

Het hek draaide wel erg langzaam naar binnen, vond Cari. Ze wilde Antonio om de code vragen voor het geval ze het in haar eentje open moest maken. Maar dat wilde ze ook weer niet.

Hij zag het aan haar gezicht. ‘Vanbinnen gaat het open als je er met je auto vlak voor gaat staan.’ Hij gebaarde haar om door te rijden. Binnen het hek keerde ze de bus tot die met de neus in de richting van de weg stond.

‘Wacht hier tot je me ziet of ik je bel.’

Ze stapte uit en ging naast hem staan.

‘Als er nou ’s iets gebeurt? Ik kan je toch helpen? Ik kan met je meezwemmen. We doen het pistool in een waterdichte zak. Dan kan ik je dekken vanaf het haventje. Als ze je zien, hou ik ze wel bij de zeekering vandaan.’

‘Nee. Bedankt, Cari. Ik heb gevraagd of je me wilde helpen, maar we doen dit op mijn manier, oké?’

‘Antonio, het is echt beter als ik jou dek.’

‘Wil je dit op mijn manier doen of wil je naar huis? Denk jij nou maar aan jouw zaakjes, dan denk ik aan de mijne. Blijf bij de bus. Luister. Als ik een eind verderop uit het water moet komen, bel ik.’ Hij liet de telefoon in het waterdichte zakje zien. ‘Als er andere kerels op straat lopen, moet je snel zijn. Stop pal naast me, dan duik ik naar binnen. En dan planken. Maak je nou maar geen zorgen. Ik ben over maximaal een halfuur terug.’

Hij pakte zijn duikpak uit de bus.

Toen hij naar Cari keek, zag hij wat kleur op haar wangen. Hij stak zijn hand in het handschoenenvakje.

‘Hier. De kaartjes voor het optreden van Juanes in het Hard Rock Cafe. Als je er niet met Grote Boze Antonio heen wilt, neem je je niet maar mee.’ Hij knipoogde naar haar en verdween achter het huis, zonder nog om te kijken.

Achter een haag gespte hij zijn tank om en deed hij zijn masker voor. In de verte kon hij de rook zien van de cruiseschepen op Government Cut, waarop pasgetrouwde stelletjes hun wittebroodsweken doorbrachten. Hij was een beetje opgewonden geraakt van Cari en bedacht even dat de stoom misschien wel niet van de machines kwam, maar uit de slaaphutten.

In het westen was de hemel feloranje. Het licht kaatste van het water en viel op de onderkant van de zeedruif, in handgrote vlakken.

Antonio liep de ladder naar het water af en liet zich in zee glijden. Hij spuwde in zijn masker en wreef de binnenkant ermee in. Zijn camera zat aan zijn pols.

Hij zwom honderdvijftig meter langs de zeekering, steeds onder houten plankieren door, een meter of twee onder het oppervlak. Hij kwam weer boven water onder het plankier van het huis naast dat van Escobar. Weerkaatsingen van de ondergaande zon lagen trillend op het water. Hij moest uitkijken voor door de planken geslagen spijkers. Met zijn haar nam hij een spinnenweb mee. Hij liet zich even onder water zakken voor het geval de spin op zijn hoofd rondliep. Grote plakken zeegras met daartussen plastic bekers en flesjes werden meegevoerd met het getij, en ook een blad van een palm, zo lang als een alligator. Het deksel van een koelbox dreef voorbij – het beschutte een paar kleine visjes voor de hemel.

In het souterrain van het Escobar-huis waren ze druk bezig. Mateo en de rest waren pleisterwerk en cement van de muur aan het slopen. Ze hadden een pneumatische hamer, beitels, koevoeten en een reciprozaag. Er hingen wolken stof in de lucht.

Hans-Peter Schneider stond op de trap toe te kijken en wreef met een geborduurde zakdoek over zijn schedel.

Ze waren bovenaan begonnen en na een halve dag hadden ze zoveel weggehaald dat eerst een halo zichtbaar werd en daarna het gezicht van een heilige, geschilderd op de zijkant van de kubus die het dichtst bij het souterrain lag. De figuur keek hen aan boven het gebarsten pleister en cement. Mateo herkende haar. Hij sloeg een kruis. 'Santa Caridad del Cobre.'

In het deel van de tuin dat aan het water lag kon Bobby Joe niet naar het westen kijken, over het water, zonder zijn ogen te beschutten tegen de ondergaande zon. Groepen ibissen vlogen over, op weg naar hun rustplaats in Bird Key. Bobby Joe schoot er een paar keer op met zijn luchtbuiks, in de hoop een vleugel te breken, want dan had hij een vogel om mee te spelen, maar wist niets te raken. Op het hoger gelegen terras zat Umberto in een stoel, met zijn onderarmen op de reling, zijn AR-15 naast zich.

In het schijnsel van de ondergaande zon lichtten de huizen met een oranje gloed op en de wolken werden erdoor doorschenen.

Bobby Joe probeerde met zijn kruisboog een vis te spietsen, maar die schoot weg onder een massa zeegras. Hij vloekte op de verblindende zon.

Onder het zeegras kwam Antonio steeds dichterbij in de buurt van de zeekering van het huis. Hij bleef in de schaduw onder het zeegras, dat boven de ruige bodem van blokken steen en modder voortgleed. Hij was bijna twee meter onder het wateroppervlak. Een school barbelen glipte langs hem heen, donkerzilver in de schaduw en lichtzilver als het zonlicht erop viel. Twee aalscholvers schoten boven zijn hoofd voorbij. Die zaten achter de vissen aan.

Een grote kruiser voer vijftig meter uit de kust over het water, te snel, aangezien dit een zone was waar zeekoeien beschermd waren. Er kwam een hoge hekgolf achteraan. Meisjes stonden op het voordek en een achterop. Die op het voordek hadden alleen een bikinibroekje aan.

Umberto zat vanaf het bovenste terras te kijken. Hij richtte met zijn ene hand zijn kijker op de meisjes en wreef met de andere over

zijn geslacht.

Hij floot naar Bobby Joe, een verdieping lager.

Onder water hoorde Antonio het grommen van de motor en hij bleef zo laag mogelijk. De hekgolf sloeg tegen de zeekering en gooide hem ondersteboven. De massa zeegras kwam als een tapijt omhoog en weer omlaag en een van zijn vinnen stak door het gras heen.

Umberto zag de vin, floot op twee vingers naar Bobby Joe en wees. Hij zei iets in een walkietalkie, pakte zijn geweer en rende de trap af.

Bobby Joe stond op de zeekering in het water te pissen, in de hoop dat de meisjes hem zouden zien. Hij sprong op de grond, graaiend in zijn gulp.

Onder water was Antonio nu vlak bij het gat onder de zeekering. Hij kon het al zien. Slib en zand werden door het water meegezogen als dat heen en weer deinde in het gat, en het zeegras ernaast wuifde mee. Het gat was inderdaad heel groot, meer breed dan hoog, en binnen was het zwart. Er groeide een oranje spons voor. Antonio nam een paar foto's.

Toen zag hij kogels door het water flitsen, vlakbij.

Umberto en Bobby Joe stonden op de zeekering. Ze schoten een paar salvo's af op de massa zeegras. Waar de kogels het water raakten, stoven waaiers op. De geluiden die de geweren zelf maakten, waren harder dan de gedempte geluiden van de schoten zelf. Bobby Joe rende weg om zijn kruisboog te gaan halen.

Antonio bloedde uit een beenwond, de wolk bloed rood en toen grijs in het water. Het gat hing voor hem. Kogels door het water. Hij draaide zich op zijn zij en probeerde diep te blijven.

Op de zeekering zag Bobby Joe luchtballen omhoogkomen door de massa gras. Grijnzend richtte hij zijn kruisboog en schoot. De lijn die aan de pijl vastzat, kwam strak te staan en het water vloog eraf.

Antonio's vinnen hielden op met bewegen. Boven hem ging de massa zeegras op en neer op de golven, op en neer, net als Antonio's borst.

Cari wachtte in de bestelbus, twee straten verderop, haar ogen strak op haar horloge gericht.

Toen er veertig minuten voorbij waren, toetste ze Antonio's nummer in. Die nam niet op. Ze probeerde het nog een keer.

In het Escobar-huis lag een telefoon in een bebloede plastic zak op een tafel, naast een kleverige reciprozaag. De telefoon trilde en bewoog een beetje in de zak.

Bobby Joe's bloederige hand pakte de zak op. Met twee vingers viste hij de telefoon eruit en drukte hem tegen zijn oor.

'Hallo.'

'Antonio? Hallo?' zei Cari.

'Hé daar. Antonio zit even niet achter zijn bureau,' zei Bobby Joe. 'Last van hoofdpijn. Wil je een bericht voor 'm achterlaten?'

Lachend verbrak hij de verbinding. De mannen om hem heen lachten ook. Bobby Joe veegde met een Pool Service-T-shirt het bloed van zijn handen.

Een kort buitje kletterde neer. Grote druppels ratelden op de auto van Antonio. De regenboog die erop volgde, verdween meteen weer.

In de auto Cari.

Haar horloge, tikkend. De secondewijzer draaide alleen maar rond, zonder te tikken. Het tikken zat in haar hoofd. Je moest de raampjes van de bestelbus handmatig omlaagdraaien. Dat deed ze. Een koele natte bries woei naar binnen.

Ze voelde haar ogen prikken, maar ze huilde niet. Er groeide een jasmijn met oranje bloemen tegen de muur van het terrein waar ze op Antonio zat te wachten. Ze kon de geur ruiken, heel sterk na het buitje.

Opeens was ze elders en zag ze haar verloofde, dood, met zijn bruidsjonkers, allemaal in de auto en de auto stond in brand. Dat hadden de schutters gedaan. Buren kwamen naar de kerk, waar ze met jasmijn in haar handen stond te wachten. Ze kwamen het haar vertellen en ze rende naar hen toe. Naar haar verloofde toe. De jongen met het rode haar zat achter het stuur, met een witte guayabera aan. Dood,

midden op de weg. De ruiten van de auto zaten vol kogelgaten en met een stuk steen dat op straat lag, sloeg ze een gat in het versplinterde glas en probeerde hem eruit te trekken. Ze stak haar hand door de kapotte ruit en probeerde hem eruit te trekken en klemde hem tegen zich aan. Dappere omstanders probeerden haar weg te trekken en ze klemde zich aan hem vast, ze trokken en het glas sneed voren in haar onderarmen en toen ontplofte de benzinetank en tilde haar van de grond. Op haar trouwjurk droogde het bloed bruin op.

In haar heuptas had Cari een paar vlees-met-kaas-*baleadas* gedaan voor het geval Antonio en zij trek kregen. Ze wierp er een blik op. Ze waren nog warm en door de stoom was de binnenkant van het plastic zip-lockzakje beslagen geraakt. Ze gooide ze op de vloer van de bestelwagen, stak haar hand onder de zitting, pakte de Sig Sauer .40 en deed die in het zakje. Cari stapte uit. Ze ademde een paar keer diep in en uit, alsof ze kracht ontleende aan de jasmijn. Ze voelde zich licht in het hoofd.

Ze liep de straat af naar de poort van het Escobar-huis. Ze haalde een paar folders en andere rommel uit de brievenbus. Ze zou zeggen dat ze was gekomen voor haar geld.

Ze tikte de code in van het hekje voor voetgangers. Er was enige ruimte tussen de hoge haag en de muur tussen de percelen. Langs de stenen muren liepen leidingen, met hier en daar schakelaars voor de tuinverlichting en de sproeiers. Ze kon tussen de haag en de muur door lopen.

Spinnenwebben, bepareld door de regen, flonkerden van het rode licht in de hemel en hingen gloeiend boven Cari toen die onder ze door liep, dicht tegen de muur.

Op de oprit klapte Mateo de derde stoel van Hans-Peters Escalade neer en legde grote plastic zakken op de laadvloer. Hij zag haar niet.

Cari bleef achter de haag tot ze achter het huis was, bij de tuin aan het water.

De drempel van het verlichte tuinhuis was rood van het bloed. Er was iets overheen gesleept. Cari verliet haar dekking en stak de

open tuin over. Ze duwde de deur van het tuinhuis open. Ze zag benen, ze zag vinnen. Een lichaam lag op een lange tafel die in het tuinhuis was neergezet. De vinnen wezen haar kant op. Ze had de benen van Antonio heel wat keren gezien als hij in het zwembad bezig was, en ze had er ook vaak aan gedacht. Dit waren Antonio's benen. Dat was Antonio's lichaam. Het hoofd ontbrak.

Ze keek op de grond of ze het zag, maar ontdekte alleen een grote plas bloed, die aan de randen al begon in te drogen en donkerder werd.

Haar gezicht was gevoelloos. Haar handen niet. Ze legde haar hand op Antonio's rug. Die was nog niet helemaal koud.

Bobby Joe kwam het tuinhuis in gelopen.

Hij had een rol plastic bij zich, ijzerdraad en een takkenschaar om Antonio's vingers af te knippen. Hij moest met alles wat hij in zijn handen had langs de deur met het gaas en dus duurde het heel even voor hij Cari opmerkte.

Hij zat van voren onder het bloed. Toen hij Cari zag, liet hij het plastic vallen en grijsde naar haar. Zijn gele ogen waren vol van haar, gingen helemaal in haar op. Als hij kon zorgen dat ze het niet op een gillen zette, kon hij haar een paar keer neuken voor de rest erachter kwam. Hans-Peter zou haar zeker willen afmaken. Ja, als hij haar half buiten westen sloeg, was er genoeg tijd voor een vluggertje. Dan was ze nog lekker warm. En de anderen konden op hun pik spugen en haar neuken als ze al dood was.

Hij voelde het aangenaam prikkelende gevoel in zich opkomen, hief de takkentang op en deed de eerste grote stap en ze schoot hem twee keer in zijn borst. Bobby Joe keek verbaasd, tot ze hem in zijn gezicht schoot.

Zijn benen bewogen nog toen ze over hem heen stapte. Uit het huis hoorde ze geschreeuw komen terwijl ze het pistool terugstopte in het zip-lockzakje en sierlijk over de zeekering heen dook, terwijl het gras en het schuim onder haar op en neer deinde als een ingezepte schaapsvacht. Het zakje sloeg tegen haar aan

toen ze het water raakte en gras bleef in haar haar zitten toen ze erdoorheen schoot.

Ze zag iets bewegen door al het groen, zwom snel verder en kwam pas boven water toen ze een huis verder onder het plankier was. Twee keer diep ademhalen en weer verder. Ze zag iets bewegen, lang en donker door het troebele water, onder en links van haar. Ze zwom zo snel ze kon, maar het waterdichte zakje was een belemmering. Ze ging omhoog om adem te halen en had net een halve hap lucht binnen, toen ze voelde dat ze bij haar enkel werd gepakt. Ze werd weer onder water getrokken, gras in haar gezicht en haar haar en ze draaide zich om en veegde met haar arm langs haar gezicht. Haar andere enkel werd vastgepakt en ze werd omlaaggetrokken.

Ze moest lucht binnenkrijgen en vocht zich omhoog. Weer omlaaggetrokken. Ze streek het gras uit haar ogen. Haar borst ging wild op en neer. Niet lang meer, dan zou ze water inademen. Een lichtvlek tussen al het gras in en ze zag dat het Umberto was, met scubaspullen aan. Breed masker, opstijgende luchtbelletjes. Hij ging haar verdrinken. Buiten haar bereik blijven, maar haar wel aan haar enkels omlaagtrekken als ze adem probeerde te halen. Ze stak haar hand in het plastic tasje. Hij pakte haar bij haar enkels en ze klapte haar lichaam voorover. Dat ging makkelijk, omdat hij haar enkels vasthield en hij met de tank op zijn rug veel trager was.

Ze drukte het plastic zakje stevig tegen hem aan en schoot twee keer. Het gas expandeerde in zijn lichaam, alsof hij met een *powerhead* was neergeschoten. Ze zette zich met haar voeten tegen hem af om hoogte te winnen. Met vuur in haar borst kwam ze weer boven water, zoog schuim en lucht naar binnen, begon te hoesten en te hijgen. Ze klemde zich vast aan een ladder, haalde haar handen open aan de schelpen en hijgde en hijgde en hijgde.

Het was nog honderd meter naar de plek waar de auto stond.

Daar bleef ze zitten, bevend, haar hand om de bekleding van de stoel naast de hare geklemd. Onder haar hand voelde de stof als een

kanten guayabera, het witte hemd dat je aantrekt als je gaat trouwen. Waarop bloed bruin opdroogt.

Ze zoog de lucht naar binnen, zwaar van de geur van jasmijn. Ze hilde niet.

Cari Mora had twee baleadas met vlees en kaas in een plastic zakje, een flesje water en Antonio's Sig Sauer P229, met nog negen kogels in het magazijn plus een vol extra magazijn. Ze had honderdtien dollar in haar portemonnee en de spullen die ze gebruikte om in de bus haar nagels te verzorgen. Ze had haar korte parasol, verzwaard met drie zware loden ringen van chloortanks. Die had Antonio eraan vastgemaakt omdat ze 's avonds vaak op de bus moest wachten.

Op de parkeerplaats van een winkelcentrum veegde Cari de binnenkant van de bestelbus schoon. Ze kon zich in de achteruitkijkspiegel bezig zien. Aan haar gezicht kon ze niets afzien. Ze trok Antonio's hoody aan voor het geval er beveiligingscamera's hingen. De hoody rook naar Antonio - Mountain Air-deo en een beetje chloor. In de zak zaten een paar condooms. Ze haalde het Christoffelmedaillon van de spiegel en stopte dat bij de condooms. Toen liet ze de bestelwagen staan waar hij stond en nam de bus.

Er groeide een knippa bij de plaats waar ze over moest stappen. Duidelijk was dat de eigenaar van de boom geen idee had wat hij in zijn tuin had staan of dat de vruchten eetbaar waren. Dat zag je best vaak in Miami. Knippa's lagen in het gras achter de bushalte en op het trottoir. Ze zag ook mango's liggen, maar die waren al voor een deel rot en oneetbaar en ze lagen hoe dan ook achter een hek, dus ze kon er niet bij. Cari pakte twee handen knippa's en stopte ze in haar tas. Ze pelde er een en zoog het vruchtvlees van de pit in het midden. Het had de vertrouwde zoetrinse smaak en textuur van een lychee.

Eén keer ging haar telefoon. Ze werd gebeld door Antonio's nummer. De laatste keer dat ze hem had gezien, had hij geen hoofd meer en toch voelde ze een sterke drang om op te nemen. De telefoon trilde in haar zak. Zijn telefoon leefde. Hij was niet slap en stil zoals de spieren in zijn rug toen ze hem in het tuinhuis even had aangeraakt.

Ze keek of haar locatiebepaling uit stond. Ze at nog zes knippa's om op krachten te blijven. Tijdens de lange busrit naar het appartement van haar nicht had ze tijd genoeg om na te denken.

Als er geen politie bij het Escobar-huis verscheen, zou Hans-Peter Schneider weten dat ze de politie niet kon bellen. Dan zou hij denken dat ze deel uitmaakte van het Tien Klokjes-team. Cari vermoedde dat Schneider pas naar haar op jacht zou gaan als hij eerst zijn zaken had afgewikkeld. Dan zou hij haar op zijn gemak opsporen en vermoorden, of verkopen en naar een plek brengen waarvan nooit iemand terugkwam.

Laat in de avond ging ze via de achteringang het flatgebouw bij de Claude Pepper Way binnen. Haar tante, haar nicht Julieta en de baby lagen al te slapen.

Ze wreef haar handen in met het sap van een limoen en schrobde ze af. Ze ging naast de baby zitten en luisterde hoe die ademde. Ze tilde haar op en hield haar in haar armen toen ze onrustig werd. Haar vermoeide nicht hoorde het kind en werd wakker.

‘Laat mij maar. Blijf lekker liggen,’ zei Cari.

Ze maakte een flesje warm voor de baby.

Later die nacht stopte ze haar eigen tepel in de mond van de baby toen die weer onrustig was. Ook al had ze geen melk, de baby legde haar hoofdje tegen haar aan en werd rustig. Cari had dit nog nooit gedaan. Het verzachtte de flitsen waarin ze de blik van Bobby Joe zag toen ze hem in zijn gezicht schoot. Bobby Joe, op zijn buik, de achterkant van zijn hoofd eruit geblazen en het riempje van zijn petje ver uitstekend naast zijn oor, terwijl zijn benen nog bewogen.

Terwijl ze de baby wiegde, keek ze naar de vlek op het plafond die de vorm van Colombia had. De dichter had het bij het verkeerde eind, dacht ze. Nee, een baby is niet alleen maar ‘het zoveelste huisje voor de dood’. *No es solamente otra casita para la muerte.*

Ze sloot haar ogen. Ze had erop moeten staan om samen met hem het water in te gaan. Ze wou dat ze een hele nacht met hem had geneukt toen ze daar zin in had. Ze wou dat ze door die

machismo-flauwekul van hem heen had geprikt en met hem mee was gegaan, het water in. In plaats daarvan had ze hem een tactisch probleem laten aanpakken waarvan zij meer wist dan hij. Hij had verdomme bij de mariniers gezeten. Hij wist beter.

Kindsoldaat Cari, twaalf jaar, kreeg minpunten voor gebrek aan ijver bij de indoctrinatielessen – daar had ze net zomin wat mee als met de zondagsschool – maar in tactiek maakte ze snel vorderingen. Ze bleek heel bruikbaar voor de FARC.

Ze vond de zorg voor gewonden belangrijk en leerde al gauw eerste hulp verlenen. Haar hand op het gezicht van een soldaat maakte hem kalm, en met de andere hand trok ze een tourniquet strakker aan.

Ze was goed in het onderhoud van wapens en uitrusting. Haar voornaamste taak – vaak een straf als ze weer eens brutaal geweest was – was in de open lucht een maaltijd bereiden: een vat met daarin honderd liter *estofado de carne*, als ze vlees hadden, boven een open vuur, op een vlak stuk aangestampte aarde met een paar gecamoufleerde metalen hutten, waar een ler hun leerde hoe je een mortier kon maken van een gasfles, hoe je een struikeldraad kon verbinden aan een handgranaat en wat je moest doen als een mortiergranaat weigerde.

De guerrillero's leefden van wat ze met afpersing en ontvoeringen binnen wisten te halen. Een van Cari's taken was zorgen voor een oude hoogleraar die door de FARC was gekidnapt. Hij was veldbioloog, docent en soms ook politicus, een man met een zwakke gezondheid, uit een rijke familie in Bogotá. Ze zorgde drie jaar voor hem. De bewakers van de FARC waren best vriendelijk tegen de oude man, ook omdat zijn familie in termijnen het losgeld voor hem betaalde. Ze gaven hem boeken die ze hadden geroofd uit huizen van onderdrukkers en die las Cari hem voor als zijn ogen vermoeid waren en hij zijn bril in het borstzakje van zijn hemd had gestoken. De boeken die hij mocht lezen, waren apolitiek, dachten zijn ontvoerders: poëzie, landbouw, natuur. Een

van de officieren liet hem Darwin uitleggen aan de allerkleinsten, want dat was een bevestiging van het communisme.

Het FARC-kamp was een curieuze combinatie van oud en nieuw. Als ze daartoe opdracht kreeg, maakte Cari rattensoep tegen de kinkhoest, maar de commandant had wel een laptop.

Een van Cari's taken was zorgen dat er altijd genoeg stroom was voor de laptop. Dan legde ze een zware autoaccu in een kinderkarretje of droeg die naar de dichtstbijzijnde bron van elektriciteit. Als ze niet ver hoefde en er geen gevaar dreigde, mocht de oude bioloog met haar mee.

Een warme lentedag en Cari, twaalf, liep met de oude professor over een onverharde weg. In de berm, links en rechts, bloeiden bloemen en bijen vlogen van de ene bloem naar de andere. Ze gingen naar de medische post om zijn insuline op te halen. Die had zijn familie gestuurd, met een flink bedrag voor de FARC erbij. Ze moesten door een platgebrand dorp heen, waar kort daarvoor een slachting was aangericht. Het dorp had aan de kant van de paramilitairen gestaan. Ze keken niet in de hutten vanwege wat ze daar misschien zouden zien. Een kalkoengier wiekte van een metalen dak en maakte daar een hoop lawaai bij. Bij een van de huizen hadden de bewoners geprobeerd om hun spullen naar buiten te slepen. Een muskietennet zat verstrikt in de struiken. De oude bioloog keek er even naar, en ook naar de bloemen langs de weg, trok het net toen los en vouwde het op.

'Volgens mij mogen we dit wel meenemen, denk je ook niet?' zei hij tegen Cari. Ze droeg het toen hij moe werd.

In de middag, nadat Cari de oude man zijn injectie had gegeven, moest hij lesgeven in Darwin voor een klas jonge rekruten. Hij behandelde evolutionaire principes, die zo konden worden uitgelegd dat ze als bewijs konden dienen dat het communisme onderdeel was van de natuurlijke orde. Achter in de klas zat een controleur om erop toe te zien dat de professor niet zijn werkelijke mening ventileerde.

Daarna hadden ze vrij, tot Cari het avondeten voor de hele groep moest koken. Dat was een capibara, want het was vastentijd. De FARC moest een beetje religie toestaan, en een capibara is wel een knaagdier, maar is toch geen vlees, omdat het Vaticaan heeft bepaald dat het een vis is.

‘Ik wil je iets laten zien,’ zei de professor. ‘We knippen dit muskietennet in tweeën. Er zijn hoeden met rondom een brede rand. Wil je er twee gaan halen? Dan gaan we weg.’

Op zijn gemak liep de oude man het woud achter zijn hut in.

Op de helling van een heuvel, bij een beekje, was een bijennest, in een holle stam. Cari en de professor deden het muskietennet over hun hoofd en knoopten hun mouwen dicht. Met repen stof knoopten ze ook de pijpen van hun broek dicht.

‘Als de bijen te agressief worden, kunnen we ze ook wel een andere keer uitroken,’ zei de professor. Hij had bij wijze van hobby bijen gehouden, voor de ontvoering zijn leven op zijn kop zette.

De bijen waren druk bezig. Cari en haar docent stonden dicht bij het nest, maar niet té dichtbij.

‘Hun taken veranderen naarmate ze ouder worden,’ zei de professor. ‘De werkbijen zijn allemaal vrouwelijk. Hun eerste taak is het schoonmaken van de cel waarin ze zijn uitgekomen. Dan maken ze het nest schoon en onderhouden dat, dan krijgen ze nectar en stuifmeel van de bijen die de bloemen bevliegen en uiteindelijk gaan ze zelf foerageren, tot ze versleten zijn. Sommige foeragerende bijen hebben dat nog nooit gedaan. Voor hen is het vreemd, nieuw werk. Kijk maar, er vliegen er een paar bij de ingang rond. Die prenten ze in hun geheugen, zodat ze hem later terug kunnen vinden. Zie je dat verhoginkje bij de ingang, waar de bijen met hun lading nectar en stuifmeel terugkomen? Daar, dat zijn bijen die terugkomen van het foerageren. Zie je dat er een welkomstcomité klaarstaat om ze te aaien? Als een onervaren bij terugkomt, ook al heeft ze maar een beetje stuifmeel of nectar bij zich, wordt ze uitbundig geprezen. Waarom?’

‘Dan wil ze het nog een keer doen,’ zei Cari.

‘Ja. En dus werkt ze zich dood door dat gesleep met voorraden voor het nest. Ze wordt bedrogen.’ Met zijn heldere ogen keek hij Cari een tijdlang strak aan. ‘Ze wordt gebruikt. Ze gaat eropuit, keer op keer op keer, tot ze een keer dood neervalt onder een bloem, haar vleugels versleten tot zwarte rafels. In het nest zal haar afwezigheid niet worden opgemerkt. In het nest wordt niet gerouwd. Als er foerageerbijen sterven, maken ze er bijen bij. Persoonlijk leven bestaat niet in het nest. Het is een machine.’ Hij keek haar aan. Misschien vroeg hij zich af of ze hem zou rapporteren. ‘En dat geldt ook voor dit kampement, Cari, dit systeem. Dat is een machine. Je hebt een goed stel hersens, Cari. Je bent vindingrijk. Laat je niet door hen bedriegen. Beperk je persoonlijke leven niet tot de paar minuten die je met iemand kan stelen in het oerwoud. Gebruik je vleugels voor jezelf.’

Cari besepte heel goed dat wat hij zei tot het strengst verboden soort rebellie behoorde. Het was haar plicht hem aan te geven bij de comandante. Ze zou beloond worden. Misschien hoefde ze niet meer samen te baden met de mannen, maar kreeg ze toestemming van de comandante om eerder te baden, en alleen, als ze ongesteld was, net als zijn vriendinnen. Ze zou worden beloond. Ze zou worden bedrogen. Ze dacht aan de vriendelijke ontvangst in de groep, de genegenheid, de kameraadschap. De geborgenheid, als in een familie, waaraan ze zoveel behoefte had.

Bij deze familie mocht ze drinken op feestjes. Er werd tolerant gedaan over seks, als dat vooraf met de comandante was geregeld. Maar het was ook een familie die haar opdroeg om iedereen te doden die niet meedeed of wegliep. Ze stemden over wie er van de weglopers dood moest. Iedereen stemde voor. Toen Cari nog klein was, stak ze net als de anderen haar hand op. De eerste keer. Daarna nooit meer. Ze wist niet goed wat er aan de hand was. En toen zag ze het gebeuren, zag hoe ze werden doodgeschoten, daar in het water.

Het woord ‘bedriegen’ bleef in haar hoofd ronddraaien. In het Spaans is dat ‘engañar’. Toen ze tweetalig werd, bleven beide

woorden in haar hoofd ronddraaien.

Later die dag, na de bijen, liet de comandante haar komen, net toen ze met de capibara bezig was. Zijn kantoor was in een klein huis dat de FARC had gevorderd. Drie vrouwen waren er aan het werk, maar waaruit dat bestond, was niet erg duidelijk. Ze zaten op kussens die ze zelf hadden gemaakt.

Cari sprong voor zijn bureau in de houding. Ze was niet gewapend en dus deed ze haar muts af.

‘Hoe is het met de professor?’ vroeg de comandante. Hij was rond de vijfendertig, een gedreven bestuurder, maar hij ging niet voorop als er gevochten moest worden. Een kenner van de marxistische theorie. Hij droeg hetzelfde stalen brilletje dat hij als student al had gedragen.

‘Beter, comandante,’ zei Cari. ‘Hij is een paar pond aangekomen. Groene bakbananen eten in plaats van rijpe is goed voor zijn bloedsuiker. Ik hou zijn gegevens in de gaten. Hij ademt beter als hij slaapt.’

‘Mooi. We moeten hem gezond zien te houden. We wachten nog twee weken op het volgende deel van het losgeld. Het lijkt me een goed idee als hij nog een keer naar zijn familie schrijft. Als die niet betaalt, gaan met de volgende brief zijn oren mee. En die snij jij af, Cari.’ De comandante liet op de punt van een potlood een paperclip ronddraaien.

‘Ik heb van Jorge gehoord dat hij jou en de professor in het oerwoud heeft gezien. De oude man had een hoed op, of camouflage. En jij ook. Jorge was bang dat de professor jou had bepraat om iets te doen. Hij overwoog om zijn wapen te trekken en jullie terug te brengen. Wat waren jullie aan het doen, Cari?’

‘Comandante, de professor is blij met de goede ontvangst hier en hij is blij dat hij zijn medicijnen krijgt. Hij...’

‘En hij uit zijn dankbaarheid door in het oerwoud een masker op te zetten?’

‘Hij liet me zien hoe we honing kunnen oogsten. Hij heeft vroeger bijen gehouden. Nu heeft hij een soort imkerhoeden

gemaakt. Het is een manier om hier te overleven. Hij hoopt dat hij anderen die vaardigheid mag bijbrengen, naast het darwinisme. Hij zei dat het een handige manier was om aan voedsel te komen. Honing blijft heel lang goed en hoeft niet gekoeld te worden. Hij vertelde dat je in noodgevallen een wond met honing kunt verbinden, omdat honing bijna steriel is. We hebben al muskietennetten. We kunnen de bijen uitroken met bosjes kruiden. Die geven weinig rook. Zo weinig dat een vliegtuig het niet ziet.'

De comandante krulde zijn lippen. Zijn secretaresses keken Cari afkeurend aan.

'Dat is interessant, Cari. Je had eerst bij mij moeten komen voor je hem iets anders liet aantrekken dan zijn goedgekeurde kleding.'

'Ja, comandante.'

'Eerder heb ik je straf gegeven omdat je dingen niet serieus genoeg aanpakte. Maar nu krijg je een beloning. Wat zou je graag willen? Wil je een dag naar de *feria*?'

'Ik wil graag in mijn eentje baden als ik ongesteld ben.'

'Dat is niet ons beleid. Dat is seksisme. We zijn allen gelijk in dit gevecht.'

'Ik dacht dat ik misschien eerder kon baden dan de rest, net als deze strijders hier.'

Jaren later zou ze op de lange weg naar het noorden bedrog zien op de busstations, waar de wolven op de loer lagen en voedsel en geveinsde genegenheid boden in ruil voor wat een kind aan seks in huis had of wat haar kon worden bijgebracht. Vaak hadden wolven eten en snoep in hun auto, en soms ook een teddybeer. Ze hoefden die beer niet aan het kind te geven, maar alleen maar vast te laten houden, tot ze hem weggristen en het kind bij het busstation uit de auto duwden. Soms mochten de kinderen wel hun nieuwe teensandalen met lovertjes en bloemen erop houden.

Uiteindelijk betaalde de familie van de oude bioloog de laatste termijn en werd hij vrijgelaten. Zijn bewakers lieten hem zich scheren en het inmiddels volledig versleten overhemd aantrekken waarin hij was ontvoerd, plus zijn bretels. Cari keek de oude man

aan en vroeg of hij haar kon meenemen. Hij vroeg het aan zijn bewakers en die zeiden nee. Hij vroeg of hij geld kon sturen om haar vrij te kopen. Misschien, zeiden ze. Dat geld kwam niet. Of misschien wel. Cari werd niet vrijgelaten.

Ze ontsnapte toen ze vijftien was. Met een jongen die een jaar ouder was dan zij. Hij had rossig haar en van een van zijn voortanden was een stukje af. Ze sliepen zo vaak ze konden samen in het bos en ze vond hem lief. Na de eerste keer dat ze samen op zachte bladeren hadden geslapen, keek hij naar haar alsof ze heilig was.

Op haar laatste dag als strijder kreeg Cari's eenheid kort nadat het licht was geworden opdracht om een dorp aan te vallen dat de ultrarechtse paramilitaire vijand steunde. Dat was in de tijd waarin beide kanten hele dorpen uitmoordden, al hadden sommige presentatoren op tv het alleen maar over 'decimeren', omdat ze die term niet begrepen.

Vaak werden dorpen met geweld veroverd, door een van beide partijen. Daarna werd zo'n dorp dan door de andere partij verwoest omdat het de vijand onderdak geboden had. Deze aanval door de FARC was bedoeld als wraakactie voor een massamoord van de ultrarechtse paramilitairen, drie weken geleden, in een dorp dat aan de kant van de guerrillero's stond. Ze hadden iedereen vermoord: guerrillero's, bewoners, hun kinderen, hun dieren. Alles.

In haar tweede jaar als strijder was zo haar eigen familie door de paramilitairen uitgemoord. Ze hoorde dat pas zes maanden later en nadien kon ze twee weken lang niet praten.

Wat de FARC nu wilde, was hetzelfde doen met de andere kant: de paramilitairen doden en iedereen die in het dorp woonde dat hun onderdak bood, waarna de huizen in brand zouden worden gestoken. Toen ze naar het dorp optrokken, werden ze vanuit het bos beschoten. Cari raakte achterop, omdat ze een poncho over een open wond van een strijder bond en vasthield, zodat de jongen geen klaplong zou krijgen, tot de arts arriveerde. Ze werd twee keer vanuit het bos beschoten. Plat op haar buik naast de gewonde man

schoot ze terug, met haar geweer op zijn lichaam. Daarna liet ze de onverharde weg voor wat die was en glipte tussen de bomen door, parallel aan de weg.

De strijders waren al verder getrokken toen ze het dorp bereikte. Ze hadden een paar muren van het schoolgebouw opgeblazen en de wind woei door de snaren van een brandende piano, zuchtend, zuchtend en jankend tussen de snaren door, in de vlagen die bladmuziek over de weg joegen.

Veel huizen stonden in brand en er lagen doden op de straten. Er werd niet op haar geschoten. Ze had zich voorgenomen geen burgers te zien om dood te schieten. Iets bewoog onder een huis naast de weg. Ze richtte haar wapen erop. Het was geen strijder, maar een kind, dat zich ver onder het huis verstopt had, achter een blok beton waar een van de dragende balken op rustte. Ze kon niet zien of het een jongetje of een meisje was; ze zag alleen maar een vuil gezicht en een flinke bos haar.

Ze deed alsof ze het kind niet had gezien. Ze wilde er niet de aandacht op vestigen. Ze bleef staan en deed alsof ze haar veter strikte.

‘Ren het bos in!’ zei ze, zonder nog een keer naar het huis te kijken.

De comandante kwam over de weg naar haar toe lopen. Zoals gewoonlijk was hij de laatste die zich in de strijd begaf. Ze wilde niet alleen zijn met hem. Hij probeerde altijd zijn vinger in haar anus te steken. Dan ging hij achter haar staan en probeerde zijn hand in haar broek te laten glijden. Wat voor hem pleitte, was dat hij haar niet het bevel gaf om hem zijn vinger in haar anus te laten steken; het was puur gezellig bedoeld.

Ze had hem gevraagd ermee op te houden. Ze had herhaaldelijk tot God gebeden om hem ermee op te laten houden. Het kwam met enige regelmaat terug in haar avondgebeden. Hij hield er niet mee op.

Ze was sneller gaan lopen om hem op afstand te houden, toen ze achter zich een schot hoorde. De comandante zat op zijn hurken

en had onder het huis geschoten waar het kind zich schuilhield. Ze rende terug, zijn kant op, en schreeuwde: *'Es niño! Es niño!'* Links en rechts was het beeld dat ze zag vaag; in het midden was het glashelder. Ze rende door een tunnel van schimmig groen gebladerte, met middenin de comandante, heel duidelijk.

Hij gooide een fosforgranaat in het huis en vlammen laaiden op. Hij ging weer op zijn hurken zitten, met zijn pistool in zijn hand, en richtte onder het huis. Cari rende, haar gezicht gevoelloos. Hij schoot één keer. Zijn lange vinger zocht opnieuw de trekker, hij boog zich voorover om beter te kunnen richten en ze bleef staan, hief haar geweer op en schoot de comandante in zijn achterhoofd.

Ze was vreemd kalm. Er kolkte nu rook onder het huis door en ze zag het kind erachter tevoorschijn komen en het bos in rennen. Bij de bomen draaide het zich om en keek terug. Het was echt vuil. Ze zag gezichten tussen de bomen. Een hand wuifde tussen de bomen.

De comandante was te zwaar om in het vuur te slepen. Elk ogenblik kon er een andere strijder langskomen en hem daar zo zien liggen, van achteren neergeschoten. De doodstraf. Ze rende naar de comandante toe. Een van de glazen van zijn brillette lag eruit en het andere weerspiegelde de hemel. Als je hem zo zag, met al zijn spullen, zou je denken dat hij de meest krijgshaftige man op aarde was. Aan zijn patroongordel hing een fragmentatiegranaat. Die pakte ze. Ze pakte zijn hand en legde die onder zijn hoofd, en stopte de granaat daar weer onder. Ze drukte de hefboom in en trok de pen uit de granaat en rende en rende en rende en wierp zich in de greppel naast de weg en hield tot de knal haar mond open zoals haar was geleerd, krabbelde overeind en rende en rende en rende nog een keer. Door de dood van de comandante kon ze één verzoek uit haar gebeden schrappen.

Ze wisten te vluchten, Cari en haar rossige geliefde.

Ze woonden een jaar in het dorp Fuente de Bendición. Hij werkte in een zagerij en zij was met potten en pannen bezig in een pension en kookte. Ze wilden trouwen. Ze was zestien.

Als je in die tijd deserteerde uit de FARC was je ten dode opgeschreven. Na een jaar spoorden *sicarios* hen op en schoten de jongen dood, samen met zijn vrienden, net toen ze met een oude, geleende auto op weg waren naar de kerk, waar Cari met een bosje jasmijnbloemen in haar hand stond te wachten.

Toen de *sicarios* daar arriveerden om Cari te vermoorden was de kerk leeg. Haar opengereten armen werden verbonden in de medische post van het dorp, en ze ging via de achteruitgang naar buiten.

Ze wachtten haar op bij het rouwcentrum. Ze kwam niet. Ze liepen naar de kist en schoten nog een serie kogels in haar verloopde en namen voor ze vertrokken foto's van de wonden. Toen ze hem vermoordden hadden ze nagelaten om zijn gezicht afdoende te verminken.

Een week later stond Cari voor de deur van een voornaam huis in Bogotá. Een bediende deed open en stuurde haar naar de dienstingang. Daar stond ze vijftien minuten te wachten. Toen verscheen haar oude bioloog, met zijn bretels. Het duurde even voor hij haar herkende, haar armen in het verband, vuil, met bloed in haar trouwschoenen.

'Wilt u me helpen?' vroeg ze.

'Ja, natuurlijk,' zei hij meteen, en hij knipte het licht boven de deur uit. 'Kom binnen.' In alle weken dat zij na zijn ontvoering voor hem gezorgd had, had hij haar nooit omhelsd. Dat deed hij nu wel. Bloed van haar verband liet sporen na op zijn hemd toen zij ook hem omhelsde.

De huishoudster van de oude man nam haar onder haar hoede en kort daarna was ze schoongewassen en lag ze met haar buik vol te slapen in een schoon bed. De zonwering in het huis was neergelaten. Er stond een straf op hulp bieden aan deserteurs van de FARC. Die straf was de dood. Cari kon niet in Colombia blijven.

En haar helpen, dat deed de professor. Ze rustte een week uit – zo lang kostte het om vervalste identiteitspapieren te kopen – en toen stuurde hij haar met de bus naar het noorden, dagen en dagen

en dagen, door Costa Rica, Nicaragua, Honduras, Guatemala. Ze knoopte het verband om haar armen dicht met de andere hand en haar tanden.

Hij gaf haar genoeg geld mee voor buskaartjes door Mexico. Ze hoefde niet met La Bestia, de trein naar het noorden, waar benden plekje verkopen op het dak van de wagons en veel mensen eraf vallen en door de wielen afgesneden armen en benen liggen te verdrogen tussen de rails. Hij gaf haar een briefje voor een gezin in Miami. Door ziekte moesten ze haar doorsturen naar een ander gezin, waar ze hoorde dat ze drie jaar voor niets moest werken. Op Radio Mambí hoorde ze dat dat een leugen was, en daarna had ze op eigen benen moeten staan.

Sindsdien had Cari altijd iets te eten bij zich. Meestal at ze dat pas 's middags laat op, als ze het al opat. Ze had altijd een voorraadje water bij zich en een knipmes van een wettelijk toegestaan formaat, dat ze met één hand kon openen. Om haar hals had ze een kralenketting met daaraan een crucifix van Petrus, die omgekeerd was gekruisigd. In het kruis zat een kleine dolk verstopt.

Nu, in de flat van haar nicht, zat ze in de stoel naast de baby te slapen, knikkebollend, zoals ze had zitten knikkebollen in de bus naar het noorden, naar het Land of the Free.

Tegen middernacht zoemde haar telefoon. Weer het nummer van Antonio. Ze keek naar het oplichtende scherm. Het viel niet mee om niet op te nemen. Ze liet hem bellen tot de voicemail aanging. De stem zei met een Duits accent: 'Kah-ri, we moeten praten. Ik kan je helpen.'

Oké. Kom me maar helpen, chingaso, dan help ik jou terug.

Ze wiegde het kind en zong er zachtjes tegen. 'Goede raad aan een parkiet', een liedje van haar Guna-grootmoeder, waarin de parkiet een rijpe banaan en een makkelijk leventje wordt beloofd als hij aan een rijke Panamees wordt verkocht.

Toen het bijna licht werd, dommelde ze in. In haar droom zag ze het stoere huisje bij het Snake Creek Canal. Dat was bestand tegen het weer, ook al zat er een gat in het dak. Het stond op een plaat beton. Geruststellend dat er dus geen ruimte onder was waar een kind iets kon overkomen. In haar slaap, die verlichting bood na wat er die dag was gebeurd, glimlachte ze toen ze droomde over het huis, dat solide op zijn plaat beton stond, en over de baby naast haar.

Het eerste zonlicht brandde de nevel weg van Biscayne Bay.

Kapitein Marco's vissersboot, met de lijn om de krabbenmanden op te halen door de katrol, voer naar het noorden, langs het Escobar-huis. De bemanning was druk aan het werk toen er een snelle patrouilleboot van de politie van Miami Beach voorbijvoer. De politiemensen staken hun hand op toen kapitein Marco zwaaide en minderden even vaart om de hardwerkende vissers niet te hinderen door een zware hekgolf.

Marco en de drie anderen aan boord liepen te zweten in hun kogelwerende vest, met daaroverheen een ruimvallend shirt. Ze passeerden net het Escobar-huis. Ze moesten in oostelijke richting kijken, in de zon. Een flits weerkaatst licht van de donkere ramen boven in het huis.

Esteban zat in de stuurhut, bij het roer, de loop van zijn geweer tegen het venster. Door zijn telescoopvizier kon hij de weerkaatsing zien.

'Ik zie er een, boven, bij het open raam. Hij heeft een kijker in zijn hand en er staat een geweer naast zijn stoel,' riep Esteban naar de kapitein.

De druipende lijn die door de katrol aan boord werd getrokken, hees de krabbenmanden van de bodem van de baai. Ignacio maakte de manden van draad en houten latten los van de lijn en gooide de blauwe krabben in het midden van de boot. Van de lege manden maakte hij op de achterplecht een stapel. Die zouden straks weer van aas worden voorzien. Het werk vorderde langzaam maar gestaag – naar binnen halen, losmaken, legen, opstapelen.

Twee bootlengten voorbij het Escobar-huis maakte Ignacio een mand open en verstarde. '*Mierda!*'

Kapitein Marco koppelde de lijn los en zette de motor uit.

Ignacio kon zich er niet toe brengen om zijn hand in de mand te steken. Hij draaide hem boven de bak om en Antonio's hoofd belandde in de massa levendige krabben, die met hun scharen in de

lucht zwaaiden. Het scubamasker zat er nog op. Het gezicht eromheen was nogal aangevreten door de krabben in de kooi, maar achter het glas was het gezicht intact. De ogen starden omhoog vanuit een bed van zwaaiende scharen.

Op de zeekeuring verscheen Mateo. In een obsceen gebaar pompte hij een paar keer zijn arm op en neer en graaide met beide handen in zijn kruis.

‘Ik kan zijn pik eraf schieten,’ zei Esteban vanuit de stuurhut.

‘Nog niet,’ zei kapitein Marco.

Bij de werf keek Benito naar het aangevreten gezicht van zijn jonge vriend. ‘Bel Cari,’ zei hij.

‘Die zou dit niet hoeven te zien,’ zei kapitein Marco.

‘Ze wil vast hier zijn.’

Brigadier Terry Robles van de recherche van Miami-Dade (tijdelijk op non-actief), zesendertig, zette bij Palmyra Gardens zijn auto op een parkeerplaats, onder de bomen. Toen hij de motor afzette, lichtte zijn telefoon op. Het kantoor van de lijkschouwer was aan de lijn.

‘Terry, met Holly Bing.’

‘Hoi, Holly.’

‘Ik heb vanochtend een kogel uit een drijvend lijk gehaald. Blanke latino, in de twintig. Doorgestuurd naar IBIS in Quantico. Die hebben wat ontdekt. De kogel zou kunnen komen van een van de wapens waarmee bij jouw huis is geschoten. De kogel die ze uit de muur van je slaapkamer hebben gehaald, bijvoorbeeld. Voor negentig procent zeker.’

‘Wie is het?’

‘Weet ik nog niet. Ik heb Moordzaken gebeld en die gaven me jouw nummer. Wanneer ga je weer aan het werk?’

‘Dat moet de medische dienst eerst goedvinden. Misschien binnenkort al.’

‘Hoe is het met Daniela? Mag ik dat vragen?’

‘Ik ga net naar haar toe. Over een uur ben ik bij je.’

‘Ik geef les, maar je kunt gewoon binnenlopen. Mag ik je voorstellen? Ze zijn vast teleurgesteld als ik dat niet doe.’

‘Sodeju. Nou ja, vooruit. Bedankt, Holly.’

Robles had Sally, een teckel, in zijn auto. De hond van Daniela. Sally klom op schoot en hij tilde haar op, klom de auto uit en liep stijf naar de ingang van Palmyra Gardens.

Palmyra is het beste verpleeghuis in het zuidoosten van het land. Het bestaat uit een aantal elegante, al wat oudere gebouwen onder grote bomen. Aan de voordeur zit alleen aan de buitenkant een kruk.

Een paar gasten zaten op banken in de tuin.

Onder een berceau, niet ver van de hagen, richtte een prediker op leeftijd zich tot een groep huisdieren die op het terrein woonden. Er waren vier honden bij, een kat, een geitje, een vrij rondvliegende papegaai en een paar kippen. De prediker wist de aandacht van zijn gemeente vast te houden door vaak lekkernijen uit te delen, die hij in zijn zak had zitten. Die probeerde hij als een ouwel bij het Heilig Avondmaal op de tong van de dieren te leggen, maar meestal hapten ze ze uit zijn hand. Bij de papegaai hield hij het sacrament voorzichtigheidshalve tussen twee vingers. Onder zijn toehoorders bevond zich één bejaarde man. Die kreeg M&M's, soms een, soms twee tegelijk.

In zijn andere hand had de prediker een slappe, in leer gebonden bijbel. Hij klemde zijn vingers om de rug om ermee te kunnen gebaren en liet de bladzijden af en toe van links naar rechts vallen en weer terug, een gebaar dat vaak door Billy Graham was gebruikt.

Teckel Sally rook de lekkernijen van de prediker, wilde zich bij de kleine kudde voegen en spartelde in Robles' armen toen hij met haar en een klein pakje naar binnen liep.

De directeur van Palmyra Gardens zat in haar werkkamer. Joanna Sparks, veertig, had de wind er goed onder. Robles bedacht dat het niet mee zou vallen om haar voor verrassingen te plaatsen. Ze lachte naar hem. Haar hondje sprong van haar schoot. Robles zette Sally op de vloer en de twee hondjes draaiden snuffelend en kwispelstaartend om elkaar heen.

'Hallo, Terry. Daniela zit in de middelste tuin. Ze heeft een klein verband bij haar slaap. Daar is een fragmentje van een kogel naar buiten gekomen. Van de mantel. Geen lood dus. Niets aan de hand. Dokter Freeman heeft ernaar gekeken.'

'Dank je, Joanna. Eet ze goed?'

'Bordje leeg, tot en met de laatste hap, en dan nog een toetje.'

Toen Robles weer naar buiten liep, stuurde Joanna Sparks een verpleegkundige achter hem aan.

Robles trof zijn vrouw aan op een bank in de middelste tuin. Een zonnestraal die door de bladeren scheen viel op haar haar en zijn hart vulde zich als een zeil. De adem stokte in zijn keel. *Daar gaan we.*

Daniela zat naast een man die zo te zien in de negentig was, keurig gekleed in een seersuckerpak en een strikje. Robles zette Sally op de grond en Sally begon opgewonden te keffen, rende naar Daniela toe en probeerde op schoot te springen. Daniela leek te schrikken en de oude man naast haar stak zijn dunne hand uit om het hondje af te weren.

‘Kalm aan, jij,’ zei hij. ‘Af.’

Robles gaf Daniela een kus op haar hoofd. Een lang roze litteken liep langs haar haarlijn.

‘Hallo.’

‘Ha, schat. Ik heb baklava meegenomen, gemaakt door mevrouw Katichis. En hier is Sally. Die is heel blij dat ze je weer ziet.’

‘Mag ik u voorstellen aan mijn vriend?’ zei Daniela. ‘Dit is...’

‘Horace,’ zei de oude man. Misschien wist hij niet zeker waar hij was, maar hij reageerde instinctief beleefd. ‘Ik ben Horace.’

‘Zei je dat hij je vriend was?’ zei Robles.

‘Ja. Horace, dit is een heel goede vriend van me.’

‘Mijn naam is Terry Robles, Horace. Daniela is mijn vrouw.’

‘Meneer Robles, zei u? Heel prettig om kennis met u te maken.’

‘Horace, luister eens. Ik wil graag even met mijn vrouw praten. Zou je ons een moment alleen kunnen laten?’

De verpleegkundige stond te kijken. Nu kwam ze naar voren om Horace mee te nemen. Horace wilde pas weggaan toen Daniela zei dat het goed was.

‘Daniela?’

‘Alles is in orde, Horace. Dit duurt niet lang.’

De verpleegkundige hielp Horace overeind en getweeën liepen ze naar de oranjerie. Sally sprong steeds op en neer voor Daniela en legde haar pootjes op Daniela’s knie. Met een vaag handgebaar

weerde ze de hond af. Robles tilde Sally op en zette haar op de bank, tussen hen in.

‘Hoe zit dat met Horace?’

‘Dat is mijn vriend. Keurige man. Ik ken u toch ergens van? Ik weet zeker dat we bevriend zijn.’

‘Ja, Daniela. We zijn bevriend. Hoe gaat het met je? Ben je tevreden? Slaap je goed?’

‘Ja, ik ben heel gelukkig. Mag ik vragen of u hier werkt?’

‘Nee, Daniela, ik ben je man. Wat fijn dat je gelukkig bent. En ik hou van je. Dit is Sally, je hondje. Die houdt ook van je.’

‘Meneer... Meneer, eh... Dank voor uw goede wensen, maar ik denk niet dat ik...’ Daniela keek in de verte.

Hij kende haar gezicht zó goed. Ze wilde van hem verlost worden. Hij had die uitdrukking eerder gezien, op feestjes en dergelijke, maar toen betrof het anderen.

Robles’ ogen waren nat. Hij stond op en boog zich over haar heen om haar wang te kussen. Snel wendde ze haar hoofd af, zoals ze op een feest kon doen, om een kus zo vluchtig mogelijk te maken.

‘Volgens mij wordt het tijd om naar binnen te gaan,’ zei ze. ‘Tot ziens, meneer...’

‘Robles,’ zei hij. ‘Terry Robles.’

Hij stond in Joanna’s werkkamer, het hondje onder zijn arm.

‘Er komen via haar rug nog wat fragmenten naar buiten,’ zei die. ‘We laten haar slapen op een schapenvacht. De bloeduitslagen zijn goed. En jij? Therapie, fysieke conditie, hoe gaat dat allemaal?’

‘Met mij gaat het goed. Hoe zit het met die Horace?’

‘Die is volstrekt onschuldig. Op alle mogelijke manieren die je kan bedenken. Om half negen stoppen we hem in bed. Hij woont hier al twintig jaar. Nooit iets onbehoorlijks voorgevallen. Ze bedoelt er niks mee, net zomin als een kind...’

Robles hief zijn hand op. Ze keek hem aandachtig aan.

‘Terry, ze is gelukkig. Ze heeft er weinig last van. Weet je wie er nog het ergste onder lijdt? Jij. Is er al iets meer over bekend? Weten we wie...’

Even hoorde hij niet wat ze zei, gevangen in het laatste ogenblik dat Daniela hem kende. *Ze zijn in bed. Ze zit op hem. Het licht van koplampen op het rolgordijn. Een salvo van een automatisch wapen slaat de ruiten aan splinters en de lamp van het tafeltje. Een kogel raakt Daniela in haar hoofd. Ze valt naar voren en haar hoofd slaat tegen dat van Robles als hij hen tweeën op de grond laat rollen. Hij kijkt naar het bebloede gezicht, dat hij vlak naast het zijne houdt. Hij graait een pistool van het nachtkastje. Door de resten van de ruit ziet hij rode achterlichten verdwijnen. Hij beseft dat ook hij is geraakt.*

Joanna bestudeert zijn gezicht. ‘Het was niet mijn bedoeling om het allemaal weer op te rakelen.’

‘Nee,’ zegt Robles. ‘Het treurige stuk... stuk vreten dat het deed, had net zes jaar gezeten in Raiford. Daar was hij door mij beland, voor een gewapende roofoverval. Hij komt weer vrij, een veroordeelde crimineel met een geschiedenis van geweld, weet toch een semiautomatisch wapen te pakken te krijgen en schiet mijn huis overhoop. Het duurde drie dagen voor we hem hadden, en het geweer hebben we nooit gevonden. Hoe heeft hij daaraan weten te komen? Waar is dat geweer nu? Hij heeft levenslang. Maar ik wil de vent in handen krijgen die hem dat geweer gegeven heeft.’

Joanna liep met hem mee naar de uitgang.

Onder de bomen richtte de oude prediker zich tot de dieren voor hem en tot zijn ene menselijke toehoorder.

‘...dat mensen inzien dat zij zelf beesten zijn. Want wat de zonen der mensen overkomt, overkomt ook de dieren. Zoals de een sterft, zo sterft ook de ander. Ja, allen hebben zij maar één adem. Allen zijn zij van het stof en zullen zij tot dat stof terugkeren.’

In het laatste oranje licht van de dag deed Joanna de deur dicht achter Terry Robles en Sally. De hond keek achterom naar de plek waar hij Daniela voor het laatst had gezien en maakte een geluidje toen Robles haar naar de auto droeg.

De receptie van de Afdeling Obductie van het district Miami-Dade is voorzien van video, zodat doden ook op afstand kunnen worden geïdentificeerd, en er ligt dikke vloerbedekking om een val te verzachten als nabestaanden flauwvallen.

In het lab achter de deuren staat de modernste apparatuur, met reukdichte deuren en elektronische luchtwassers tegen geurtjes en genoeg koelkasten om de passagiers en bemanning van het grootste lijntoestel te kunnen herbergen. De tafels waarop sectie wordt verricht zijn Kodak R-27-grijs, om het nemen van foto's te vergemakkelijken.

Dr. Holly Bing gaf college aan een groepje schouwartsen in opleiding, uit allerlei delen van het land en Canada. Ze stonden om het lichaam van een man met zwemvliezen aan zijn voeten en zonder hoofd. Het lichaam was plat op de rug gelegd en gekoeld tot net iets boven 1° Celsius.

Dr. Bing had een laboratoriumschoot aan met daaronder zwarte kleding. Haar broek was in hoge geveterde laarsjes gestoken. Ze was van Aziatische afkomst, in de dertig, had een knap gezicht en weinig geduld.

'Blanke man, latino, fysiek in prima conditie, ergens in de twintig. Hij kwam gisteren aandrijven bij de topless-cheeseburgerboot bij Haulover Beach. Het lichaam is nog redelijk vers, maar er is nogal wat mee gebeurd, zoals jullie kunnen zien. Op het rechterkwadrant is een litteken te zien van een blindedarmoperatie en op zijn linkerarm heeft hij een tatoeage: de wereldbol van het Korps Mariniers met daaronder SEMPER FIDELIS. Tijdstip van overlijden is recent, twee dagen geleden of zo. Maar er is wel aan geknabbeld door krabben en garnalen. Wat moet je weten om het tijdstip van overlijden vast te kunnen stellen?' Ze wachtte niet op een antwoord. 'De watertemperatuur bij Haulover. 29 graden. Later hebben we het nog wel over hoelang hij in het water kan hebben gelegen. Zoals jullie zien, zijn de vingers

verwijderd. Helemaal compleet zal hij zo'n een meter vijfenzeventig zijn geweest.'

'Waarmee hebben ze zijn hoofd afgesneden, dokter Bing?' De vraag kwam van een fris uit zijn ogen kijkende jongeman, die naast de plek stond waar dat hoofd zou hebben gezeten.

'Zie je de plek waar de zaag door de derde halswervel is gegaan? Aan de sporen van de tanding te zien hebben ze een reciprozaag gebruikt, zes tanden per inch. Heel gebruikelijk. Reciprozagen worden in de Verenigde Staten steeds populairder om lichamen mee in stukken te zagen. Nummer twee in de top drie, voor de kettingzaag en na de machete. In dit geval zal hij op een tafel of toonbank gelegen hebben, met zijn hoofd omlaaghangend. Hij was dood toen ze zijn hoofd en vingers verwijderden. Hoe je dat kunt zien? Kijk er het labrapport maar op na. In die wonden is het serotonine- en histamineniveau niet hoger dan elders. Dat geldt ook voor de incisies in het onderlichaam. Die zijn aangebracht om gassen af te voeren, anders zou hij te vroeg boven zijn komen drijven. Zien jullie de verschillen bij de vingeramputaties? Eén is er gedaan met de reciprozaag, de andere met een takkenschaar, zoals gebruikelijk. Er zit een kogelwond in het dijbeen, met een uitschotwond, en ik heb uit het bekken nog een kogel verwijderd.'

Ze keek om zich heen. 'De doodsoorzaak? Niet de onthoofding. Nee, hij is overleden aan een wond in de thorax, toegebracht door iets wat door het linkerschouderblad is gegaan, het hart heeft doorboord en net onder de linkertepel het lichaam weer heeft verlaten.' Dokter Bing raakte de borstkas aan, naast een langwerpige uitschotwond met twee kleine gaatjes ernaast. Haar nagels schenen rood door haar handschoenen heen toen ze op de huid naast de blauwe gaten drukte. 'Kan iemand vertellen waardoor deze zijn veroorzaakt?'

'Kruitresten?' zei een van de studenten.

'Nee. Ik zei toch dat het een uitschotwond was? Rechercheur Robles, waardoor zijn volgens u deze wond en de twee wondjes ernaast veroorzaakt?'

‘Een pijl, misschien van een kruisboog. Om te vissen.’

‘Waarom?’

‘Omdat de pijl helemaal door het lichaam heen is gegaan. Toen kwam de lijn strak te staan en werd de pijl weer naar achteren getrokken. Daardoor draaide hij een beetje en groeven de punten zich in de huid. Het zou een *broadhead* geweest kunnen zijn. Die klappen open als ze doel treffen. Je zou eens kunnen gaan kijken in een buitensportwinkel.’

‘Dank u. Mag ik jullie voorstellen aan brigadier Terry Robles van de recherche van Miami-Dade? Hij heeft dit al eerder gezien, plus alles wat mensen elkaar nog meer aandoen.’

‘Hebt u de pijl gevonden?’ zei de jongeman aan het eind van de tafel.

‘Nee,’ zei Holly Bing. ‘Wat maakt dat duidelijk over de toedracht?’

Toen geen van de studenten reageerde, keek ze naar Robles.

‘Ze hadden tijd genoeg om de pijl te verwijderen,’ zei die.

‘Ja. En een plek om dat ongezien te doen. Aan de vorm van de uitschotwond te zien zou ik zeggen dat ze de pijl er niet doorheen hebben getrokken. Waarschijnlijk hebben ze de punt eraf geschroefd en toen de schacht uit zijn rug getrokken. Op een plek waar anderen dat niet konden zien.’

Dr. Bing stuurde de studenten naar het bedrijfsrestaurant. Zij en Robles bleven achter in het lab.

‘Ik heb het DNA naar Quantico gestuurd, maar dat gaat een paar dagen duren,’ zei Holly Bing. ‘Jezus, bij een verkrachting duurt het een maand voor je de uitslag hebt. Er zijn negen punten van overeenkomst. Het is een .223 uit een 1 op 9 rechts getrokken loop, 66 *grain*. Misschien een civiele AR-15. Het is een *boat tail*, misschien subsonisch.’

‘Je hebt de zwemvliezen aan zijn voeten laten zitten.’

‘Ja, maar ik heb eronder gekeken voor de studenten binnenkwamen.’

Holly trok een van de zwemvliezen eraf. Op de zool van de voet stond GS DT getatoeëerd.

'Grupo sanguíneo,' zei Robles. *'Zijn bloedgroep.'*

Holly trok ook het tweede zwemvlies eraf. *'Ik dacht dat je dit wel zou willen zien voor het algemeen bekend wordt.'* Op de voetzool was een tatoeage aangebracht: een klokje aan een vishaak.

'Terry, waarom zit er zo'n tatoeage op zijn voetzool? Als die niet zichtbaar is, beschermt die je in de gevangenis nergens tegen. Dat doet een tatoeage in je nek wel.'

'Met deze kun je geld voor je borgtocht lenen van een woekeraar,' zei Robles. *'Of een advocaat inhuren. Maar niet allemaal. Meestal een advocaat die vaak in de gevangenis komt. Dat is een Tien Klokjes-tatoeage. Dank je, Holly.'*

De nacht viel bij de jachthaven aan de Miami River. Scheve palmen ritselden in de wind. Een klein vrachtschip kwam voorbij, met sleepboten vooraan en achteraan, om het als twee terriërs door de bochten te trekken.

Kapitein Marco en twee bemanningsleden stonden samen met de oude Benito voor de open deur van de vuilverbrander. Daarin brandde een groot vuur. Het licht en de schaduwen van dat vuur sprongen in het rond. Stuurman Ignacio droeg een smerig hemd.

‘Ignacio, trek even je shirt aan,’ zei Marco.

Ignacio trok een polo over zijn hoofd. Aan de binnenkant van zijn biceps zat een tatoeage van een klokje aan een vishaak. Ignacio kuste het Sint-Dismasmedaillon dat hij aan een ketting om zijn hals had hangen.

In het midden van het vuur, tussen grote vissenkoppen met veel tanden, keek Antonio’s hoofd hen aan. Ze hadden het scubamasker laten zitten, en de ogen staarden naar hen terwijl het rubber om het glas heen begon weg te smelten. De grote ooring met het gotische kruis eraan ontbrak. Die was zo te zien uit het oor getrokken.

Cari Mora liep de schaduwen uit en ging naast Benito staan.

Benito gooide wat brandversneller op het vuur. Vonken en vlammen vlogen de schoorsteen uit.

Het vuur scheen rood op hun gezicht.

Kapitein Marco’s ogen waren nat. Zijn stem trilde niet.

‘Luisterrijke Sint-Dismas, beschermheilige van berouwvolle dieven, u bent de metgezel van Christus geweest op zijn tocht door de hel. Begeleid nu onze broeder veilig naar de hemel.’

Benito deed de deur van de vuilverbrander dicht. Zonder het licht van het vuur was het een stuk donkerder. Cari keek naar de aangestampde aarde van de jachthaven. Die leek precies op de aangestampde aarde die ze eerder had gezien, op een andere plek, voor ze in Amerika was aangekomen.

‘Heb je iets nodig?’ vroeg Marco aan Cari.

‘Ik kan wel een doos .40-S&W’S gebruiken.’

‘Je moet wat met dat pistool. Dump het.’

‘Nee.’

‘Geef het dan aan mij. Dan krijg je een ander. Benito, kan jouw neef de loop en de grendelkop doen?’

‘Dan kan hij beter meteen ook de patroontrekker en de slagpin een beurt geven,’ zei Benito. Hij stak zijn hand uit voor het wapen.

‘Je krijgt hem weer terug, Cari. Cari, je moet echt meewerken. Ik ben hier de *jefe*.’

Jefe. Net als Antonio de jefe was. Ik had erbij moeten zijn om hem te dekken.

Marco was nog steeds aan het praten. ‘Zaten er vingerafdrukken op het koper? Had je hem zelf geladen?’

‘Nee.’

‘Heb je de hulzen daar laten liggen?’

‘Ja.’ Ze gaf het pistool aan Benito.

‘Dank je, Cari.’ Marco haalde een Sig Sauer uit het kantoortje en een doos patronen. Het was een .357. Prima.

Marco praatte vlak bij haar oor.

‘Cari, wil je met ons samenwerken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Jullie zien me niet meer terug.’

Uit het duister een waarschuwend fluitje. Kapitein Marco en de anderen reageerden meteen.

Brigadier Robles stapte uit zijn auto. Hij zag de vonken van de vuilverbrander boven de jachthaven uit dwarrelen. Hij liep het terrein op, tussen hoge stapels krabbenmanden door. Een scherp, hoog fluitje woei met de wind mee en de bloedrode cirkel van een laserrichtkijker verscheen op zijn overhemd. Robles bleef staan. Hij hield zijn identiteitsbewijs omhoog, met de badge goed zichtbaar.

Een stem uit het duister. ‘*Alto*. Staan blijven.’

‘Terry Robles, politie Miami. Weg die laser. Nu meteen.’

Marco stak zijn hand op en de rode stip gleed van Robles' borst naar de badge boven zijn hoofd.

Kapitein Marco liep naar hem toe, tot ze tegenover elkaar stonden, met de krabbenmanden links en rechts van hen.

'Moet je die badge niet teruggeven als je op ziekteverlof bent?'

'Nee. Die mag je altijd houden. Net als een Tien Klokjes-tatoeage.'

'Eigenlijk ben ik blij je te zien,' zei Marco. 'Nee, dat is het verkeerde woord. Ik vind het niet erg dat je hier bent. Nog niet, in elk geval. Wil je wat drinken?'

'Ja,' zei Robles.

Onder het afdakje schonk Marco rum in twee glazen. Hij nam niet de moeite om er limoen bij te geven.

Robles zag alleen kapitein Marco, maar hij kon voelen dat er in het duister nog anderen waren. Tussen zijn schouderbladen voelde Robles wat kriebelen.

'Ik heb een lijk met een Tien Klokjes-tatoeage. Waarschijnlijk weet jij wel wie het is.'

Kapitein Marco spreidde zijn handen uit. Op de rivier gleed weer een vrachtschip voorbij met sleepboten bij de voor- en achterstevan. Door het rumoer van de machines moesten ze harder praten.

'Een jonge latino, in de twintig. Lichamelijk in prima conditie. Hij had zwemvliezen aan zijn voeten. Geen hoofd en geen vingers. De tatoeage zit op zijn voetzool. Plus zijn bloedgroep. O-positief.'

'Hoe is hij gestorven?'

'Een pijl van een gewone boog of een kruisboog door zijn hart. Het was een snelle dood, als je daarover inzit. Het was niet tijdens een ondervraging. Hij was al dood voor zijn vingers eraf werden geknipt.'

Hij kon niets lezen in Marco's gezicht.

'Een van de kogels in zijn lichaam komt overeen met een kogel die ze uit mijn huis hebben gehaald,' zei Robles.

'Aiiii. Dat dus.'

‘Dat dus.’

Een nachtvlinder fladderde rond het kale peertje. De schaduwen vielen over hen beiden heen.

‘Ik wil je iets duidelijk maken,’ zei Marco. ‘Ik zweer op de ziel van mijn moeder dat we de man die jouw huis heeft beschoten niet kennen. Ik zou jouw huis nooit beschieten, net zomin als jij dat bij mij zou doen. Iedereen vindt het heel erg wat jouw señora is overkomen.’

‘Een massa mensen schiet wél op een huis. En schieten jonge mannen neer met zwemvliezen aan hun voeten. Ben jij iemand kwijt?’

Een plof uit de oven, waar Antonio’s hoofd stond te koken. Een zwerm vonken uit de schoorsteen.

‘Met mijn ploeg is alles oké.’

‘Ik wil de man hebben die die jongen heeft doodgeschoten en ik wil het geweer en ik wil weten waar dat vandaan komt. Jij en ik zijn momenteel goed met elkaar. Als ik erachter kom dat jij het wist en me het toch niet hebt verteld, zijn we niet goed meer.’

‘Je weet dat ik al een hele tijd niks meer uithaal. Maar ik heb wel een belangrijk iemand gezien bij een familiebijeenkomst, een eerste communie, in Cartagena, een maand geleden.’

‘Don Ernesto.’

‘Laten we het houden op een belangrijk persoon.’

‘Weet hij waar dat geweer vandaan komt?’

‘Nee, en dat wil hij graag zelf tegen je zeggen. Als deze heer naar Miami komt, wil je dan met hem praten? Persoonlijk?’

‘Zeker. Plaats en tijd maken me niet uit.’ Robles knikte bij wijze van bedankje voor de rum en liep het donkere pad af, tussen de stapels manden en kratten door. Het rode laserpuntje gleed over de grond achter hem aan.

‘Dat wordt dan dinsdag, denk ik,’ zei Marco tegen zichzelf.

Een plofje in de vuilverbrander. Antonio’s hoofd spatte uit elkaar en een rookring waarin vonkjes schitterden kwam als een donkere halo de schoorsteen uit.

Marco hoopte dat het even zou duren voor de politie Antonio identificeerde, want daarna zouden ze bij zijn zwembadklanten langsgaan.

De derde dag dat Antonio wegbleef van zijn werk en ook zijn bestelbus nergens te vinden was, ging zijn werkgever naar de politie en meldde dat hij vermist werd. Er ging een opsporingsbericht voor de auto uit en die werd al na twee uur gevonden, bij het winkelcentrum.

Een collega van Antonio, met een zak ijs tegen haar keel gedrukt, keek naar de video van de schouwarts en identificeerde Antonio's tatoeages.

Toen Hans-Peter Schneider op het nieuws zag dat Antonio's identiteit bekend was, wist hij dat hij niet veel tijd meer had. De politie zou bij Antonio's klanten langsgaan.

Hij had twee dagen gewacht en geobserveerd. In die dagen had hij ook de mannen vervangen die hij kwijt was geraakt. Hij was er twee kwijt, plus Felix. Nu had hij alleen nog Mateo.

Hans-Peter wilde graag mensen hebben met een uiteenlopende etnische achtergrond, die ook nog verschillende talen spraken. Hij dacht dat dan de kans kleiner was dat ze tegen hem samen zouden spannen.

In een hoerenkast annex souvenirwinkel bij de Interstate 95 pikte hij Finn Carter op, een inbreker die handig was met gereedschap en eerder voor hem had gewerkt. Finn Carter schrok even toen hij hem zag, maar Finn had net vijf jaar gezeten en was bereid om elke klus aan te pakken. De ander was Flaco Nuñez, een uitdeuker die ook handig was in het uit elkaar halen van gestolen auto's en twee keer was veroordeeld voor huiselijk geweld. Flaco was uitsmijter geweest in de kroegen van Hans-Peter voor die door controleurs van de voedsel- en warenautoriteit werden gesloten.

Toen de politie niet bij het Escobar-huis verscheen, ging Hans-Peter weer aan het werk.

Carter en Flaco waren aan het boren.

Schneider keek toe vanaf de trap naar het souterrain. Hij had de ooring van Antonio met het zwarte gotische kruis ingedaan en

vond dat wel chic staan.

Tegen zijn nieuwe werknemers had hij niet gezegd dat er mogelijk explosieven in de kluis zaten. Wie weet loog Jesús wel.

In Miami Beach kun je geen echte kelder onder het maaiveld hebben, omdat het grondwater daarvoor te hoog staat. Daardoor loopt een kelder dus vol, en als dat niet gebeurt, tilt hij je huis op. Om bij een orkaan niet door zware golven te worden overspoeld, was het Escobar-huis op palen geplaatst, net als de patio, en was de ruimte daartussen volgestort met grond. Het souterrain werd dus geheel door grond ingesloten, maar lag zo hoog dat het alleen bij extreem hoge waterstanden volliep.

Carter en Flaco hadden het cement van de muur van het souterrain weggebikt, tot de zijkant van de stalen kubus volledig zichtbaar was geworden. Daar zat een kluisdeur in en de hele zijkant was beschilderd met een meer dan levensgroot portret van Nuestra Señora de la Caridad del Cobre, schutsheilige van Cuba en van schepelingen. Er zat geen draaischijf of sleutelgat in de kluisdeur, alleen een klein handvat, waar geen beweging in te krijgen was.

Carter zette een kobaltbitje op zijn zware elektrische boor en doopte de punt in zwart oxide. Om hier tweetwintig volt te krijgen liep er van het souterrain een verlengsnoer naar het stopcontact achter het fornuis.

Carter sloeg een kruis voor hij de boor tegen de borst van de heilige zette en begon te boren. Een hoop herrie en alleen een krulletje metaal.

Hans-Peter dacht na. Hij vertrok zijn gezicht vanwege de herrie die de boor maakte. Zijn wimperloze oogleden gingen half dicht. In zijn hoofd hoorde hij de stem van Jesús Villarreal: *De Señora heeft een explosief humeur.*

Hij moest schreeuwen voor Carter hem hoorde. Hij liep de tuin in om te bellen. Hij moest drie minuten wachten voor er werd opgenomen. Hans-Peter hoorde het hijgen van de zuurstofmachine

voor de ijle stem van Jesús Villarreal in Barranquilla, Colombia, aan de lijn kwam.

‘Jesús, het wordt tijd dat je het geld verdient dat ik je heb gestuurd.’

‘Señor Schneider, het wordt tijd dat u me de rest stuurt van het geld dat ik heb verdiend.’

‘Ik zit met een kluisdeur.’

‘Die hebt u dankzij mij gevonden.’

‘Er is geen draaischijf, alleen een kleine metalen kruk. Moet ik ’m zo openmaken?’

Een hijg en even stilte en toen kwam de ijle stem terug. ‘Hij zit op slot.’

‘Moet ik hem forceren?’

‘Niet als u op deze wereld wilt blijven rondlopen.’

‘Geef me dan goede raad, waarde oude vriend Jesús.’

‘De komst van financiële middelen zal een positieve invloed hebben op mijn geheugen.’

‘Het gevaar loert overal en er is niet veel tijd. Jij wilt voor je familie zorgen, ik wil mijn mannen beschermen. Wat het een bedreigt, kan ook het ander bedreigen. Is je geest helder genoeg om dat te begrijpen?’

‘Mijn geest is helder genoeg om geld te tellen. De zaak ligt eenvoudig: betaal wat u zei dat u zou betalen en doe dat meteen.’ Jesús moest een paar keer ademhalen en zuurstof naar binnen zuigen. ‘Misschien zijn anderen vrijgeviger met hun geld. Ondertussen zou ik Nuestra Señora de la Caridad del Cobre niet storen, señor Schneider, mijn vriend.’ De verbinding werd verbroken.

Schneider liep naar het fornuis en trok de stekker van de boor uit het stopcontact. Hij liep de trap af en zei tegen zijn mannen: ‘We moeten wachten of hem in één keer afvoeren. Dan moet hij ergens heen waar we er op ons gemak aan kunnen werken. Het is een groot blok staal, Carter. We moeten eraan kunnen werken zonder dat anderen het zien.’

Het nieuws van twaalf uur die middag meldde nog een keer wie Antonio was en zette er het nummer van de tiplijn van de politie naast.

Schneider belde Clyde Hopper in Fort Lauderdale. Hopper deed aanneemklussen op en aan zee en ook lucratieve klusjes voor projectontwikkelaars: historische huizen in Miami slopen.

Het is berucht moeilijk om een sloopvergunning te krijgen voor historische panden in Miami en Miami Beach. Het kan weken of zelfs maanden duren voor je toestemming krijgt om de oude eiken op een perceel om te zagen en een historisch pand te slopen.

Clyde Hopper had een Hitachi-shovel waarmee je op een zondag binnen een paar uur een huis in een berg puin kon veranderen, terwijl de man van de vergunningen lekker thuiszat bij zijn vrouw en kinderen.

Naast de bestuurdersstoel lagen een paar vuilniszakken voor nesten en jonge vogels en alle onderkomens van dieren die met de boom omlaagkwamen.

Als de sloop aan het licht kwam, begon de monumentendienst te piepen en kreeg de aannemer een boete van 125 000 dollar of zoiets. Een schijntje vergeleken met wat het kostte om af te wachten tot je een vergunning had, met de geldschietters als gieren op de dakrand.

Maar wat Schneider nu nodig had, was de op een dekschuit gemonteerde kraan met lier van Hopper. Die kon vijftig ton aan. Hij noemde een bedrag. Toen noemde hij een tweede bedrag en maakte een afspraak.

‘We halen hem zondag weg. Overdag,’ vertelde hij de mannen, die in hun hemd stonden te zweten in het souterrain.

Barranquilla, Colombia

Een taxi zocht zich een weg naar het overvolle trottoir voor het Hospital Clínica Ángeles de la Misericordia. Een verkoper met een handkar maakte heel even ruzie met de taxichauffeur over de parkeerplaats, maar toen hij een non achter in de taxi zag zitten sloeg hij een kruis en ging achteruit.

Omhuld door de geur van ontsmettingsmiddel trok een priester de gordijnen om een broodmagere man voor een deel dicht en begon de tekst van het laatste oliesel voor te lezen. Een vlieg vloog op van een gebarsten emailen bassin en probeerde bij de gewijde olie te komen. De priester zag het habijt van een non voorbijkomen en vroeg of ze even de vlieg wilde weggagen. Ze reageerde niet, liep gewoon door en gaf snoepjes aan de kinderen die ze onderweg tegenkwam, maar weigerde het fruit in haar volle mand met hen te delen.

Ze liep met de mand naar een van de twee kamers aan het eind van de gang.

Jesús Villarreal lag in het bed. Hij was blij dat er een vrouw op bezoek kwam en trok zijn zuurstofmasker weg om haar te kunnen toelachen. ‘Gracias, zuster,’ zei hij met zijn fluisterstem. ‘Zit er een kaartje in de mand? Een envelop? Iets van DHL?’

De non glimlachte, haalde van onder haar pij een envelop en drukte die in zijn hand. Ze wees omhoog. Ze deed een paar stappen vooruit, naar het bed, en schoof op het kastje wat dingen weg om de mand op een plek te kunnen zetten waar hij erbij kon. Ze rook naar parfum en sigarettenrook. Jesús vond dat wel vermakelijk. Een non die stiekem rookte. Ze klopte op zijn hand en neeg in gebed het hoofd. Jesús kuste het Sint-Dismasmedaillon dat op zijn kussen was gespeld. ‘*Dios se lo pague,*’ zei hij. In de envelop zat een cheque ter waarde van tweeduizend dollar.

Voor het ziekenhuis kwam de zwarte Range Rover van Don Ernesto tot stilstand. Zijn lijfwacht Isidro Gomez stapte uit en hield het achterportier open.

De chauffeur van de taxi achter hen sloeg *La Libertad* open, een sensatiekrant, zodat niemand zijn gezicht kon zien.

In het ziekenhuis werd Don Ernesto meteen door allerlei patiënten herkend. Ze riepen zijn naam toen hij samen met Gomez naar achteren liep.

De non was al snoepjes uitdelend aan het vertrekken. Ze wierp van onder haar kap een snelle blik op Don Ernesto en glimlachte in het voorbijgaan naar de vloer.

Don Ernesto klopte op de openstaande deur van Jesús' kamer. '*Bienvenido,*' fluisterde Jesús door zijn zuurstofmasker. Hij trok het weg om te kunnen praten. 'Het is mij een eer dat ik u kan ontvangen zonder eerst bepoteld te worden.'

'Wat ik te zeggen heb, stemt je vast tot vreugde. Ben je er klaar voor?'

Jesús maakte met zijn verschrompelde hand een uitnodigend gebaar. 'Ik sterf van nieuwsgierigheid. Tenminste, ik denk dat het dat is.'

Don Ernesto haalde een paar documenten en een foto uit zijn zak. 'Ik kan je vrouw en je zoon het huis op de foto geven. Lupita heeft het aan je señora en haar zus laten zien. Ik maak er verder geen punt van, maar je schoonzuster is extreem kritisch en neemt geen blad voor de mond, Jesús.'

'Nou en of ze dat is,' zei Jesús. 'Ze heeft me nooit gewaardeerd om wat ik ben.'

'Niettemin was ze ondanks die hebbelijkheid zeer onder de indruk van het huis. En je señora is helemaal verliefd op het huis. Ze vindt het veel leuker dan het huis van haar onhebbelijke zuster. De señora is met de eigendomsakte naar een notaris geweest. Daar is vastgesteld dat het huis inderdaad op haar naam is gezet. Daarnaast krijg je van mij een geldbedrag dat voldoende zou moeten zijn om je vrouw en je zoon permanent in het huis te laten

wonen. Het staat al op je rekening. In ruil daarvoor wil ik dat je me alles vertelt over wat je voor Pablo naar Miami hebt gebracht en hoe ik daarbij kan komen.'

'Dat is ingewikkeld.'

'Jesús, ga dit nou niet rekken. Schneider weet al waar de kluis is. De plek kun je me niet meer verkopen. Die weet ik al. En die heb je ook al aan Schneider verkocht.'

'Ik wilde u vertellen dat als je hem op de verkeerde manier openmaakt, je het resultaat kilometers ver kunt horen. Ik wil de zekerheid...'

'Vertrouw je je advocaat?'

'Mijn advocaat? Natuurlijk niet. Wat een vraag.'

'Maar je bent wel het soort man dat zijn vrouw vertrouwt,' zei Don Ernesto. Hij tikte op de deur en Jesús' vrouw en zijn zoon, een tiener nog, kwamen de kamer in, en ook Jesús' strenge schoonzuster, met strakke passen, als een reiger. Ze wierp afkeurende blikken op beide mannen, op de kamer en zelfs op het fruit, waar volgens haar een waslaagje op zat.

'Ik ga even weg, dan kunnen jullie praten,' zei Don Ernesto.

In het gezelschap van Gomez en zijn chauffeur rookte hij op de stoep voor het ziekenhuis het grootste deel van een cigarillo op voor de vrouw, de schoonzuster en de zoon van Jesús weer naar buiten kwamen. Hij lichtte zijn hoed voor de dames en drukte de jongen de hand. Gomez hielp hen de wachtende auto in.

Erachter stond nog steeds de taxi, met draaiende motor, het gezicht van de chauffeur verborgen achter zijn krant. Gomez liep erheen en trok met zijn wijsvinger de krant weg om naar de chauffeur te kunnen kijken. Hij keek op de achterbank, waar de non zat, en tikte tegen zijn hoed. De chauffeur zat te luisteren naar een droevig liedje van Monchy & Alexandra. Hij kon de geur ruiken die om Gomez heen hing, een mix van dure aftershave en Tri-flow-wapenolie. Hij bleef heel stil zitten, tot Gomez wegliep.

Samen met Gomez liep Ernesto voor de tweede keer het ziekenhuis in.

In de taxi stak de non een sigaret op en haalde een telefoon tevoorschijn. 'Geef me señor Schneider. Opschieten, hombre.'

Het duurde vijf seconden. De verbinding was niet goed. 'Hé,' zei ze. 'Onze vriend loopt net weer het ziekenhuis in. Hij is nu bij onze kwakbol.'

'Dank je, Paloma,' zei Hans-Peter Schneider. 'Met Karla is het trouwens niks geworden. Nee, hou het geld maar en stuur me iemand anders. Een Russische is prima.'

In de zaal plukte een met een kruk lopende patiënt aan Don Ernesto's mouw toen die terugliep naar de kamer van Jesús. Gomez wilde hem wegsturen, maar Don Ernesto zei: 'Laat hem maar.'

Met tranen in zijn ogen begon de man mompelend te vertellen over alle problemen die hij had. Hij probeerde Don Ernesto een zweer op zijn rug te laten zien.

'Geef hem eens wat geld,' zei Don Ernesto tegen Gomez.

'Dios se lo pague,' zei de man en hij probeerde Don Ernesto's hand te kussen.

In zijn kamer staarde Jesús naar de mand met fruit. Hij had weinig trek. En de mand nam het grootste deel van het kastje in beslag. Er kwam muziek uit de mand. 'El Degüello', een wijsje dat ooit door Mexicaanse bugelspelers was gebruikt. Jesús probeerde in de mand te kijken, maar zijn slangetjes zaten in de weg en er viel het een en ander aan fruit op de grond. Uiteindelijk wisten zijn tastende vingers toch de telefoon onder in de mand te vinden.

'Dígame.'

De stem van Hans-Peter Schneider. 'Jesús, je hebt net bezoek gehad. Heb je hem iets verteld? Heb je hem iets verteld wat je al aan mij had verteld, in ruil voor mijn geld?'

'Niks, dat zweer ik. Stuur me de rest van het geld, niet dit schijntje, señor Hans-Pedro. Ik kan uw leven redden en dat van uw mannen met wat ik u kan vertellen.'

'Ik heet Hans-Peter, niet Hans-Pedro. En je spreekt me aan met señor Schneider. En met Patrón. En *su Eminencia*. IK HEB BETAALD. En nou vertel je me hoe ik hem open moet maken.'

‘U hebt een diagram nodig, su Eminencia Reverendísima. Dat heb ik getekend. Stuur me de rest van het geld met een aan u geadresseerde envelop, met postzegels erop, via DHL. Ik zal tot overmorgen wachten, *su Beatitud.*’

Zeventienhonderdvierentwintig kilometer verderop gingen Schneiders wimperloze oogleden open. De ogen zelf puilden uit zijn hoofd.

‘Don Ernesto staat in je kamer, hè? Jullie staan samen te lachen. Geef hem ’s. Geef de telefoon maar even aan hem.’ Het schuim stond Schneider op de mond. Hij tikte een nummer in op een andere telefoon.

‘Nee, ik ben alleen, zoals wij allemaal,’ zei Jesús. ‘Stuur me het geld, *pinche gilipollas*. PEPA PELONA dat je bent. Of laat het me weten als je ballen Mars voorbij zijn.’

De ontploffende telefoon blies zijn hoofd in stukken en deed de deur van zijn kamer openvliegen. Don Ernesto had net zijn hand op de kruk toen die naar buiten knalde. Een scherf bezorgde hem een snijwond, net boven een oog.

Hij liep de rook in. Het lichaam schokte nog na en er spoot bloed uit. Een stuk schedel was aan het plafond blijven plakken en viel nu op Don Ernesto. Hij knipte het met een vinger weg. Zijn gezicht stond verdrietig maar kalm. Een druppel bloed liep langs zijn wang, als een traan. Hij keek op het nachtkastje, maar vond niets.

‘Dios se lo pague,’ zei hij.

De Academia de Baile Alfredo in Barranquilla, Colombia, ligt aan een straat met kroegen en eetgelegenheden. Boven de ingang hangt een afbeelding van een paar dat de tango danst, al maakt tangoles geen deel uit van het curriculum.

De academie is het huidige hoofdkwartier van de Tien Klokjes-school voor zakkenrollerij, diefstal en straatroof. De naam is ontleend aan de gewoonte om tien klokjes aan de kleding van een man of vrouw te hangen op wie de zakkenroller in opleiding zijn vaardigheden mag uitproberen. Soms zijn de zakken voorzien van vishaakjes of scheermesjes om het nog wat moeilijker te maken.

De studio op de eerste verdieping is een grote, open zaal. Halverwege de ochtend kwam door de hoge ramen een plezierig briesje naar binnen, samen met de geluiden van de straat eronder.

In een hoek van de zaal was een cafetaria ingericht van het soort dat je vaak op vliegvelden ziet, met statafels en een lange toog met etenswaren. Een stuk of tien mensen, onder de twintig of net erboven, stonden eromheen. Ze kwamen uit zes verschillende landen in Europa en de Nieuwe Wereld.

De docent was rond de veertig. Hij had Puma's aan en had zijn bril op zijn hoofd geschoven. Hij zag zich als choreograaf en zo zag hij er ook uit als hij een hemd aanhad om zijn gevangenisatoeages te verhullen. Zijn foto hing in heel de wereld op het prikbord van bureaus van de luchthavenpolitie.

Ze waren in duo's aan het oefenen op het afleiden van mensen. De docent was aan het woord: 'Als je iemand besmeurt, moet je er op tijd bij zijn. Zodra het doelwit in zicht komt, moet je kijken in welke hand hij het artikel heeft dat je wilt hebben. Stel dat hij een laptop bij zich heeft en dat hij de tas aan zijn linkerhand heeft. Goed kijken. Linkerhand. Dan moet je de mosterd of mayonaise achter op zijn rechterschouder smeren, zodat hij daar alleen maar met zijn linkerhand bij kan. En dames, als je hem erop wijst dat hij een mosterdvlek op zijn kleren heeft, moet je hem meteen een

tissue in zijn vrije hand stoppen, zodat hij de tas met de laptop niet naar zijn andere hand kan verplaatsen voor hij gaat poetsen. Hij moet de tas neerzetten, en dan zijn hoofd omdraaien naar de plek waar de mosterd zit, dus bij de tas vandaan. Strijk even met een tiet langs zijn arm als je hem helpt. Als je een beha met een stevige beugel draagt, voel je dat door de mouw van een jas heen. Op dat ogenblik snaait je partner de tas. Je zou verbaasd staan als je wist hoeveel mensen de verkeerde schouder besmeuren of te laat zijn met de tissues. Wie dat niet goed heeft aangepakt, zit nu op het vliegveld in een kamertje zonder ramen te wachten op een advocaat of tot hij of zij eindelijk mag plassen. Oké, daar gaan we. Vincent en Carlita, jullie beurt. Iedereen op zijn plek. Staat het doelwit klaar? En actie!' De docent legde zijn hand over zijn mond en praatte door zijn neus. 'Vlucht 88 naar Houston vertrekt van gate 11, met aansluitende vluchten naar Laredo, Midland en El Paso.'

In zijn kantoor naast de dansvloer kon Don Ernesto Ibarra de opgewonden stemmen horen, de rennende voeten, de geschreeuwde leugens – Carlita, die de verkeerde kant op wees en riep: 'Daar ging-ie heen, ik zag het zelf!'

In zijn hoedanigheid als hoofd van de Tien Klokjes-school en de criminele activiteiten die alumni na hun opleiding ontplooiden was hij een moeilijke brief aan het schrijven aan de ouders van de overleden Antonio, met een cheque voor een aanzienlijk bedrag. Hij bedacht dat ze zich wellicht zouden storen aan de cheque. Daar hoopte hij op. Dan zouden ze nijdig op hem zijn als ze het geld uitgaven en hoefde hij niet ook nog eens mondeling zijn deelneming te betuigen.

Een tik op de deur. Zijn secretaresse, met een prepaidtelefoon. Ze had hem in een papieren servet vast en ook Don Ernesto gebruikte dat. 'Hij gaat over vijf minuten over,' zei ze. 'Het is iemand die u kent.'

Bij de Tour de Rêve, op de drukke markt voor oude metalen van Port-au-Prince, kun je goedkoop aan tweedehandsfietsen komen. De

meeste zijn die nacht nog uit Miami weggehaald. Ze zijn stuk voor stuk nagekeken, en er zit een maand garantie op. Eerder die dag had de eigenaar, Jean-Christophe, het hangslot vastgemaakt van de zware ketting waarmee de showmodellen waren gezekerd en was met zijn laptop naar het Café Internet gelopen. Daar had hij de volgende e-mail naar Barranquilla gestuurd:

Mi señor, kunt u mij een beveiligde code sturen?

Binnen een paar minuten kreeg hij antwoord. +57JK5 1795.

Op Alfredo's Dansacademie in Barranquilla begon de telefoon in Don Ernesto's hand te zoemen en te trillen.

'Met Jean-Christophe, señor.'

'Bonjour, Jean-Christophe! Hoe gaat het met je groep?'

'Dat u dat nog weet! We spelen in het Oloffson als we geluk hebben, op de avonden dat Boogaloo een optreden buiten de stad heeft.'

'Wanneer komt je dvd uit?'

'Daar wordt nog aan gewerkt, Don Ernesto. Aardig van u dat u daarnaar vraagt. We moeten gewoon een tijd de studio in. Don Ernesto, ik bel u omdat de man in Miami die mij fietsen stuurt, gebeld is door een man met een gutturale stem, uit Paraguay. Een man zonder haar. Die wilde hulp hebben, in onze havenstad Gonaïves.'

'Wat voor hulp?'

'Bij het vervoer van iets heel zwaars uit Miami. In het geheim. In Gonaïves zou de lading van een schip naar een trawler moeten. Ik dacht dat u dat wel interessant zou vinden. Kent u iemand die aan deze beschrijving voldoet?'

'Ja.'

'De Jezi Leve, een klein vrachtschip, vertrekt over een week uit Miami. Er gaat een berg fietsen voor mij mee. Mijn fietsenvriend gaat me bellen nadat hij morgenavond iemand aan boord heeft gesproken. Zal ik deze telefoon maar lozen?'

'Dat lijkt me een goed idee, Jean-Christophe. Zeg tegen je vriend in Miami dat hij een zakdoek om zijn nek knoopt. Feloranje lijkt me

wel goed. Geef je mijn secretaresse even je bankrekening door?
Bedankt, en veel plezier met je muziek.'

Een klop op zijn deur. Het was zijn assistent Paolo, een somber uit zijn ogen kijkende man van in de dertig met een opvallend lange lok haar over zijn voorhoofd.

Don Ernesto trok vragend zijn wenkbrauwen op en voelde even een pijntje van de hechtingen erboven. 'Paolo, wie hebben we op dit moment in het zuiden van Florida?'

'Een goeie ploeg. Doen nu de sieradententoonstelling in Tampa. Victor, Cholo, Paco en Candy.'

Don Ernesto bekeek de documenten op zijn bureau en tikte met de condoleancebrief tegen zijn tanden. 'Hebben Victor en de rest ooit nat werk gedaan?' vroeg hij zonder op te kijken.

'Ze hebben enige ervaring,' zei Paolo na een ogenblik.

In de jachthaven in Miami nam kapitein Marco de telefoon op.

'Hola, Marco.'

'Don Ernesto. Buenos Señor.'

'Marco, hoelang geleden ben je voor het laatst naar de kerk geweest?'

'Dat weet ik niet meer, patrón.'

'Dan wordt het hoog tijd dat je iets aan je spirituele kant gaat doen. Ga morgenavond naar de mis. Er staat een leuk kerkje in Boca. De mis van zes uur. Neem je mensen mee en bid voor Antonio. Ga vooraan zitten, zodat iedereen je kan zien. Neem foto's van jezelf voor de kerk.'

'Niet iedereen, ik zeg niet wie, mag ter communie gaan.'

'Dan sluipen die maar naar buiten. Of ze slaan tijdens de communie hun blik neer. Als de hele gênante toestand achter de rug is, ga je naar een goed restaurant, een uur rijden ten noorden van Miami. Stuur een gerecht terug naar de keuken. Worden ze nijdig van. En geef een flinke fooi, zodat ze zich herinneren dat jullie daar geweest zijn. En Marco, kijk even wat je vriend Favorito aan het doen is.'

De stationwagen reed na de ochtendspits Tampa uit en zette via Alligator Alley koers naar Miami.

Candy zat achterin. Ze was vijfendertig en knap, al kon je zien dat ze al aardig wat op de teller had staan. De andere drie waren mannen, ook in de dertig: Victor, Cholo en Paco, stuk voor stuk keurig gekleed.

De sieradenkoerier op wie ze het voorzien hadden, zou moeten wachten.

‘We nemen hem in Los Angeles wel te grazen,’ zei Victor.

‘Nu we weten wat hij lekker vindt,’ zei Paco, terwijl hij geboeid toekeek hoe Candy lippenbalsem opdeed.

Ze wierp hem een blik vol weerzin toe en stopte de balsem zorgvuldig terug in het telefoonvakje van haar tas, zodat hij niet voor de trekker van haar pistool kon komen.

De opslagplaats in het westen van Miami was een enorm lichtgroen gebouw, zonder ramen.

Paco, die songs probeerde te schrijven, vond dat het wel wat weg had van een abattoir. ‘Een opslagplaats,’ zei hij, ‘is de plek waar dromen worden geslacht.’

Candy wachtte achter het stuur, terwijl Victor, Paco en Cholo naar binnen gingen. Toen de man binnen niet zei hoe hij heette, zei Victor: ‘Dan zeg ik maar Bud.’

Hij liet de man een munt zien die hij in zijn hand had. Bud liep voor hen uit, een schemerige gang met links en rechts deuren door. De lucht rook naar zure schoenen en oud beddengoed, naar opgepropte, vlekkerige spreien. Naar misgelopen plannen – meubilair na een scheiding, een kinderzitje voor in de auto. Paco rilde even.

De opslagruimten hadden aan de bovenkant geen dak, maar wel een raster van zwaar staaldraad. Bud bleef voor een deur staan en keek naar Victor tot die twee stapeltjes bankbiljetten pakte, met een elastiek eromheen.

‘Nu de ene helft, Bud, en straks de andere. Laat maar zien,’ zei hij en hij gaf Bud de helft van het geld.

In de opslag stonden een babyvleugel, een draagbare bar en een stevige kast. Bud tilde de zitting van de pianokruk op en viste een sleutel tussen de bladmuziek vandaan.

‘Kijk in de gang,’ zei hij tegen Paco.

‘Niemand.’

Bud maakte de kast open en haalde er twee MAC-10-machinepistolen, een AK-47 en een AR-15-aanvalsgeweer uit.

‘Heb je iets volautomatisch?’ zei Victor.

Bud gaf hem de AR-15 met de volauto-tuimelaar, waarmee je er een machinegeweer van maakte.

‘Gegarandeerd *inocente, sinpasado*, nergens geregistreerde bluffers?’

‘Daar kun je je leven op verwedden.’

‘Nee, Bud. Mis. Jij het jouwe.’

Bud deed de wapens in een accordeonkoffer, en stopte er volle magazijnen en dempers bij. Hij legde een korte shotgun in een saxofoonkoffer.

Victor keek naar Paco. ‘Eindelijk een instrument waarop jij kan spelen.’

Die middag gingen ze boodschappen doen in de Mall of the Americas, en Candy kocht een kleurtje voor in haar haar.

Cari had ervaring met verdriet, en dus zorgde ze dat ze van alles omhanden had.

De dag nadat ze het hoofd van Antonio hadden verbrand, moest ze haar nicht Julieta helpen met cateren. Een boot vol bezoekers van het Pelican Harbor Seabird Station zou naar de vogelkolonie op Bird Key varen. Dat leverde elke maand inkomsten op.

Wat gaf je mensen op een bootexcursie? Fingerfood dat niet droop. Empanada's, kleine sandwiches, chorizo aan cocktailprikkers, halve avocado's met ceviche als er genoeg geld was. Met zoete drankjes, rum, wodka en bier.

Ze hadden kleine spareribs geprobeerd, maar de hele boot ging plakken van de geknoeide barbecuesaus en ze waren tijden aan het schoonmaken geweest. Open vuur aan boord mocht niet, maar de jachthaven had wel grills die ze mochten gebruiken en daarop maakten ze empanada's warm. De dumplings stoomden ze in de sterilisator van de kliniek.

De boot die ze voor de excursies gebruikten, was knap groot. Hij had geen dak, maar wel een dekzeil erboven en een wc-hokje bij de achterplecht. Er waren veertig reddingsboeien aan boord. Langs de zijkanten stonden lange banken.

Dertig mensen, vaak afkomstig uit Miami, met logés, want die kwamen maar al te graag langs, deden mee aan de excursie en kregen waar voor hun geld. Het doel van het boottochtje was om geld op te halen voor het Seabird Station, dat geheel van giften afhankelijk is. Meestal voer de boot eerst om de vogelkolonie op Bird Key heen. Als het wat donkerder werd, ging hij een eindje de Miami River op, tussen de wolkenkrabbers door die samen de spectaculaire skyline van de stad vormden. Vandaag zouden ze ook nog naar Bayfront Park gaan, voor het vuurwerk.

Dr. Lilibet Blanco, een dierenarts die tot haar pensioen directeur was geweest van het Pelican Harbor Seabird Station, ging als gastvrouw mee. Ze was op haar zevende uit Cuba naar de

Verenigde Staten gekomen, alleen, in het kader van Operación Pedro Pan.

Dr. Blanco liet Cari vaak helpen met de dieren. Vandaag zag ze er anders dan anders uit, want ze had een zwart broekpak aan, met parels. Haar man was er ook. Hij was samen met anderen eigenaar van een *jai alai*-stadion.

Toen de boot vertrok, verwelkomde dr. Blanco de gasten met enkele welgekozen woorden.

Ze voeren onder de Seventy-Ninth Street Causeway door en zetten koers naar Bird Key, een tweetal dichtbegroeide eilanden, één natuurlijk en één bestaand uit gestort puin en afval, samen anderhalve hectare groot. Bird Key is particulier bezit en de overheid heeft geen geld over voor het onderhoud.

De vogels trokken naar huis. Ibissen, zilverreigers, pelikanen, visarenden vlogen in zwermen naar de eilanden, de witte reigers en ibissen fraai afgetekend in de zon tegen de donkerder wordende oostelijke hemel.

Bij elke excursie probeerde het Station een vogel los te laten die daar was aangesterkt. Zo konden ze laten zien wat voor werk er werd gedaan en giften lospeuteren. Deze avond hadden ze een onvolwassen kwak aan boord, in een hondenmand met een handdoek eroverheen om de vogel niet aan te veel licht bloot te stellen en zo rustig mogelijk te houden.

De vogel was tijdens orkaan Irma uit zijn nest gewaaid. Daarbij was zijn elleboog uit de kom geraakt. De uitgedroogde vogel was hersteld, het gewricht was genezen, hij had kunnen proefvliegen in de kooi van het Station en nu kon hij zijn vrijheid terugkrijgen.

De kapitein stuurde de boot zo dicht mogelijk langs Bird Key als in het ondiepe water mogelijk was.

Een populaire weerman van de tv, gefilmd door zijn cameraploeg, gaf een kort praatje over het milieu. Hij stond tegen de reling. Cari had de mand in haar armen en stond buiten het shot. Ze haalde de handdoek eraf en deed het deurtje open. De vogel stond met zijn rug naar de opening toe, zodat alleen zijn

staart goed te zien was. De weerman wist niet goed wat hij nu moest doen.

‘Beweeg zijn staartveren maar heen en weer, dan draait hij zich wel om,’ zei Cari.

Het verenkleed van de bijna volgroeide vogel was nog wel een beetje pluizig. Toen zijn staart heen en weer werd bewogen, draaide hij zich meteen om, stak zijn kop door de opening, zag de andere kwakken die boven Bird Key rondjes vlogen en schoot als een raket naar buiten om zich bij hen aan te sluiten.

Cari’s stemming steeg met de vogel mee en dat bleef zo, tot ze hem niet meer kon onderscheiden tussen de andere vogels boven het eiland.

De boot draaide een rondje om de kolonie op het kleinste eiland voor hij koers zette naar het vuurwerk in het park.

Een aantal passagiers had een kijker bij zich. Een van hen praatte tegen de kapitein en wees met een empanada.

Cari zette een blad met sandwiches neer en de kapitein gaf haar zijn kijker.

Op het eiland hing een visarend, ondersteboven, verstrikt geraakt in een vislijn die ook om een tak van een boom gewikkeld zat. Naast de vogel hing een half verdroogde vis, met het haakje nog in zijn bek. De vogel klapwiekte zwakjes met een vleugel. Zijn snavel stond open en de zwarte tong stak naar buiten. De grote klauwen graaiden naar de lucht.

De passagiers verdrongen zich langs de reling.

‘Moet je kijken wat een klauwen dat kreng heeft.’

‘Kijk, daar. Hij had net een vis gejat.’

‘Nou, dat zal hij nooit meer in z’n kop halen.’

‘Kunnen we iets doen?’

Het water was zo ondiep dat de boot niet dichterbij kon komen. Ze lagen op vijftig meter van de mangroves op het eiland, zo dichtbij dat ze tussen de bomen door het puin en het vuilnis zagen waaruit het bestond.

Dat afval had positieve en negatieve kanten. Mensen die wilden picknicken bleven erdoor weg, maar af en toe raakten er dieren in verstrikt.

Door de kijker zag Cari de vogel, gevangen, de felle ogen op haar gericht, de grote klauwen graaiend naar de hemel. Boven hen draaiden vogels hun rondjes. Een zonverlichte rij ibissen wiekte omlaag om in de bomen een plekje voor de nacht te zoeken.

Toen ze de vogel zo gevangen zag, greep dat haar erg aan. Vastgebonden. *De kinderen in het water, vastgebonden. Ze konden alleen hun hoofd tegen elkaar aan drukken, met hun armen op hun rug. Ze konden alleen hun hoofd tegen elkaar aan drukken toen de veiligheidspal van de geweren werd omgehaald, voor het onregelmatige salvo. Doodgeschoten, wegdrijvend, meegetrokken door het water met een sluier van bloed om hen heen.*

‘Ik ga hem halen,’ zei ze tegen de kapitein. ‘Als jij hier blijft liggen, maak ik die vogel los.’

Hij keek op zijn horloge. ‘We moeten wel naar het vuurwerk toe, hè? We kunnen hem toch met de jol van het Station ophalen?’

‘Daar is niemand. Dat kan morgen pas.’

Af en toe gingen vrijwilligers naar het eiland om daar vogels los te maken, maar niet elke dag. En sommigen zouden bang zijn voor zo’n felle vogel.

‘Cari, je bent hier wel aan het werk.’

‘Laat me hier maar achter. Dan kun je me op de terugweg oppikken. Toe nou, kapitein. Julieta kan wel in haar eentje bedienen.’

Aan haar gezicht zag hij dat ze het ging doen, wat hij ook zei. Hij wilde het niet zover laten komen dat ze hem openlijk negeerde, want dan was ze haar baan kwijt. Over haar schouder zag de kapitein dr. Blanco naar hem kijken. Dr. Blanco knikte.

‘Doe het zo snel mogelijk. Als het langer dan twintig minuten duurt, bel ik de kustwacht. Die pikt je dan wel op.’

Het water was vrij helder, en naast de boot een meter twintig diep. Op de geribbelde zandbodem golfde het zee gras in de trage

stroming.

De kapitein deed de kleine gereedschapskist van de boot open. 'Pak maar wat je nodig hebt.'

Ze pakte een tangetje en een rol ducttape. En er lagen ook handschoenen in, zodat ze wat konden doen aan de motor, zelfs als die nog heet was. Er was ook een kleine verbandtrommel, waar niet veel in zat: verbandgaas, onder het zout, leukoplast, pleisters, een tube Neosporin.

Ze deed alles, plus een badlaken dat ze van een passagier had gekregen, in een koelbox. Ze trok haar schort uit en deed een reddingsvest aan. Ze hield haar schoenen aan en sprong achterover het water in. Dat was ruim boven de twintig graden, maar voelde toch koel aan toen het haar kleding doorweekte. Haar voeten raakten de bodem, en het gras kriebelde langs haar enkels. De boot naast haar wiegelde op en neer. Hij leek best hoog.

De kapitein reikte haar de koelbox aan, het deksel met een stuk touw dichtgeknoopt.

Zo vanuit het water leken ook de mangrovebomen best groot. Ze rezen omhoog vanuit het zoute water en marcheerden het eiland op.

In de bodem van Biscayne Bay bevinden zich diepere kanalen. Die zijn ontstaan doordat daar alle schepen varen en Cari moest er een zwemmend oversteken. Ze duwde de koelbox voor zich uit en trapte met haar benen, blij dat ze sneakers met veters aanhad.

Weer ondiep water. Ze trok de koelbox achter zich aan en moest die toen uit het water tillen, omdat ze via de wirwar van het mangrovebos aan land moest zien te komen.

Onder de bomen nu, niet zeker meer waar de vogel hing. Ze keek naar de boot en de kapitein wees dat ze verder naar het zuiden moest. Gemakkelijk was anders. Overal lag afval – koelboxen, jerrycans, vislijnen, een kinderstoeltje, een stoel uit een auto, kussens met een dikke laag zout, een fietsband, een matras. Veel ervan was door getijstromen hier beland, afkomstig uit de Little River, die niet ver van hier in de baai uitkwam.

Toen ze door het afval en de rommel heen waadde, leek het wel of ze haar leven voor zich zag. Bijna dan – ze zag geen lichaamsdelen tussen de rommel.

De vogel hing aan een tak, anderhalve meter boven de grond, klauwen en poten verstrikt in stevig, veelkleurig draad. Hij draaide langzaam rond, ondersteboven, zwakjes wiekend met één vleugel, klauwen graaiend naar de hemel.

Zijn snavel was open en het zwarte tongetje stak tussen de lichte lavendelblauwe binnenkant van de bek naar voren. De vis was ingedroogd, zijn ogen waren verschrompeld. Hij was al een aantal dagen dood en Cari kon hem ruiken toen ze eronder stond.

Ze ging zo dicht mogelijk bij de vogel staan, maar wel buiten bereik van de snavel. Onder de vogel schoof ze met haar voet wat blad en takjes naar elkaar toe, en legde daar het badlaken op.

Ze stak haar hand uit, sloeg de draad waaraan hij hing om twee vingers en probeerde die met het tangetje door te knippen. Maar dat maakte alleen maar een moet in de stevige nylondraad. Ze pakte haar zakmes en knipte het zonder te kijken met haar duim open. Haar mes was vlijmscherp.

De tanden van het mes zaagden door de draad heen en opeens hing de vogel, hoewel die nog geen anderhalve kilo woog, zwaar in haar hand. Het gewicht ging ook nog op en neer toen hij met zijn ene vleugel klapperde. De veren streken langs haar been toen ze hem op het badlaken liet zakken en losjes erin rolde. De klauwen groeven in de stof.

Ze hoorde één schrill piepje toen ze hem in de koelbox deed, met het deksel op een kier. Ze stapte tussen de mangrovewortels door, de koelbox boven haar hoofd, zodat ze kon zien waar ze liep. Zo waadde ze door de rommel terug naar het water. Daar duwde ze de koelbox voor zich uit en hield hem met haar handen rechtop.

Ze verstoorde een rog die op de bodem had liggen rusten en nu wegweekte. Een paar dolfijnen schoten voorbij en ze hoorde hen ademen, boven de kreten aan boord van de boot uit. Julieta was nu ook in het water en zwom naar haar toe, en toen een Duitse

toerist hen beiden in het water zag, trok hij in een aanval van hulpvaardigheid zijn broek uit en sprong er ook in om hen te helpen. Hij was zo lang dat hij de koelbox op de zijkant van de boot kon zetten.

Onder verspreid applaus zetten ze de vogel op de bartafel.

Dr. Blanco keek naar hen. Cari keek terug.

‘Hoe wil je dit aanpakken, Cari? Doe maar gewoon of ik er niet bij ben.’ Ze stootte haar man aan.

‘Hij is behoorlijk uitgedroogd,’ zei Cari. ‘Ik zou eerst zorgen dat hij water binnenkreeg, dan de vleugel fixeren en hem warm houden, op een donkere plek, tot we weer bij het Station zijn.’

‘Doe maar.’ Dr. Blanco ging op een plek zitten waar ze kon zien wat Cari deed.

Cari tastte in het badlaken tot ze goed greep had op de vogel en de poten tussen de vingers van haar ene hand had, en toen wikkelden zij en Julieta hem om en om in verbandgaas om de beschadigde vleugel te fixeren. Terwijl de boot naar het zuiden voer, intubeerde Cari de vogel met een ingevet rietje van de bar, zocht naar de opening van de slokdarm en duwde het rietje erdoor.

‘Doet dat geen zeer?’ vroeg een passagier.

Cari gaf geen antwoord. Met de bril van een ander op haar neus spoot ze voorzichtig water uit haar mond in het rietje. Ze voelde de warme vissige adem van de vogel tegen haar gezicht. De gele ring in het oog was enorm groot, zo dicht bij haar oog.

Ze deden de vogel in de hondenmand die ze voor de weer op krachten gekomen kwak hadden gebruikt en legden er een handdoek uit de bar overheen.

‘Ik kan er geen medelijden mee hebben, zoals bij een puppy of zo. Ze maken alleen maar dingen dood, bedoel ik,’ zei een passagier.

‘Zie ik daar een kippenvleugeltje in uw hand?’ zei dr. Blanco. Ze liep naar Cari toe, die de toog aan het afnemen was en zich haar Duitse assistent van het lijf moest houden, die maar al te graag ook daarmee wilde helpen, en met alles waarvoor ze hem verder nog kon gebruiken.

‘Cari, wil je maandag even bij me komen? Misschien dat ik iets voor je kan betekenen. Mijn man zegt dat hij altijd een paar advocaten voor hem heeft klaarstaan. En die zeggen dat ze misschien – niet geschoten, altijd mis, zo praten die advocaten altijd – wat kunnen met je visumaanvraag. Hij zegt dat je sterker staat als ze foto’s mogen maken van je armen. Zo kunnen ze de terreur van de FARC onderbouwen, en dat je daarvoor gevlucht bent.’

Toen Cari doorkreeg dat de cameraploeg van de tv stond te filmen, draaide ze zich om. Ze wilde ook niet geïnterviewd worden.

Hans-Peter herkende de littekens op haar armen toen hij die avond naar het journaal keek. Hij vond dat ze die niet allebei nodig had. Een charmante asymmetrie was wel zo fraai. Hij sloeg zijn schetsboek open en begon te tekenen.

Het Haïtiaanse vrachtschip Jezi Leve lag zes mijl verderop aan een kade. De bewaker aan dek kon de boog van de Tri-Rail zien, die hier de Miami River overstak, met zijn neonregenboog. Hij had een paar blootblaadjes naast zich liggen en een korte maar wettelijk toegestane shotgun met een loop van 46 centimeter, gemeten vanaf de grendelkop. Hij had een oranje zakdoek om zijn hals. Hij was een man van de grondige aanpak, en om zich goed voor te bereiden op zijn taak had hij tussen de middag twee hele avocado's gegeten.

Hans-Peters man Flaco stond naast de bewaker, gewapend met een AR-15 en een in zijn broeksband gestoken pistool.

Toen de avond viel, zagen ze overal langs de rivier de lichtjes aangaan.

Flaco ving flarden muziek op van de restaurants verderop langs de rivier. Ze draaiden 'Travesuras' van Nicky Jam. Er werd vast ook gedanst, de tieten van de meisjes op en neer golvend op het ritme van de clave. Dat draaiden ze ook in Club Chica toen hij danste met het meisje dat een blauwkeelsialia op haar borst had laten tatoeëren en daarna waren ze naar de auto gelopen en hadden een paar snuifjes genomen en van het een kwam het ander en – jesus! Flaco wou dat hij in zo'n restaurant aan het water zat te eten met een lekker stuk in plaats van dat hij hier opgescheept zat met zo'n klojo van een bewaker die om de paar minuten zat te ruften.

Beneden, in het sjofele eetzaaltje, zat Hans-Peter Schneider te praten met Clyde Hopper uit Fort Lauderdale en de tweede stuurman, een jonge Haïtiaan met epauletten op zijn mouwen. De stuurman haalde Tommy de Bosun erbij, die ging over de takel aan boord. Tommy wilde graag Bosun genoemd worden, omdat dat in Jamaicaanse slang 'Stijve' betekent. Tommy de Stijve.

De kapitein was aan wal. Hij had hier niets mee te maken. Wel zo handig. Hans-Peters mannetje Mateo stond bij de loopplank met een kaliber 12-shotgun.

'Waar is Felix?' wilde Hopper weten.

‘Zijn zoon moest zijn amandelen laten knippen,’ zei Schneider. ‘Z’n vrouw wilde dat hij meeging.’

Schneider had de bouwtekeningen van de patio van het Escobarhuis op tafel gelegd, en ook de foto’s van het gat die Antonio met zijn camera had gemaakt.

Hopper had foto’s meegenomen van de machines die hij had. ‘Dit is die dekschuit met daarop de hoogwerker met een sloopkogel eraan en een hydraulische knijper. We hoeven de dekschuit niet te draaien. Er zit ook een lier op die vijftig ton kan trekken. Daar gaat het echt wel mee.’

‘Bij eb. Voor het weer vloed wordt.’

‘Precies. Weet je zeker dat je ons dat ding niet in een schip wil laten zakken?’

‘Jullie doen het precies zoals ik wil. Je laadt hem op de kleine dekschuit. Doe er een net omheen en lever hem hier af.’

Schneider draaide zich om naar de tweede stuurman. ‘Die takel van jou zal nou wel klaar zijn. Laat eens zien waar je hem gaat plaatsen.’

Samen met de Bosun liepen ze het ruim in.

‘Daar,’ zei de jonge officier. ‘Hij gaat via het laadluik het ruim in. Daarna leggen we er fietsen overheen. Op het dek leggen we nog eens een berg fietsen over het luik.’

Buiten, op de brug van het schip, zag de bewaker een foodtruck aan komen rijden. De claxon speelde ‘La Cucaracha’.

Hij legde een hand op zijn maag en liet een wolk avocadogas ontsnappen. ‘Ik moet even bouten,’ zei hij. ‘Zo terug.’ Hij liet Flaco alleen op de brug. Diens dromen over romantiek werden ruw aan scherven geslagen en hij zwaaide met zijn hand heen en weer voor zijn neus.

Candy zat aan het stuur. Ze reed de bus de kade op, parkeerde en stapte uit.

Ze had een korte short aan en een bloes die ze om haar buik had dichtgeknoopt. Ze zag er lekker uit.

Ze riep Flaco op de brug toe: ‘Hé, ik heb hete empanada’s.’

‘Dat zal waar wezen,’ zei Flaco tegen zichzelf.

‘Anderhalve dollar, met een koude Presidente erbij. De mensen aan boord ook een? Ja toch zeker? Anderhalve dollar. Je mag mij ook trakteren.’

Ze wachtte even, haalde toen haar schouders op en maakte aanstalten om weer in te stappen.

‘Hoe doe je dat, jezelf op een biertje trakteren?’ Flaco liep de loopplank af.

‘Met jouw geld, hoop ik,’ zei Candy. Ze zag de contouren van een pistool onder zijn hemd. Hij had het geweer op de brug laten liggen.

Ze deed de achterdeur van de bestelbus open. Die was halfleeg. In een geïsoleerde krat zaten warme empanada’s, in een andere koude biertjes, en er stond nog een grotere koelkast in, en ook een grill met een gasfles.

Ze wipte de dop van een flesje Presidente en gaf dat aan Flaco. ‘Ga jij maar vast op de bank zitten. Ik kom zo met de empanada’s.’ Ze hees haar tas over haar schouder en legde het eten op een schaalte.

Ze zaten op een bank op de kade, met hun rug naar het schip toe.

Ze klopte Flaco op zijn dij. ‘Lekker zijn ze, hè?’

Flaco zat te kauwen. ‘Die toeter van je speelt “La Cucaracha”. Grappig,’ zei hij met zijn mond vol. Slikken ging hem moeilijk af omdat hij zijn hoofd scheef hield om in haar bloes te kunnen kijken.

Achter hem slopen Victor, Cholo en Paco de loopplank op.

‘Je bent een mooie meid,’ zei Flaco. ‘Heb je nog meer in de aanbieding? We zouden die bus van je in kunnen duiken.’

Candy wachtte tot een boot voorbij was. Ze keek de rivier op en af om te controleren of er nog meer aan kwamen en zag niets.

‘Eerst een snuifje en achteraf een honderdje,’ zei Flaco. Hij liet haar het biljet zien.

Candy drukte op het knopje van haar sleutel en de lichten van de bestelbus flitsten aan.

Aan boord het scheurende geluid van twee MAC-10's. Lichtflitsen in de patrijspooten.

Candy schoot dwars door haar tas heen. Twee kogels in Flaco's ribben. Ze drukte het pistool onder zijn arm en schoot nog twee keer.

Ze keek in zijn gezicht en zag dat hij er geweest was. Ze stopte het bankbiljet in haar zak. Ze gooide de flesjes bier en zijn half opgegeten empanada en het servetje in de rivier.

Een vis kwam op het eten af. De muziek uit de restaurants zweefde zacht over het water. In de stilte kwam een zeehoeveel boven water om adem te halen, met haar kalf.

Aan boord van het schip waren Hopper, de jonge officier en Bosun dood. Mateo was nergens te zien.

Hans-Peter Schneider lag onder de tafel met bloed aan zijn hoofd. Victor schoot nog een keer op hem. Kogels rukten aan Schneiders jas en hemd. Stof stooft op. De papieren lagen nog op de tafel. Cholo probeerde Schneiders portefeuille te pakken te krijgen.

'Weg hier,' zei Victor. 'We smeren 'm.'

Victor en Paco renden naar de trap die naar het voordek voerde. Cholo aarzelde. Eigenlijk wilde hij Schneiders horloge hebben. Hij stond eraan te rukken toen Schneider hem neerschoot. Schneider schoot overeind en rende naar de trap naar het achterdek. Victor en Paco schoten op hem. Kogels ketsten jankend af van metaal.

Aan dek viel Schneider ruggelings over de reling in het water. Victor en Paco schoten op de plek waar hij in de rivier was verdwenen. Toen liepen ze terug naar het eetzaaltje om te kijken hoe het met Cholo was.

Victor legde zijn hand tegen Cholo's hals. 'Hij is dood. Neem zijn identiteitskaart mee.'

Ze renden de loopplank af en de kade op en smeten de machinepistolen in de grote koelkast.

Mateo was gevlucht in Schneiders auto.

‘De papieren,’ zei Candy. ‘Waar zijn de papieren?’ Ze gooide de hulzen in haar tas en pakte haar striplader.

‘Papieren, m’n reet,’ zei Paco. ‘We smeren ’m.’

‘Ga godsamme die papieren halen. Weet je zeker dat Cholo dood is?’

‘Je dacht toch niet dat ik ’m in de steek zou laten?’ zei Victor.

Candy klikte de cilinder van haar revolver dicht. ‘Kom mee.’

Aan boord stopten ze de tekeningen in Candy’s tas. Cholo’s dode ogen waren aan het opdrogen. Ze keken niet meer naar hem om.

Op de kade rende Paco naar de stationwagen, die ze een eindje verderop hadden geparkeerd. Candy en Victor pakten de bestelbus en reden plankgas weg. In de verte loeiden sirenes.

De vis onder de brug hoorde dat er een trein aan kwam. De Tri-Rail denderde over de spoorbrug heen en schudde insecten los. Het water raakte bezaaid met insecten. De wachtende vis werkte ze naar binnen en maakte zo golfjes in het gladde water van de rivier.

Candy zat achter het stuur van de bestelbus. Ze zag de lichtjes van het vliegveld en de lichtbundel van het baken. Ze moest met enige stemverheffing tegen Victor praten omdat er net een vliegtuig overkwam.

‘Wat staat er in die papieren? Welke garage?’

‘Tegenover vertrekhal D. Tegenover Internationale Vluchten. Onze vlucht gaat over veertig minuten.’

Ze naderden een spoorwegovergang. De lichten gingen aan en een bel begon te luiden.

‘Mierda,’ zei Candy. Ze stopte. Een trage goederentrein begon de weg over te steken. Candy verstelde de achteruitkijkspiegel om haar make-up bij te werken. Haar gezicht spatte uit elkaar toen ze van achteren met een automatisch wapen werd beschoten. Naast haar was ook Victor op slag dood. Candy’s lichaam zakte voorover en de klanken van ‘La Cucaracha’ vermengden zich met het geluid van de bel en het gedreun van de trein. Haar voet gleed van het rempedaal en de bestelbus begon traag in de richting van de voorbijrijdende trein te rijden.

De achterdeur van de bestelbus ging open. Een met bloed bespatte Hans-Peter Schneider kroop naar buiten. Flarden van zijn hemd hingen over zijn kogelwerende vest heen. Hij had een machinepistool in zijn hand. Er kwam nog een auto aan. Een taxi. De chauffeur probeerde te keren en ervandoor te gaan, maar Schneider schoot hem door het zijraampje neer en sleepte hem naar buiten. Hij ging achter het stuur zitten en vuurde een kort salvo af op de gasfles achter in de bestelbus. Die knalde zo hard uit elkaar dat de taxi er even van schudde. Schneider reed weg.

Schneider deed het lampje dat de taxi vrij was uit. De radio mompelde. Hij had door een open raampje geschoten, maar er zaten wel kogelgaten in het raam aan de bijrijderskant. Het lukte

hem om het omlaag te draaien. De stoel en het stuurwiel waren plakkerig en zaten onder de stukjes bot.

Waarschijnlijk had de taxi geen peilzender, maar kon het bedrijf wel aan de hand van een satelliet zien waar de auto was. Ze waren nog niet naar hem op zoek, maar het zou niet lang duren voor er een opsporingsbericht uitging voor de taxi. Hij zat onder het bloed, hij was nat en zijn hemd lag aan flarden. Onder het rijden zong hij met een hoge, nasale stem. Nu en dan zei hij: *'Jawohl!'*

Verderop zag hij een bushalte. Op het bankje zat een oude man. Hij droeg een strooien hoed en een bloemetjeshemd met korte mouwen. In zijn hand had hij een papieren zak met daarin een ijskoude literfles Corona.

Schneider verstopte het machinepistool tussen zijn been en het portier. Hij boog zich over de stoel naast hem heen.

'Hé. Hé, jij daar.'

Eindelijk deed de oude man zijn ogen open.

'Hé, ik geef je honderd dollar voor dat hemd.'

'Welk hemd?'

'Het hemd dat je aanhebt. Kom 's hier.'

Schneider, nog steeds naar rechts gebogen, liet het geld zien. De oude man stond op en kwam naar de auto toe. Hij liep mank. Met zijn waterige ogen keek hij Schneider aan.

'Wat dacht je van tweehonderdvijftig?'

In Schneiders mondhoek verscheen een beetje schuim. Hij pakte de MAC-10 en richtte hem op de oude man.

'Hier dat hemd of ik knal je kop eraf.' Hij bedacht dat hij dat niet kon doen zonder het hemd te verpesten.

'Bij nader inzien is honderd ook wel goed,' zei de oude man. Hij trok het hemd uit, gaf het aan Schneider en plukte het bankbiljet uit diens vingers. 'Heb je misschien ook belangstelling voor mijn broek?' zei hij nog, maar Schneider reed al weg. De oude man ging weer zitten, gekleed in zijn broek en zijn onderhemd, en nam een flinke slok van zijn bier.

Schneider reed met de taxi naar de dichtstbijzijnde halte van de metro.

Mateo nam op toen Schneider hem belde.

‘Ik ben er in uw auto vandoor gegaan. Sorry, hoor. Ik dacht dat ze u hadden... Nou ja. Dat ze u te grazen hadden genomen.’

Hans-Peter rolde het machinepistool in een vloermat van de taxi en hield die onder zijn arm terwijl hij wachtte tot Mateo hem op kwam halen.

In zijn pakhuis aan de baai had Hans-Peter twee kamers, naast zijn onlinepeepshow-studio. Een van die kamers was voorzien van velouté behang en gordijnen van velours, bordeauxrood met koorden in chinchillagrijs.

De andere kamer was geluiddicht gemaakt en betegeld, met in het midden van de vloer een afvoer. Daarin bevond zich zijn grote douche en sauna, met overal sproeikoppen, zijn koelkast en zijn resomeerapparaat, zijn maskers en zijn obsidiaanscalpels, een van zes millimeter en een van twaalf, per stuk vierentachtig dollar en veel scherper dan staal.

Hij ging in de douche op de grond zitten, met zijn kleren nog aan, en liet het hete water het bloed van hem af spoelen. Toen het water onder zijn kogelwerende vest kwam, deed hij het af en gooide het in een hoek, samen met het hemd van de oude man.

Er klonk muziek in de kamer. Schneider had de afstandsbediening in een condoom gedaan. De vaste plek ervoor was het zeepbakje. Hij draaide het *Forellenkwintet* van Schubert. Dat was de muziek van zijn ouderlijk huis in Paraguay. Op zondag hoorde hij dat de hele middag, terwijl hij wachtte tot hij straf zou krijgen.

Eerst zacht en toen harder en nog harder klonk de muziek door de betegelde doucheruimte, met Schneider zittend op de grond, in een hoek, terwijl de douche het bloed uit zijn kleren ranselde. Met een snelle beweging van zijn arm – de rest van zijn lichaam bleef slap – zette hij zijn Azteekse doodskopfluit aan zijn lippen en blies

en blies en blies, met alle kracht die hij in zich had, over de muziek heen, de klank van de fluit als tienduizend krijsende slachtoffers, en de muziek die had geklonken bij de kroning van Montezuma overstemde het *Forellenkwintet*. Hij blies tot hij in elkaar zakte, zijn gezicht vlak bij de afvoer, zijn ogen open, zijn blik vol van het water dat rond die afvoer omlaagkolkte.

Hans-Peter was weer droog en schoon. Hij lag in zijn bed, het bloed uit de kleren geslagen, die op de vloer van zijn douche lagen.

Op zoek naar een plek waar hij zijn geest te slapen kon leggen dwaalde hij door steeds oudere geheugenkamers, tot hij uiteindelijk bij de inloopvriezer belandde die hij in Paraguay had gekend.

Zijn ouders zaten in die vriezer. Door de deur kon hij hun stemmen horen. Ze konden er niet uit omdat de deur was afgesloten met een ketting waarin Hans-Peter behendig een knoop had gelegd. Dat had zijn vader hem geleerd, die knoop, en ook dat je dan de ketting flink heen en weer moest schudden, tot de schakels strak stonden.

Liggend in zijn bed in Miami gaf Hans-Peter een stem aan de beelden die elkaar op het plafond verdrongen. De stemmen van zijn vader en zijn moeder kwamen uit zijn gezicht, dat een mengeling was van hun gelaatstrekken.

Vader: 'Het is maar een geintje. Hij laat ons er zo weer uit. En dan sla ik hem verrot, tot hij bloed schijt.'

Moeder roept door de deur: 'Hans, lieverd. Het is nou niet grappig meer. Zo meteen vatten we kou en dan moet jij steeds zakdoekjes en thee komen brengen. Haha.'

Zijn stem klonk nu gesmoord. Met zijn hand over zijn mond herhaalde hij wat hij door de deur had gehoord, gedempte smeekbeden, de hele nacht door, zo lang geleden.

'Djok, djok, djok,' deed Hans, net als de licht schokkende buis die hij met plakband aan de uitlaat van de auto had vastgemaakt. Het andere uiteinde had hij aan de luchtinlaat van de vriezer geplakt.

Toen hij na vier dagen de deur opendeed, zag hij zijn ouders zitten, en niet in elkaars armen. Ze keken hem aan. Hun bevroren ogen glinsterden. Toen hij met zijn bijl op hen inhakte, vielen ze in brokken uiteen.

De brokken rolden niet verder. De gestalten bewogen niet meer, als een muurschildering op het plafond boven Hans-Peters warme bed in Miami.

Hij draaide zich om en sliep als een abattoirkat.

Toen Hans-Peter wakker werd, was het volledig donker. Hij had trek.

Hij sjokte in het duister naar de koelkast en deed de deur open, plotseling scherp afgetekend in de verder donkere kamer, wit en naakt in het licht van het lampje.

Karla's nieren lagen in een ijsbak onder in de koelkast, roze en volmaakt, overgoten met een zoutoplossing. De koper kon ze zo meenemen. Hij had ze verkocht voor twintigduizend dollar. Een koopje. Hij had Karla kunnen aanbieden om haar terug te brengen naar Oekraïne, daar haar nieren oogsten en er twee ton voor vangen. Alleen kon dat niet omdat hij bezig was met het huis van Escobar.

Hans-Peter had de pest aan maaltijden en alle ceremonieel dat daarmee samenhang, maar hij had trek. Hij maakte een uiteinde van een handdoek nat en hing die in het handvat van de koelkast. Een tweede handdoek spreidde hij uit op de vloer.

Hans-Peter pakte met beide handen een hele gegrilde kip beet en zei het gebedje dat hij in zijn hart met zich meedroeg, het gebedje waarvoor hij bij zijn ouders ooit slaag had gehad.

'Godvergeten klotekutzooi.'

Staande naast de deur van de koelkast beet hij in de kip alsof het een appel was, scheurde er met zijn tanden stukken af en sloeg die met een ruk van zijn hoofd naar binnen. Even hield hij op om Cari Mora's kaketoe na te doen. 'Pak 'm, mamacita.' En toen beet en beet hij weer. Hij griste een pak melk uit de koelkast, nam een paar slokken en goot de rest over zijn hoofd. De melk liep langs zijn benen omlaag en stroomde naar de afvoer.

Hij veegde met de handdoek zijn gezicht en hoofd af en liep zingend de douche in.

‘Kraut und Rüben haben mich vertrieben; hätt’ mein Mutter Fleisch gekocht, so wär’ ich länger blieben.’

Zingend, zingend legde Hans-Peter zijn obsidiaanscalpels in de sterilisator. Ze waren heel populair bij cosmetisch chirurgen. Hij was heel voorzichtig met de kwetsbare lemmeten van vulkanisch glas. Ze waren tien keer zo scherp als een scheermes. Het lemmet heeft een dikte van maar dertig ångström. Daarmee kun je individuele cellen in tweeën snijden. Je kunt jezelf snijden zonder dat te merken, tot je ziet dat je bloedt.

Uit Hans-Peters mond kwam de stem van Cari Mora: ‘Lekkere chuletas bij Publix. Lekkere chuletas bij Publix. Lekkere chuletas bij Publix.’

Hij veegde zijn handen af aan de handdoek. ‘Er zijn foodtrucks,’ zei hij met de stem van Cari Mora. ‘Comidas Distinguidas vind ik de beste.’

En toen weer de vogel. ‘Pak ze, mamacita.’

Hij pakte het fluitje met de doodsgil en blies en blies en blies in de betegelde kamer met in het midden van de schuin aflopende vloer de afvoer, terwijl zijn resomeerapparaat met Karla erin heen en weer klotste, als een trage metronoom.

Meneer Imran arriveerde kort voor elf uur in de ochtend bij het gebouw van Hans-Peter. Hij zat op de achterste stoel van een busje. De middelste stoelen waren verwijderd. Een met een deken bedekte vorm lag waar de stoelen hadden gestaan. De vorm bewoog nog even na nadat het busje was gestopt.

Meneer Imran was boodschappen aan het doen voor zijn extreem rijke werkgever, de heer Gnis uit Mauritanië, die Hans-Peter nog nooit had ontmoet.

De chauffeur stapte uit en schoof de zijdeur open voor meneer Imran. De chauffeur was een grote, onaangedaan uit zijn ogen kijkende man met een bloemkooloor. Het viel Hans-Peter op dat de chauffeur links en rechts onder zijn mouwen armbeschermers had zitten, van het soort dat handboogschutters gebruiken. Hij waagde zich niet al te dicht bij het busje. En niet al te dicht bij meneer Imran, omdat hij wist dat dat een bijter was, en hij zich af en toe niet in bedwang kon houden.

Hans-Peter had een stroomstootwapen in zijn zak.

Ze zaten op krukken in de douchekamer.

‘Vindt u het erg als ik een elektronische sigaret opsteek?’ vroeg meneer Imran.

‘Nee, nee, ga uw gang.’

Een wolkje geparfumeerde damp kwam tevoorschijn toen meneer Imran opstak.

Het resomeerapparaat wiegde zacht heen en weer en gorgelde tegen zichzelf terwijl het Karla's lijk bewerkte met zijn loogbad.

Hans-Peter droeg haar oorbellen en een hanger met daarin een fotootje van Karla's vader. Hij deed alsof het een foto van zijn eigen vader was, en de hanger vol koolmonoxide zat.

Meneer Imran en Hans-Peter bleven een paar minuten naar de machine kijken, zonder iets te zeggen, als twee mannen die geboeid een honkbalwedstrijd volgen. Hans-Peter had een beetje fluorescerende kleurstof bij het loogbad gedaan en als de voorkant

van de machine omhoogging, werd Karla zichtbaar. Haar schedel en wat er nog van haar gezicht over was glommen.

‘Een buitengewoon fraaie tint,’ zei meneer Imran.

Zijn blik kruiste die van Hans-Peter. Beiden bedachten hoe amusant het zou zijn om de ander levend in een loogbad te stoppen.

‘Leefde ze nog toen u haar erin deed?’ vroeg meneer Imran vertrouwelijk.

‘Nee, jammer genoeg niet. Ze heeft een dodelijke verwonding opgelopen toen ze in het holst van de nacht probeerde te vluchten. Maar ook als ze dood zijn, bewegen ze grappig als de hitte vat op ze krijgt.’

‘Zou u zo’n apparaat kunnen installeren bij de heer Gnis en hem kunnen demonstreren met een levend persoon?’

‘Ja.’

‘U wilde me iets laten zien.’

Hans-Peter gaf hem een grote leren map, met een bloemenpatroon in het leer gedrukt. Er zaten in het geniep genomen foto’s in van Cari Mora, gemaakt met een telelens, terwijl ze aan het werk was bij het Escobar-huis en in de tuin, en ook de schetsontwerpen die Hans-Peter had gemaakt.

‘Hmm!’ zei meneer Imran. ‘Ja, de heer Gnis was hier heel blij mee en laat u hartelijk danken dat u ze hebt gestuurd. Heel opmerkelijk. Hoe komt ze aan de littekens?’

‘Dat weet ik niet. Maar dat zal ze u vast wel vertellen als er aan haar gewerkt wordt. Ik neem aan dat er het een en ander aan haar moet gebeuren?’

‘Zeker, zeker. Ik hoop dat het mij vergund wordt om naar die gesprekken te luisteren. De gesprekken zijn altijd het mooiste.’ Hij glimlachte. Zijn tanden wezen naar achteren, net als die van een rat, maar de kleur had meer weg van het roestige oranje van de tanden van een bever, die veel ijzer in zijn dentine heeft. Bij zijn mondhoeken zaten donkere vlekken.

‘Het meeste werk zal aan de andere kant moeten gebeuren, meneer Imran, want daarna is het te lastig om haar te verplaatsen. Het is niet even een nier oogsten op een vliegveld.’

‘Dit wordt een project waaraan de heer Gnis zelf zeker een bijdrage zal willen leveren. In elke fase. Moet hij zijn Spaans oppoetsen?’

‘Dat kan geen kwaad. Ze is volledig tweetalig. Maar onder extreme omstandigheden zal ze waarschijnlijk terugvallen op Spaans. Dat zie je vaak.’

‘De heer Gnis wil graag gebruikmaken van de diensten van Karen Keefe voor portrettatoeages van zijn moeder. Hij wil die laten aanbrengen op dit lichaam, nadat het werk daaraan is voltooid en de wonden genezen zijn.’

‘Helaas zit Karen in de gevangenis. Ze moet nog een jaar.’

‘Dat hoeft gezien de duur van dit project geen bezwaar te zijn. Moeder Gnis is tot in eeuwigheid eens per jaar jarig. Mag Karen reizen als ze vrijkomt?’

‘Ja. Ook na een veroordeling kun je een paspoort aanvragen, mits er geen uitstaande boetes zijn.’

‘De heer Gnis heeft veel waardering voor haar subtiele kleurnuances en halftonen.’

‘Karen is fantastisch.’

‘Is het een goed idee om mevrouw Keefe een paar portretfoto’s te bezorgen van moeder Gnis? Dan kan ze die bestuderen in de tijd dat ze nog gevangen zit.’

‘Ik zal het haar vragen.’

‘Wanneer kunt u overgaan tot het leveren van deze mevrouw...’

‘Mora. Ze heet Cari Mora. Als de heer Gnis zijn boot hierheen stuurt, kunnen we wel iets afstemmen. Misschien wil ik nog wel iets versturen. Klein, maar zwaar.’

‘We zullen dwangvoeding moeten gebruiken. Daar kunnen we aan boord wel mee beginnen.’ Meneer Imran maakte een aantekening in zijn boekje.

In het wiegende resomeerapparaat waarin Karla aan het verdwijnen was, begon iets zacht te rinkelen.

‘U hoort haar bikini, van hetzelfde materiaal als een maliënkolder. Die slijpt langs de botten als het vlees is opgelost.’

‘Daar wil ik er wel een van. Zijn ze lastig groter of kleiner te maken?’

‘In het geheel niet. Er worden gratis een paar schakels bij geleverd.’

‘Mag ik de nieren zien?’

Hans-Peter pakte Karla’s nieren uit de koelkast.

Meneer Imran prikte in het plastic waarmee ze in hun zoutoplossing van water en ijs waren afgedekt. ‘De urethra is een beetje kort, bij allebei.’

‘Meneer Imran, ze worden ingebracht in het bekken, twee centimeter van de blaas, niet op de plek waar de nieren normaal zitten. Zo gaat het al jaren niet meer. Wel op de hoogte blijven, hè? De urethra’s zijn lang genoeg.’

Meneer Imran vertrok met zijn roze nieren in hun zoutoplossing. Hij bedacht dat de ontvanger ook wel met één toe kon en er met twee incisies toch niets van zou merken en dus at hij er in de auto een op.

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. *‘Pré-salé!’*

Oro del Mar, een kleine fabriek waar vis wordt ingeblikt, ligt aan zee in Barranquilla, Colombia. Don Ernesto's Lincoln uit '63 met de zelfmoorddeuren – het scharnier zat aan de achterkant in plaats van aan de voorkant – stond naast de afgeragde auto's van de vissers.

Bij een vergadertafel op de bovenste verdieping stond Don Ernesto te praten met J.B. Clarke uit Houston en señor Valdez, de manager van de fabriek. De don hielp bij het opzetten van een productielijn. Op tafel stonden twee borden met slakken en een fles wijn. Gomez, te groot voor zijn stoel, zat op een plek waar hij de deuropening in het oog kon houden en wuifde zich koelte toe met zijn hoed. Officieel was hij Don Ernesto's lijfwacht, maar hij mocht ook adviezen geven.

Clarke zat in de reclame. Hij sloeg zijn portfolio open. 'Als ik u begrijp, wilt u advertenties waarin het accent ligt op exclusiviteit en prestige. Met woorden als "prestigiosos".'

'Caracoles Finos y Prestigiosos,' zei Don Ernesto. 'Past dat op een etiket of is het te lang?'

'Nee, dat past. Kan ik wel regelen.' Clarke pakte er een paar tekeningen van etiketten bij. Op een ervan was de Eiffeltoren afgebeeld, met de tekst 'Caracoles Finos', op een ander 'Escargots Fins' met een Frans motiefje. Op een derde stond een chateau, met helemaal vooraan de afbeelding van een slak op een stengel. Op alle etiketten stond 'Packaged in Colombia'.

'Waarom staat dat erop?' zei Gomez. 'Waarom staat er niet "Packaged in France"?'

'Omdat dat wettelijk niet mag,' zei Clarke. 'Ze worden toch hier ingeblikt? Dat Franse gedoe is verkoopbevorderend bedoeld.'

'Ja, dat zou onethisch zijn, Gomez,' zei Don Ernesto.

'U zou in reclamespotjes "Sopa de Caracol" kunnen gebruiken,' stelde Gomez voor. 'Dat is een liedje uit Honduras.'

'Dat is niet Frans,' zei Clarke.

‘Voor de etiketten wordt dierlijke lijm gebruikt. Moet daaraan gelikt worden?’ vroeg de manager.

‘Nee, señor Valdez. Na de eerste experimenten om te kijken of ze verkopen, schafften we een etiketteermachine aan,’ zei Don Ernesto. ‘U hoeft ze alleen maar in te blikken. Mag ik de schelpen zien?’

Valdez zette een doos op tafel en haalde er een handje schelpen uit.

Gomez rook aan een en trok een vies gezicht. ‘Ze ruiken naar ranzige boter en knoflook. De restaurants wassen ze niet af voor ze ze weggooien. Ze schrapen alleen de borden af.’

‘We hebben het met een chlooroplossing geprobeerd, maar daar krijgen ze een erg bleke kleur van,’ zei Valdez.

‘Probeer Fab, met citroenfrisse borax,’ zei Gomez, die vrijgezel was.

Don Ernesto duwde de tekeningen weg. ‘Señor Clarke, ik wil graag dat u iets op het etiket zet wat zowel simpel is als elegant. Een kaars, de hand van een vrouw om een wijnglas. Wat ik wil overbrengen... Als u een dame deze chique slakken voorzet, moet ze meteen weten wat voor man u bent.’

‘En misschien geeft ze u dan wel *gatita dulce* als ze de slakken opheeft. Dat betekent “poes”,’ legde Gomez uit.

‘Hij weet heus wel wat dat betekent,’ zei Don Ernesto. ‘Valdez, op welk bord liggen de echte Franse slakken?’

‘Op het groene.’

‘Dus op het ene bord liggen chique Franse slakken, en op het andere wat wij hier hebben geproduceerd. Ze lijken identiek, ziet u wel? En naar mijn idee is er ook bij het eten geen verschil te merken. Zullen we eens proeven?’

Daar had niemand veel zin in.

Valdez zei: ‘*Permiso*, Don Ernesto, is het mogelijk...’

‘Daarom hebben we Alejandro meegenomen. Ga hem eens halen, Gomez.’

Don Ernesto pakte een Franse slak van het bordje en at die met een uitgebreid ritueel op. Gomez kwam terug met Alejandro, een man van rond de vijfendertig met een strooien borsalino op zijn hoofd, een halsdoek om zijn nek en een kleurige pochet.

Don Ernesto legde zijn schelp op het blauwe bord. 'Alejandro is een man van de wereld. Een fijnproever, met een analytische geest. En, meneer Clarke, Alejandro heeft vrienden zitten bij alle woontijdschriften.'

Alejandro ging zitten en drukte Clarke de hand. 'Don Ernesto vleit me. Ik vind lekker eten gewoon belangrijk, en volgens sommigen ben ik erg bezig met wijn.'

Don Ernesto schonk hem een glas in. 'Spoel je mond even om, waarde vriend. Probeer eerst eens een slak van de zuidkust van de Provence.' Hij reikte Alejandro de Franse slakken aan.

Alejandro kauwde aandachtig. Hij nam een slok wijn en begon toen nadrukkelijk te knikken.

Daarna bood Don Ernesto hem zijn eigen product aan.

'En nu een uit Bretagne. Ook Frans dus.'

Alejandro pulkte hem uit de schelp en kauwde en kauwde. 'Qua smaak lijkt deze op de vorige, Don Ernesto, maar hij heeft een andere textuur. Steviger. En de smaak is nadrukkelijker aanwezig.'

Gomez kreeg een hevige hoestbui en verborg zijn gezicht achter het brede eind van zijn das.

'Zou u deze kopen?' zei Don Ernesto.

'Eigenlijk vind ik de eerste lekkerder, maar als ik daar niet aan kon komen, dan zou ik best de tweede willen hebben, ja. De tweede slak is zo te proeven gespoeld met water met chloor erin. Vandaar een licht chloorachtige nasmaak. Daar kan ik me bij kraanwater ook zo aan ergeren. Ik zou het even opnemen met uw leverancier in Bretagne.'

'Zou u de textuur omschrijven als "sensueel"? Moeten we de nadruk leggen op wat wijnkenners "mondgevoel" noemen?'

'Zeer zeker. Mondgevoel, sensuele textuur, boordevol smaak.'

‘Qua concept willen we inderdaad die kant op,’ zei Clarke. ‘Ik denk aan een promokaart voor in de winkel. Met een pakkende leus erop. Zo van *C’est si bon en chantant des chansons.*’

‘Meneer Clarke, Alejandro, schenk uzelf een glas wijn in. Ik zie u zo meteen bij de auto’s.’

Gomez schonk zijn glas vol. ‘Deze wijn heeft weinig mondgevoel in huis,’ zei hij.

Valdez deed de deur naar de eigenlijke fabriek van het slot en sloot die weer af nadat hij, Don Ernesto en Gomez erdoorheen waren gelopen.

Don Ernesto zei zacht in zijn oor: ‘In Gonaïves moet ik misschien iets zwaars aan boord brengen. Uw takel moet dan iets kunnen verplaatsen wat zo’n achthonderd kilo weegt. Het moet van een schip op een vrachtwagen worden gezet. Die brengt het naar Cap-Haitien en daar gaat het op een vliegtuig.’

‘Dat mag dan wel een flink vliegtuig zijn.’

Don Ernesto knikte. ‘Een DC-6A.’

‘Heeft die een stevige vrachtlift?’

‘Ja.’

‘Is er een dolly aan boord of moeten we daar zelf voor zorgen?’

‘Nee, die is aan boord. De lading bestaat uit vaatwassers en koelkasten, met daartussen een opening voor mijn item. Het is belangrijk dat dat item op exact die plek komt te staan. Ik kan u een dag of acht vooraf doorgeven wanneer het moet gebeuren. Het is mogelijk dat de lading van het vliegtuig naar een schip moet worden overgebracht. Dat is nog niet zeker.’

‘*En su servicio*, Don Ernesto. En de papieren?’

‘Laat de douane maar aan mij over.’

Aan de andere kant van de fabrieksruijme bevond zich een productielijn die wel wat weg had van een pluimveeslachterij. Dode ratten hingen aan hun staart aan een bewegende draad, met hier en daar een opossum. Vrouwen vilden de dieren en sneden er filets uit. Een met de hand bediende stempelmachine, druk gedecoreerd en glimmend van het chroom, sneed elke filet tot drie nepslakken.

‘Ik heb in Parijs twaalfduizend euro betaald voor die machine,’ zei Don Ernesto. ‘Al sinds Escoffier maken ze daar op die manier slakken. Ze deden er gratis een mal bij voor het verwerken van kattenvlees. Er zijn mensen die vinden dat *gato* nog beter in de buurt komt van slakken dan deze biologische knaagdieren.’ Hij pakte een klembord en tekende iets af.

Gomez zong de jingle van een bekende soepreclame: ‘*Gato to gatita, yum yum yum.*’

Toen ze het gebouw verlieten, reikte Gomez Don Ernesto een zwarte das en een rouwband aan. ‘Makkelijker om hier even aan te doen dan in de auto.’

Ze lieten de Lincoln bij de visfabriek staan en namen een gepantserde SUV, met Paolo aan het stuur. Ze gingen naar de begrafenis van Jesús Villarreal.

In de auto beantwoordde Don Ernesto twee afgeschermdde telefoontjes. Een van Paco in Medellín. Na het vuurgevecht bij de Miami River had hij als enige het vliegtuig in Miami weten te halen. Hij was naast drie lege stoelen teruggevlogen.

Was Hans-Peter Schneider dood? Dat wist Paco niet. Hij had wel de lijken gezien van twee van Schneiders mannen en nog eens twee die volgens hem bij het schip hoorden.

Don Ernesto voerde een rustig gesprek met hem en keek toen een tijdje uit het raam, zonder iets te zeggen. De vrouw, Candy. Hij dacht terug aan de tijden dat Candy en hij de grote vogel hadden laten vliegen, zwaar ademend in een mooi hotel op het eiland San Andrés.

Don Ernesto kwam een halfuur te vroeg aan bij het kerkhof en keek vanuit de SUV hoe de begrafenisstoet arriveerde. Hij vouwde het briefje open dat de weduwe van Jesús hem had gestuurd en las het nog een keer.

Estimado señor,

Jesús zou het een eer vinden als u bij de dienst aanwezig zou willen zijn. Misschien dat dat u wel evenzeer tot troost zou zijn als ons, zijn nabestaanden.

De weduwe en haar zoon arriveerden in een Chrysler, vergezeld door een knappe man van middelbare leeftijd met een gedistingeerde grijze haardos.

Gomez liet zijn kijker langs de groep gaan.

‘De man met het zwarte jasje aan is gewapend. Zakholster net boven zijn broek. Als hij zich omdraait, zie je het. Schouderholster rechts. Hij is dus links. De chauffeur staat bij de kofferbak. Heeft een revolver of een pistool. In zijn hand heeft hij de afstandsbediening van de auto. Waarschijnlijk een geweer of zoiets in de kofferbak. Onder zijn jas heeft hij een kogelwerend vest aan. Van ons is Ognisanti erbij, en Cuevas, achteraan. Patrón, zal ik de weduwe gedag gaan zeggen en haar een briefje van u geven?’

‘Nee, Gomez. Paolo, wie is die man met dat haar?’

‘Een advocaat. Waardeloze vent. Diego Riva, heet hij. Komt uit Barranquilla. Heeft Holland Viera verdedigd toen hij die bus had gekaapt,’ zei Paolo.

Ze zagen dat Diego Riva de weduwe een zwartleren map overhandigde. Ze stopte hem naast haar tas. Om het graf stonden een stuk of dertig belangstellenden. Het was niet meer dan een gat tussen de opzichtige marmeren graven in het kerkhof van Barranquilla. Don Ernesto wist een mooie engel te staan op het kerkhof van Cartagena en was van plan die aan te bieden aan Jesús’ weduwe. Eerst moest hij er even de naam van de rechtmatige eigenaar af laten slijpen.

Señora Villarreal liep in streng weduwenzwart. Haar zoon stond achter haar, een plechtige verschijning in het zwarte pak waarin hij het vormsel had ontvangen.

Don Ernesto liep op hen toe. Hij drukte eerst de zoon de hand. ‘Jij bent nu de man thuis. Kom naar me toe als je moeder iets nodig heeft.’

Toen draaide hij zich om naar de señora. 'Jesús was in veel opzichten een bewonderenswaardige man. Hij hield zich aan zijn woord. Ik hoop dat iemand ooit van mij hetzelfde kan zeggen.'

Señora Villarreal tilde haar sluier op om hem aan te kunnen kijken. 'Het huis bevalt heel goed, Don Ernesto. En we kunnen over het geld beschikken. Dank u wel. Jesús heeft me gevraagd om als deze dingen eenmaal in orde waren u dit te geven.' Ze overhandigde Don Ernesto de zwartleren map. 'Hij zei dat u dit eerst heel goed moest lezen voor u verder iets deed.'

'Señora, mag ik vragen waarom Diego Riva deze map in zijn bezit had?'

'Die behartigde de belangen van Jesús. We waren bang dat onze vijanden de map zouden stelen. Daarom lag hij bij Diego Riva in de kluis. Dank u voor alles, Don Ernesto. En Don Ernesto? Dios se lo pague.'

Op Ernesto Cortissoz International Airport stond een Gulfstream IV te wachten. Twintig minuten na de begrafenis waren Don Ernesto en zijn metgezellen op weg naar Miami.

Don Ernesto had de papieren van Jesús Villarreal op zijn tafeltje liggen. Hij nam ze nog een keer heel zorgvuldig door en belde toen kapitein Marco in Miami.

'Is Hans-Peter Schneider dood?'

'Dat weet ik niet, Patrón. We hebben niks meer van hem gezien. Bij het huis zijn ze niet meer bezig. En de politie is niet langs geweest.'

'Ik ben onderweg. Wij pakken het huis aan. Wil je voor me nagaan wat je vriend Favorito aan het doen is? Weet je hoe je hem kan bereiken?'

'Ja, Patrón.'

'En dat meisje? Cari. Zou je daar wat aan hebben?'

'Ja, maar ze wil er niks meer mee te maken hebben, Patrón.'

'Zozo. Vertel eens wat ze zou willen hebben.'

Iliana Spraggs, beroepsmilitair in het Amerikaanse leger, had in het militaire ziekenhuis in Miami eindelijk een eigen kamer gekregen. Ze lag op haar rug in bed, met één been in het gips schuin omhoog aan een draagbeugel. Ze had een stevig postuur, met een bleek gezicht onder de sproeten. Haar gezicht was heel jong, maar stond gespannen en vermoeid door wat haar overkomen was. Haar been jeukte onder het gips en de dagen gingen heel traag voorbij. Haar ouders kwamen zo vaak ze konden over uit Iowa.

Ze had een knuffel van een hondje en aan de spiegel hingen beterschapskaarten. Uit de ballon die aan de muur was vastgeplakt was de helium al een tijd verdwenen, zodat hij helemaal was verschrompeld. Ze had ook een koekoeksklok. Die deed het niet, en dat wist iedereen. Eigenlijk vond ze dat de klok gelijk had: de tijd ging helemaal niet voorbij.

Een van de andere patiënten, Favorito, een man van vijfendertig met een opgewekt, rossig gezicht, had geen eigen kamer en doodde de tijd dus maar op zaal, waar een paar mariniers schuine teksten improviseerden bij een soap op de tv, die met het geluid uit in een hoek stond.

Een sergeant deed de tekst van het onschuldige meisje. 'O, Raoul! Heb je een hotdog in je zak of ben je blij me te zien?'

Favorito verveelde zich. Hij reed met zijn rolstoel naar Iliana's kamer en stelde zich voor als dr. Favorito, de klokkendokter. Mocht hij misschien naar de klok kijken? Hij pakte hem van het tafeltje, parkeerde zijn rolstoel vlak naast het bed en zette de klok op het nachtkastje, met de achterkant naar Iliana toe, zodat ze het binnenwerk kon zien.

'Eerst een paar vragen. Jij bent de verzorger van de koekoek, toch?'

'Ja.'

'Je hoeft de papieren niet meteen te laten zien, maar is de vogel verzekerd?'

‘Dat denk ik eigenlijk niet.’

‘Hoelang wil de koekoek al niet naar buiten komen?’

‘Een week of twee. En daarvoor wilde hij dat af en toe ook al niet.’

‘Maar dáárvoor kon je er zagezegd de klok op gelijk zetten?’

‘Ja, hij kwam één keer per uur naar buiten.’

‘Jee, wat vaak. Klomk de vogel de laatste keer dat hij naar buiten kwam hees? Of zag hij er verformfaaid of moe uit? Herinner je je daar iets van?’

‘Helemaal niet.’

‘Iliana, aan je mooie nagels kan ik zien dat je spullen hebt om die te verzorgen.’

Ze wees met haar hoofd naar het tafeltje naast haar bed. Favorito trok de lade open en haalde er een etuitje uit. Er zaten een pincet en een metalen vijl in en tot zijn genoegen ook secondelijm.

Aan het uurwerk verstelde hij het een en ander, met een kleine *ping* als resultaat. ‘Aha. Dat was precies de bedoeling. Wat je net hoorde, was de zingping. Bij een minder goede klok zou je de klomkblomk hebben gehoord.’

Hij zette zijn handen aan zijn monom, boog zich voorover en richtte zich tot de koekoek. ‘Sorry dat ik je van achteren aanspreek, maar ik wil je even laten weten dat het bijna twaalf uur is en dat je je al twee weken niet hebt laten zien. Iliana maakt zich zorgen.’ Hij stak de pincet in het uurwerk. Ze hoorden een *pliet*. ‘Dat is de pliet van het lied,’ zei hij tegen Iliana. Officieel de *beatos sono*. Heel bemoedigend.’

Hij wond de klok op, draaide hem om, zodat hij nu met de voorkant naar haar toe stond, keek op zijn horloge en zette toen de wijzers goed en keek een paar keer van zijn horloge naar de klok. Een paar keer zette hij de wijzers iets vooruit, met een verbaasd gezicht, omdat de klok blijkbaar niet liep, terwijl zijn horloge dat wel deed. Toen ontdekte hij opeens – Iliana schoot in de lach toen ze zijn gezicht zag – dat hij vergeten was om de slinger in beweging te zetten.

Nu kroop de minutenwijzer van een voor twaalf naar de twaalf toe. Iliana en Favorito telden beiden mee.

‘Vijf, vier, drie, twee, een...’

De koekoek kwam naar buiten, riep één keer en verdween weer. Het deurtje sloeg met een klap achter hem dicht. Ze lachten er samen om. Iliana’s gezicht voelde stijf aan, omdat ze al een tijd niet meer gelachen had.

‘Maar hij zei maar één keer koekoek,’ zei ze.

‘Hoe vaak wil je hem op dit tijdstip horen?’

‘Twaalf keer.’

‘Dat vind ik een beetje overdreven. Je moet hem wel aan dat werk laten wennen.’

Een klopje op de deur.

‘Binnen,’ zei Iliana. Ze vond het jammer dat ze werden gestoord. Kapitein Marco stak zijn hoofd om de deur.

‘Hola, Favorito!’

‘Marco! *Cómo anda?*’

‘Sorry dat ik jullie stoor. Mag ik heel even? Het duurt niet lang, juffrouw.’

‘Ogenblikje, Marco.’ Favorito stelde weer iets bij in het uurwerk en blies erop.

Op de gang stak hij een vinger omhoog om Marco te laten zwijgen en telde terug van vijf naar een. In de kamer riep de koekoek, twaalf keer achter elkaar. Favorito knikte en draaide zich om naar kapitein Marco. ‘En?’

‘Kun je hier overdag weg?’

‘Een paar uur, tussen de behandelingen door, ja.’

‘Ik heb een klok waar jij misschien iets mee kunt.’

De limousine van Don Ernesto draaide een parkeerterrein op dat vol stond met doorgezakte goedkope auto's, een paar oude pick-ups en een Impala die ze hadden willen ombouwen tot lowrider, alleen hadden ze de klus nooit afgemaakt. Op de motorkap was een afbeelding geschilderd van Tlazolteotl, de Azteekse godin van de ondeugd.

Gomez stapte uit en keek om zich heen voor hij de deur opendeed voor Don Ernesto. In de verte kraaide een haan.

Don Ernesto zei dat Gomez bij de auto moest blijven.

In zijn tropenpak met panamahoed liep Don Ernesto de trap van de flat op, zijn ogen op de huisnummers gericht.

De deur waar hij moest zijn stond open en een heen en weer draaiende ventilator er vlak achter versperde hem de doorgang. Over de reling hing een quilt te drogen. Een grote witte kaketoer zat in een kooi naast de quilt.

De haan kraaide nog een keer.

'Godsamme, Carmen,' zei de kaketoer terug.

Cari's stem kwam uit een slaapkamer. Ze riep haar nicht. 'Julieta! Help eens even met het omdraaien van je moeder.'

Julieta kwam de keuken uit lopen, terwijl ze haar handen afdroogde. Ze zag Don Ernesto in de deuropening staan.

'Wat wilt u?' Ze vond hem te netjes gekleed om van een incassobureau te kunnen zijn.

Hij nam zijn hoed af. 'Ik wil alleen even met Cari praten. Over een klus.'

Vanuit de slaapkamer riep Cari: 'Julieta, neem je een washandje en zo mee?'

'Ik ken u niet,' zei Julieta.

Cari verscheen in de deuropening van de slaapkamer en keek de woonkamer in. Ze had één hand achter haar rug.

Don Ernesto lachte naar haar. 'Cari, ik heb Antonio gekend. Ik wil graag met je praten. Maar ik zie dat ik ongelegen kom. Maak

vooral af wat je aan het doen bent. Ik kan wel even wachten. Naast de flat staat een picknicktafel. Zou je daarheen willen komen als je klaar bent?’

Ze knikte, deed een stap naar achteren en legde iets zwaars neer.

Naast het parkeerterrein traptten een paar kinderen een balletje.

Op een strook gras met een paar bomen erin tussen de flats stond een betonnen tafel met daarop een geschilderd dambord en een koffieblik met flessendoppen om als damschijven te gebruiken. Naast de tafel stond een afgeleefde barbecue. Een kraai die aan etensresten zat te pikken vloog nijdig krassend een boom in toen Don Ernesto met zijn zakdoek een plekje afveegde en ging zitten. Hij kwam weer overeind toen Cari zich bij hem voegde.

‘Zorg je voor je tante?’

‘Mijn nicht en ik samen, ja. Als we allebei aan het werk zijn, huren we een oppas in. Don Ernesto, ik weet wie u bent.’

‘En ik weet wat jou is overkomen in Colombia, en dat vind ik heel erg. Cari, ik ben hier als vriend van Antonio en ik wil ook jouw vriend zijn. Je hebt jaren gewerkt in het huis van Pablo. Je zult dus wel weten hoe dat in elkaar zit.’

‘Ik ken het goed, ja.’

‘En ken je de mannen van Hans-Peter Schneider van gezicht?’

‘Ja.’

‘En de burenen zijn eraan gewend dat je daar bent?’

‘Ik ken er een paar, en ook de mensen die in die huizen werken.’

‘Als er mensen komen om iets te onderhouden of te repareren, zijn die dan gewend dat jij de deur opendoet?’

‘Ja.’

‘Ik heb een baan voor je waarmee je ook je tante kunt helpen. Wat is het beste verzorgingshuis in Miami? Het allerbeste?’

‘Palmyra Gardens.’

‘Ik wil graag dat je wat ik ga zeggen beschouwt als een cadeau van Antonio en een mooie kans voor jezelf. Je tante mag naar

Palmyra Gardens, zolang dat nodig is, en ik bied jou een aandeel in wat we uit het huis weten te halen.'

Boven de tafel stond een taaie oude frangipane in bloei. Er kwamen bijen op af. Ze maakten een vaag zoemend geluid tussen de bloemen.

Cari miste haar dode vader, ze miste de oude bioloog die ze in het oerwoud had bewaakt. Ze wou dat ze een betrouwbaar iemand kende aan wie ze raad kon vragen. Ze keek Don Ernesto aan, half bereid om te doen wat hij zei.

Maar ze zag niet haar vader in Don Ernesto's gezicht, en ook de oude bioloog niet. Wat ze vooral hoorde, waren de bijen.

'Wat wilt u me laten doen?'

'Om te beginnen een oogje in het zeil houden. Een vrouw heeft Jesús Villarreal vermoord, met een bom. De beste verdediging tegen een vrouw is een vrouw. Ik wil dat jij mij rugdekking geeft. En ik kan goed gebruiken wat jij van het huis weet.'

De wachtende kraai liep ongeduldig over de tak heen en weer. Cari vond dat de ogen van Don Ernesto erg veel op die van de kraai leken.

Don Ernesto had door dat Cari's status allesbehalve zeker was. Ze had vast maar een voorlopige verblijfsvergunning, die elk ogenblik kon worden ingetrokken. De president kon al die vergunningen in één klap ongeldig verklaren. Als hij wist hoe dat moest.

Cari kon Don Ernesto en het goud aan de immigratiedienst verraden, in ruil voor een permanente verblijfsvergunning en een ruime beloning. Dat had ze tot nu toe niet gedaan. Veel beter om haar erbij te houden.

Don Ernesto glimlachte toen de kraai naar hem mompelde. Hij dacht aan wat eraan kwam, de lange pijn van de spanning, de lucht van angst op een benauwde, gevaarlijke plek. *Godsamme, Carmen*, zei hij tegen zichzelf. *Ze komt vast goed van pas.*

'Cari, wil je je kaketoe meenemen?'

In het Escobar-huis was alles stil. De paspoppen en actiefiguren keken elkaar aan in een kamer vol afgedekt meubilair.

De rolluiken zaten op een timer, die ze in de ochtend omhoog moest doen en 's middags, als het warm was, weer liet zakken. Maar die timer deed het niet meer, en dus gingen ze op de vreemdste ogenblikken omlaag en weer omhoog. Meestal waren ze omlaag en was het schemerig in huis. De tuinsproeiers gingen een paar keer per uur aan en weer uit.

Kort voor het licht werd duwde een boomrat het kastje onder het aanrecht vanbinnen open, schuifelde langs de muur, vond wat zaad dat de kaketoe op de grond had geknoeid en at dat op.

Toen het net licht was, stapte Cari Mora uit een hoveniersbusje en tikte de code van de poort in. Die zwaaide open en Marco reed naar binnen. Hij had zijn mensen bij zich, Ignacio en Esteban, en ook Benito en Cari.

Gomez zat in een tweede auto, een eind verderop, met Don Ernesto.

'Hou je mond maar een beetje open, Gomez, voor het geval je zo meteen een harde klap hoort en een drukgolf voelt.'

De bestelbus van Bobby Joe stond nog steeds op de oprit, bij de voordeur. De ramen waren neergedraaid en een van de portieren stond open, alsof hij nog steeds op Bobby Joe stond te wachten. Het had de nacht ervoor geregend en de bus was nat vanbinnen.

Cari keek er even naar. De natte bus had zo ongeveer dezelfde kleur als Bobby Joe's hersens.

Ze stapten uit, gewapend, hun zakken vol deurstoppers. Ze gingen aan weerszijden van de voordeur staan en probeerden die open te krijgen. Op slot. Cari had de sleutel. Ze duwden hem open en dekten Cari toen die op het paneel van de alarminstallatie keek. Alles stond uit. Ze zetten de bewegingssensoren boven aan.

'Kijk bij de deuren naar struikeldraden,' zei ze.

Esteban hield een spuitbus met talkpoeder voor haar neus.

Ze schudde haar hoofd. ‘Geen infrarood hier.’

Ze liepen langs de zijkant van het huis, laag, onder de ramen door. Er stond een zijdeur open. De boomrat hoorde hen aankomen en schoot terug onder de gootsteen. Het deurtje bleef op een kier staan.

Ze controleerden de benedenverdieping, kamer voor kamer, en riepen ‘Veilig’ als ze daar niemand aantroffen.

Boven hoorden ze iets. Een stem. Ze keken naar de lampjes van de alarminstallatie, maar daar bewoog zich niets. Cari zette het alarm uit en Esteban ging naast de brede trap staan. Marco en Cari draafden naar boven, Cari met de AK-47 schietklaar.

In een kleine slaapkamer vonden ze dingen die wezen op een overhaast vertrek. Kleren die waren blijven liggen, een televisie die aanstond. Door het openstaande raam was een wesp binnengevlogen. Die botste nu steeds tegen het plafond.

De enige lege kamers waren de grote slaapkamer, die Hans-Peter had gebruikt, en de kamer van Mateo. In de andere kamers lagen her en der spullen van de doden: scheergerei, een paar schoenen met aan een ervan een leidingzoeker geplakt.

In een hoek van een van de slaapkamers stond de AR-15 van wijlen Umberto, die had geprobeerd Cari te verdrinken.

In het tuinhuis vond Marco het harnas dat Felix droeg toen hij het gat in ging. De riemen zaten onder het bloed en het zand. Marco keek er een tijdje naar. Er liepen bloederige sleepsporen naar het haventje. Hij gaf Esteban opdracht om het tuinhuis schoon te spuiten.

Marco liep de trap naar het souterrain af en bleef op een van de treden staan om naar de kubus te kijken. Hij had opdracht om daar niets mee te doen.

Door de levensgrote afbeelding van Nuestra Señora de la Caridad del Cobre, in felle kleuren aangebracht op de kubus, had het vertrek wel iets weg van een kapel. Voor haar de worstelende schepelingen op zee. Een verse krul metaal hing aan een ondiep gat in de flank van de heilige. De grote boor lag op de grond.

Kapitein Marco keek naar de wanhopige schepelingen die zich aan de goede zorgen van de heilige toevertrouwd en sloeg een kruis.

Don Ernesto zat te wachten in zijn auto. Zijn telefoon ging. Het nummer van Antonio stond in de display. Hij keek even naar zijn toestel voor hij opnam.

‘Dus u hebt het huis,’ zei Hans-Peter Schneider. ‘Ik kan zorgen dat de politie binnen vijf minuten voor de deur staat.’

‘Tenzij ik iets doe. Wat?’

‘Geef mij een derde. Dat is heel redelijk.’

‘Heb je een afnemer?’

‘Ja.’

‘Betaalt die contant?’

‘Of hij boekt over naar elke bank die u wilt.’

‘Oké.’

‘Ik wil nog iets.’ Hans-Peter fluisterde zijn hartenwens in de telefoon.

Don Ernesto sloot zijn ogen en luisterde.

‘Dat kan ik niet doen. Echt niet.’

‘Volgens mij kent u zichzelf niet goed genoeg, Don Ernesto. Voor twee derde van vijftwintig miljoen doet u alles.’

De verbinding werd verbroken.

In het souterrain van het Escobar-huis zat Favorito in zijn rolstoel aan een kaarttafeltje te turen naar de gescande documenten en tekeningen die Don Ernesto

van de weduwe van Jesús Villarreal had gekregen. Een daarvan was een schets van de afbeelding van de heilige die op de kubus was aangebracht. Om zijn hals hing een stethoscoop, en op het tafeltje lag een setje klein gereedschap. Een paar filmlampen wierpen hun licht op de levensgrote Nuestra Señora de la Caridad del Cobre.

Behalve Favorito waren ook Marco en zijn stuurman Esteban aanwezig.

Ze rechtten hun rug, zetten hun petjes af en mompelden een groet toen Don Ernesto op de trap verscheen. Hij hief in een zegenend gebaar zijn hand op en begroette iedereen tegelijk. Gomez en Cari waren bij hem.

Cari knikte naar Marco en Esteban.

Don Ernesto liep naar het tafeltje en legde zijn hand op Favorito's schouder.

‘Hola, Patrón. Is dit alles wat u van señora Villarreal hebt gekregen? Heeft Jesús het met u nog over details gehad?’

‘Dit heb ik pas na zijn dood gekregen, Favorito. Net voor ik ze voor jou heb gescand. Hier zijn de originelen. Maar die zijn niet veel beter dan de scans.’

Ze rolden de papieren uit.

‘Volgens mij is de kubus van roestvrij staal, 340L. Dat is meer dan twaalf centimeter dik,’ zei Favorito. Hij liet zijn vinger over het getekende diagram gaan. ‘Hier zit de explosieve lading. Dat zal wel een foto-elektrische cel zijn, waarschijnlijk diffuus, zodat de zaak uit elkaar klapt zodra er licht bij komt. Daar hoef je geen straal voor te onderbreken.’

‘Heb je voor een cel geen batterijen nodig?’ zei Marco. ‘Dat ding ligt hier al een hele tijd.’

Favorito tikte op de papieren. ‘Ik denk dat we ergens wel een elektrische aansluiting vinden. Misschien wel onder de verlichting van de patio. Zo worden de batterijen opgeladen. De patioverlichting zit toch op een tijdklok?’

Cari gaf antwoord vanaf de trap. ‘Ja, een tijdklok. Het hele systeem zit op twee zekeringen van twintig ampère in de bijkeuken. De verlichting is van zeven tot elf aan. Hij heeft het vier dagen niet gedaan, na de orkaan Wilma, maar verder doet hij het altijd.’

Favorito keek op, verrast dat er een jonge vrouw bij was.

‘Dit is Cari. Ze is oké,’ zei Don Ernesto.

‘Cari.’ Favorito wees naar de afbeelding op de deur van de kluis. ‘Caridad del Cobre. Familie?’

‘Heel in de verte.’

‘Zo te zien is deze tekening uit het hoofd gemaakt. Geen details. Geen diagram van de bedrading. Hier, nog een slechte tekening. Op een paar plekken is er *imán* bij geschreven. Magneet. Ik wil graag de achterkant bekijken om te zien of daar een zwakke plek zit.’

‘Kunnen we van hieruit het gat groter maken? Naast de kluis?’ vroeg Esteban.

‘Ik vind het niet zo’n goed idee om veel trillingen te veroorzaken. Niet nu we nog heel weinig weten. Hoeveel tijd zou het kosten om door het beton en de palen heen te komen?’

‘Twee dagen, als we permanent doorwerken,’ zei Esteban.

‘We moeten gewoon gaan kijken. Ik ga wel,’ zei kapitein Marco. Hij vond dat hij Antonio de dood in had gejaagd en was blij dat hij nu iets kon doen om zich te bewijzen.

De telefoon van Don Ernesto begon te trillen. Hij keek op de display, ging naar buiten en liep het tuinhuis in. Het bloed van Antonio was weggeschrobd, maar de vlekken op het metselwerk waren gebleven. Dat was nu bruinrood. Er liepen kleine mieren over heen en weer.

Diego Riva, de advocaat van Jesús Villarreal, was aan de lijn, doorgeschakeld door het kantoor van Don Ernesto in Cartagena.

‘Don Ernesto,’ zei Riva minzaam, ‘het was mij een groot genoegen dat u er gisteren bij was, ondanks de droevige aangelegenheid. Ik ben bij u op kantoor. Bent u in Cartagena? We moeten praten.’

‘Ik ben voor zaken de stad uit. Wat kan ik voor u doen, señor Riva?’

‘Ik wil u een kleine dienst bewijzen. Ik verwacht dat u in de nabije toekomst gebruik wilt gaan maken van de informatie die señora Villarreal u met gevaar voor eigen leven heeft bezorgd.’

‘Ja, dat denk ik wel,’ zei Don Ernesto, en hij stak zijn tong in zijn wang.

‘Ik heb hier een schokkende ontdekking gedaan. Mij is verteld dat een van uw concurrenten tijdens een oppervlakkig onderzoek van het materiaal daarin een verandering heeft aangebracht. Die zou uw veiligheid in gevaar kunnen brengen en daarom maak ik mij zorgen. Het is van het grootste belang dat het materiaal wordt teruggebracht in de originele accurate staat, voor uw eigen veiligheid.’

‘Prettig dat u zo snel al contact met mij opneemt. Over welke wijziging gaat het? Ik kan u een faxnummer hier geven, of u kunt het scannen en naar mijn telefoon sturen.’

‘Ik wil dit graag onder vier ogen met u bespreken,’ zei Riva. ‘Ik kom met alle soorten van genoegen naar Cartagena. Don Ernesto, dit project heeft me in groot gevaar gebracht, om nog maar te zwijgen van de problemen rond de señora en haar zuster, die zacht gezegd een moeilijk mens is. Hopelijk is mijn informatie u iets waard. Zelf dacht ik aan een bedrag van één miljoen dollar.’

‘Caramba! Dat is me het bedrag wel, señor Riva.’

‘U hebt deze informatie nodig. Het leven van uw mannen hangt ervan af. Veel mannen met een minder goed ontwikkeld eergevoel dan het mijne zouden naar de autoriteiten gaan en daar een beloning vragen.’

‘En als ik niet betaal?’

‘Als u zich maanden later, in een onzekere toekomst, nadat anderen groot voordeel hebben behaald, de tijd gunt om na te denken, zult u beseffen dat u een fout hebt begaan.’

‘Señor Riva, zou u 750 000 dollar willen accepteren?’

‘Mijn prijs staat vast.’

‘Ik neem binnenkort contact met u op.’ Don Ernesto beëindigde het gesprek.

Hij riep Gomez en besprak het telefoontje met hem. ‘Hij waarschuwt me voor het verdriet dat ik zal voelen als ik over mijn schouder terugkijk op het verleden.’

‘Altijd lastig, over je schouder kijken.’

‘Als ik hem betaal, Gomez, verraadt hij ons aan de immigratiedienst zodra hij ons geld binnen heeft. Ik wil met hem in gesprek bij het graf van Jesús Villarreal. Zou jij hém kunnen helpen om beter over zijn schouder te kunnen kijken? Weet je nog, die film waarin Dracula het hoofd van Renfield achterstevoren zette?’

‘Ja,’ zei Gomez. ‘Maar ik kijk er met genoeg nog een keer naar op Netflix. Vindt u het goed als ik mijn oom vraag? Die is heel competent.’

‘Zeker. Doe het maar zodra we hier klaar zijn.’

‘Sí, Patrón, maar uw veiligheid...’

‘Ik hou wel iemand bij me.’

‘Uit deze groep? Señor, als ik u een goede raad mag geven, neem dan ook het meisje erbij. Volgens mij is ze heel competent. Ik heb kijk op zulke dingen. Weet wel dat Jesús is vermoord door een vrouw.’

Don Ernesto zei niet dat er misschien wel een dodelijke verandering was aangebracht in het diagram van de kluis. Dat vertelde hij ook niet tegen Favorito of de anderen.

Als Diego Riva hem verried, zou dat de markt voor goud in Miami verpesten, terwijl dat meestal een prima plek was om illegaal goud af te zetten. De FBI en de beurstoezichthouder zouden op hun qui-vive zijn en alle handelaren scherp in de gaten houden.

Jesús had gezegd dat een aantal baren genummerd waren. Het goud moest het land uit. Maar als die kluis was voorzien van bewegingssensoren kon dat niet met kluis en al.

Wat was het ergste wat er kon gebeuren als hij ontplofte? Geen getuigen, geen bewijzen, een hoop schade aan andere huizen. Hij zou een paar goeie mensen kwijt zijn, maar afgezien daarvan was het niet erg.

En dus moest die kluis open, en snel ook, voor Diego besloot naar de politie te gaan.

Don Ernesto belde naar Haïti. Op het vliegveld van Port-au-Prince nam een man in een bruine overall de telefoon op. Hij was de brandstoffilters aan het schoonmaken van een zestig jaar oud vliegtuig. Hij voerde een kort gesprek met Don Ernesto. Die bestelde tweehonderdvijftig kilo snijbloemen en drie wasmachines.

De enorme parasol over het gat moest hen vrijwaren voor spiedende blikken uit helikopters van de politie en de kustwacht, en natuurlijk beschutte hij hen ook tegen de zon.

Kort nadat het licht was geworden kwam kapitein Marco het tuinhuis uit. Hij had een nieuw harnas aan. In zijn handen had hij dat van Felix, vol bloedvlekken en modder. Hij gooide het op de tegels naast het zwembad.

Don Ernesto legde zijn hand op Marco's schouder.

'Je hoeft dit niet zelf te doen. Ik kan een duiker laten komen.'

'Ik heb Antonio omlaag laten gaan. Dit moet ik zelf doen.'

'Sí, capitán.'

Ignacio kwam het huis uit met een koffertje en een rugzak. Hij zette ze op de grond.

'Spullen van de dooien. In de kruiwagen een beetje wiet, vooral kaf, een Leatherman, een rukblaadje' – hij besepte opeens dat Cari achter hem stond – 'eh, een tijdschrift, *Juggs Triple DDD*, bewerkte dobbelstenen en, geloof het of niet, een beker van corduroy om te poken. Hij was niet klaar voor Miami. Dat ding zou zijn dood zijn geworden. Ik zal het allemaal wel lozen.'

'Neem meteen dat harnas mee,' zei Marco. Hij ging onder de parasol staan toen een helikopter van de kustwacht overvloog.

Benito voegde zich bij hem. Hij klapte de hengelkoffer open die hij in zijn hand had en gaf Marco een anderhalve meter lange *bang stick* zoals duikers tegen haaien gebruiken.

'Voor als je lawaai moet maken. Mijn neef heeft dit gemaakt.' Hij hield een met was afgedichte patroon op zijn hand. 'Dit is een geladen 30-30-patroon, achterstevoren, met een .357-patroon om de hals, waar normaal de kogel zou zitten. Kijk, zo. Maar je moet hem zelf maar laden.'

Marco keek of de veiligheidspal van de bang stick goed stond en laadde het wapen. De .357 zou de hele 30-30-huls afschieten,

compleet met brandende lading, op alles waar hij de bang stick tegenaan drukte.

Hij en Benito gaven elkaar een boks.

‘Zullen we?’ zei Marco. ‘Ik zweet me rot in dit ding.’ Hij zette een duikmasker met twee koolstoffilters en een videocamera op. Hij wierp een blik op Favorito, die de beelden op zijn laptop kreeg. Twee duimen omhoog. Een boks.

Zakken, het donkere gat in, aan de handlier. Schokjes bij het naar beneden gaan. Marco scheen om zich heen met zijn lamp. De lucht streek warm en zwaar langs zijn wangen.

‘Stukje naar beneden. Nog een stukje.’ Hij stak zijn tenen uit. ‘Lager, lager.’ Hij raakte de bodem. Het water kwam tot zijn middel. De golven waren niet veel hoger dan een centimeter of dertig. Marco richtte zijn lamp op de kluis, op de schedel, op de kroonluchter aan wortels die door het plafond van de grot staken. Hij voelde de stroming die door het gat naar binnen kwam aan zijn voeten trekken. Met zijn bang stick mat hij globaal de afstanden af.

‘De palen staan ver genoeg uit elkaar, dus als we de takel aan dat ding vastmaken, krijgen we het hier wel weg.’ Hij waadde erheen, snuivend in zijn masker. Af en toe moest hij zich diep bukken om onder de wortels door te kunnen. ‘Die schuit met puin steekt een stukje boven het water uit, maar dat is geen probleem.’ Toen was hij bij de kubus en de schedel ernaast. In het ondiepe water lag één achtste hond.

Marco haalde een magneet uit zijn zak. Die bleef aan de kubus kleven.

‘Roestvrij staal, net als aan jullie kant. Geen makkelijke plekken waar we iets mee kunnen.’

‘Zie je ergens naden?’ vroeg Favorito, die naar de camerabeelden zat te kijken.

‘Keurige lasnaden. Perfect afgewerkt allemaal. Alles is TIG-gelast, net als aan de andere kant. Ze hebben dat shitding niet hier gemaakt.’

‘Tik er eens op.’

Een zuigend geluid uit het gat onder de waterkering. Een paar bellen stegen op.

Kapitein Marco pakte een hamertje dat aan zijn riem hing en tikte ermee op de kluis. Het geluid veranderde iets toen hij van het midden uit naar een van de randen tikte.

‘Net als aan jullie kant. Centimeter of twaalf dik. Ik ga aan de zijkant kijken. Krijg je een goed beeld zo?’

‘Veeg je lens even af, Marco.’

Marco had een plastic zak bij zich met daarin een lap. Eerst veegde hij de cameralens af en daarna zijn masker. ‘Hal-lo. Daar zie ik iets. Daar. Zie jij het ook?’ Hij legde zijn vinger op de kubus. ‘Zo groot als een potlood. Ziet er niet goed uit. Ik kom naar buiten.’

Zuigende geluiden uit het gat naar de baai.

Marco waadde naar de zuil licht die uit het gat op het water viel. Hij struikelde over iets en de bovenste helft van Felix gleed omhoog, opgezwollen en aangevreten. Zijn organen hingen uit het gat waar zijn lichaam in tweeën was gereten.

In zijn haast om weg te komen ging Marco op Felix staan. Diens ogen puilden uit en het gas dat uit het rottende lijk kwam, deed Marco kokhalzen, ook al had hij een masker met filters op. Het halve kadaver begon te bewegen, werd met een ruk bij hem vandaan getrokken, nog terwijl hij zijn bang stick ophief.

‘Hijsen! Hijsen!’ schreeuwde Marco. Zijn stem werd gedempt door het masker.

Hij zwaaide heen en weer, met opgetrokken benen, omhoog naar het licht, en onder hem veranderden de bellen in het water in iets wat de vorm had van een doodskist. Esteban en Ignacio zwoegden aan de lier, onder zich hoorde hij kaken dichtklappen en toen was hij weer in het licht.

Hijgend ging hij op het gras zitten, zijn wetsuit tot zijn middel afgepeld. Zijn borst ging heftig op en neer. Ze gaven hem water. Na een paar slokken kotste hij het tussen de planten. Cari bracht hem koud water om zijn mond te spoelen en een glas rum.

Don Ernesto raakte zijn hoofd aan als een bisschop die de zegen geeft.

Op de laptop keken ze naar de beelden van de camera.

‘Waarschijnlijk reageerden de metaaldetectoren van de FBI op het metaal van die schuit,’ zei Don Ernesto.

‘En toen zijn ze gaan boren en hebben een paar keer die schuit geraakt,’ zei Favorito.

Don Ernesto wees op de dubbele rij gaten in het lichaam van Felix. ‘Een zoutwaterkrokodil. Gomez, weet jij dat nog? Is Cesár niet ten prooi gevallen aan zo’n krokodil toen hij en zijn partner hun lening niet konden terugbetalen?’

‘Ja, hij is bezweken in het Enriquillomeer, onder de brug, niet ver van zijn kantoor.’ Gomez deed zijn best om net zo zorgvuldig te formuleren als de don. ‘De krokodil heeft hem meegenomen en het is heel waarschijnlijk dat hij hem ook heeft opgegeten.’

‘Ze kunnen niet kauwen,’ zei Don Ernesto. ‘Onder water hebben ze een provisiekast. Daar laten ze hun prooi weggroten, tot die helemaal zacht geworden is. De krokodil heeft deze man eerst meegenomen en toen teruggebracht, om hem te laten rijpen.’

Favorito wees op het scherm. ‘Het is maar goed dat we even aan die kant zijn gaan kijken. Zie je wat Marco heeft gevonden?’

‘Er zit een kwikschakelaar op. Je kunt hem niet verplaatsen,’ zei Cari.

‘Ze hebben daar een gat gemaakt en het later gedicht met soldeer en gepolijst,’ zei Favorito. ‘Eerst breng je een springlading aan, dan maak je er een gat in en monteert daar een kwikschakelaar in die beweging meet. Als iemand die kluis probeert te verplaatsen, wordt dat ding geactiveerd en boem. Oldskool IRA.’

Cari knikte. ‘Wij hebben van een Ier geleerd hoe je mortieren kon maken van gasflessen. Hij heeft ons ook laten zien hoe dit moest. Hij heeft zijn naam op een van die mortieren gezet. O’Dol.’

‘Waarschijnlijk een schuilnaam,’ zei Gomez, zijn woorden met zorg kiezend.

‘Kunnen we hem niet met een snijbrander verwijderen?’ zei Don Ernesto.

Favorito schudde zijn hoofd. ‘Als ik dit ding had gemaakt, zou ik er een infraroodsensor in hebben gestopt, voor het geval iemand dat zou proberen.’

Hij haalde diep adem. ‘Eigenlijk moeten we de man hebben die dit hele ding heeft bedacht. Je zou de kluis kunnen verplaatsen als je de kwikschakelaar bevriest. Maar je moet hem wel heel koud houden, tegen de veertig graden onder nul, anders wordt het boem. Van de optische dingen weet ik niks.’

‘Pablo wilde dat goud heus niet voor de eeuwigheid opbergen. Hij wilde erbij kunnen komen. Dus je moet dat ding open kunnen krijgen. Zou je een poging willen wagen?’ vroeg Don Ernesto.

‘Even goed nadenken.’ Favorito keek naar zijn onbruikbare benen. ‘Soms denk ik gewoon niet genoeg.’

‘Denk er maar een halfuur over na.’

Ze bestudeerden de beelden op de laptop. Favorito liet zijn vingers over een lasnaad glijden. ‘Niet iedereen kan zo lassen. Ze hebben met TIG gewerkt. Moet je kijken hoe hij dat heeft gedaan, keurig netjes met de lastoorts helemaal langs de rand. Vakwerk. Niet veel mensen kunnen dat. Zullen we even naar de bouwvergunning voor de patio kijken? Want toen hebben ze dat ding hier geïnstalleerd.’

Favorito voerde Marco’s foto van de kluis in in een fotobewerkingsprogramma en klikte op VERGROTEN.

‘Helemaal goed, Marco, ouwe reus!’ Onder in het beeld, aan de zijkant, waren drie met vetkrijt geschreven letters te zien. ‘TAB. Thunder Alley Boats. Don Ernesto, ik weet waar ik moet zijn, maar ik zal *dulces* moeten meenemen.’

‘Geld of *llo*?’

‘Allebei zou het beste zijn.’

De krokodil, aangenaam verzadigd, zwom naar het zuiden en liet zich onder water zakken als er een boot in de buurt kwam. Het was een vrouwelijke zoutwaterkrokodil, vier meter en dertig centimeter lang. Af en toe zat ze in de Everglades, waar ze onvolgroeide Birmese pythons at en soms een muskusrat en een beverrat. Maar ze gaf de voorkeur aan de zoute baai van de South Bay Country Club, waar ze zich vlak bij de golfbaan koesterde in de zon.

Er waren in de baai ook andere krokodillen. Bij de zoetwaterbronnen zaten een paar nijlkrokodillen en alligators te genieten van de warme zon op hun pantser.

Het prettigste was nog wel dat ze op de golfbaan aan insectenbestrijding deden. Er waren dus geen vlinders die met hun prikkelpootjes langs de traanklieren van een krokodil kietelen om de tranen te kunnen drinken.

Soezerig keek de krokodil naar de golfers in hun bermuda's.

Jammer dat er geen honden op het terrein mochten komen. Soms slopen burens, vaak geen lid, 's avonds het terrein op met hun poepschepjes en -zakjes en lieten dan hun hondjes langs het water rennen.

Krokodillen kunnen niet kauwen en moeten grote prooidieren in brokken naar binnen werken, nadat die door verrotting zacht zijn geworden. Maar chihuahua's kunnen in hun geheel worden doorgeslikt, en dat geldt ook voor corgi's, lhasa apso's en shih tzu's. Die zijn vers te eten en hoeven niet eerst zacht te worden in een provisiekast, zoals de krokodil onder het Escobar-huis had.

Behalve Felix had de krokodil nog maar één andere mens op, een dronkenlap die van een boot vol dronkenlappen was gevallen, toen niet werd gemist en later ook niet. Niemand had om hem getreurd. Nog een uur nadat ze hem had opgegeten voelde ze zich een beetje beneveld.

De krokodil dacht niet veel na over het eten van mensen, maar dankzij haar geweldige geheugen voor voedsel en waar dat te vinden was, herinnerde ze zich nog wel dat mensen prettig vrij waren van haar en veren en taai vel en horens en snavels en hoeven. Anders dan een pelikaan, die meer moeite kost dan hij waard is.

Mensen die honden uitlieten met hun korte broeken en malse witte benen, stevig voortstappend in het vallende duister, achter hun dier aan – daar had ze wel wat mee, en in het zwakke licht konden ze ook niet al te veel zien. Geduld – dat was het enige wat nodig was.

Het kostte de krokodil die nacht enige moeite om zich te ontdoen van Felix' hoofdlamp. Ze liet hem naast de golfbaan liggen, tot verbazing van de hoveniers die de baan onderhielden.

Diego Riva was een knappe man, die beweerde, ten onrechte, dat hij de kleinzoon was van Cesar Romero. Op zijn gezicht lag de wrokkige uitdrukking van een man die minder in huis heeft dan je van buitenaf gezien zou zeggen.

Het was bijna onmogelijk voor hem om iets met anderen te delen en het was slecht voor zijn humeur als hij anderen van iets zag genieten.

Hij was vooral jaloers op het comfortabele huis dat Don Ernesto cadeau had gedaan aan de weduwe van Jesús Villarreal. Het huis, en het geldbedrag dat hij haar ook had geschonken, waren niet via het bedrijf van Diego Riva gegaan en dus had hij er geen stuiver aan verdiend.

Een bezoek aan señora Villarreal, na de dood van haar man, had niets opgeleverd. Hij had gezegd hoe terecht het zou zijn als hem toch een honorarium werd uitbetaald, maar daar had ze zich niets van aangetrokken, zittend in haar mooie huis en verwend door haar huishoudster, terwijl haar felle zuster hem vanuit een hoek van de kamer met zure commentaren bestookte.

Toen hij na het bezoek weer terug was in zijn kantoor bleef hij daar het grootste deel van de middag zitten mokken, met zijn hoofd laag tussen zijn schouders, terwijl zijn blik van de ene hoek van het vertrek naar de andere schoot.

Hij had veranderingen aangebracht in het diagram en de instructies die Jesús had opgeschreven om de kluis in Miami open te krijgen, maar hij wist niet of Don Ernesto er wel geld voor overhad om ze ongedaan te maken. En als Don Ernesto dat niet deed, zou er in Miami Beach een daverende klap te horen zijn en zou er niemand meer zijn om hem iets te betalen.

Na enig onderzoek was hij erachter dat de grootste beloning voor een klokkenluider die het jaar daarvoor door de Amerikaanse overheid was betaald 104 miljoen dollar bedroeg. De beloning voor het terughalen van gestolen goederen bedroeg tussen de tien en de

dertig procent. Met een kort golfpotlood rekende hij uit dat vijftwintig miljoen aan goud dus minimaal tweeënhalve miljoen dollar op zou leveren.

Hij besloot Don Ernesto erbij te lappen.

Toen hij belde met de afdeling Klokkenluiders van de Securities and Exchange Commission in Washington, de beurstoezichthouder, werd hij een paar keer doorverbonden. Uiteindelijk klonk de uiterst vriendelijke stem van een vrouw bij het Department of Homeland Security in zijn oor.

Ze vroeg naar de reden van zijn wrok, duidelijk gewend aan gesprekken met ontevreden werknemers van banken en verzuurde onderknuppels bij bedrijven. Ze verzekerde Diego Riva dat hij ethisch volledig juist handelde. De termen die ze hanteerde waren 'een ongewenste situatie redresseren' en 'zorgen dat het recht zijn loop heeft'. Informanten werden door haar aangeduid als 'mensen met een verhaal'.

Ze nam het gesprek op zonder daarbij de officieel verplichte piepjes te laten horen. Het opnameapparaat stond naast een bordje op haar bureau met daarop 'EERLIJK DUURT HET LANGST'.

Er is enige samenwerking tussen allerlei Amerikaanse overheidsinstanties die met klokkenluiders en tipgevers werken. Gebruikelijk is dat de eerste die een klokkenluider aan de lijn krijgt de beller aanmoedigt, aan de praat houdt en zo veel mogelijk laat vertellen. Later wordt dan wel gekeken welke instantie daar iets mee gaat doen.

De vrouw verzekerde Diego Riva dat ook als hij eerder al informatie had gegeven aan een andere instantie, de SEC honderdtwintig dagen na dat eerdere telefoontje tot uitbetaling zou overgaan.

Diego Riva zei dat hij schriftelijk bericht wilde hebben over de beloning en dat deze informatie zou leiden tot de vondst van een aanzienlijke hoeveelheid explosieven, alsmede goud.

De vrouw van Homeland Security zei dat dat wel een paar uur kon duren. Diego Riva zei dat hij pas iets kon zeggen als hij de

stukken in handen had. Hij bleef naast zijn telefoon en zijn fax zitten.

Een agent die een spoedopdracht had gekregen van een afdeling van Homeland Security in Cartagena hield Riva's huis in het oog, tot hij die avond werd afgelost door een ICE-agent uit Bogotá.

Favorito keek naar de heilige die op de deur van de kluis was geschilderd, en de heilige keek terug naar Favorito in zijn rolstoel. De schepelingen die ze beschermden, hadden het zwaar op de geschilderde golven.

Favorito zat aan zijn kaarttafeltje. Op dat tafeltje lagen een gaussmeter, een voltmeter, zes krachtige magneten en een stethoscoop.

Don Ernesto, Gomez, Marco, Esteban en Cari stonden te kijken, Cari en Esteban op de trap om in de kleine ruimte niet te veel plek in te nemen. Don Ernesto had Gomez naast zich. Die kon Favorito met rolstoel en al optillen en de trap op lopen als ze snel weg moesten.

De kleurige afbeelding van de heilige spatte in het felle licht van de lampen van het staal af, de verder donkere kamer in.

‘We weten dus dat het laswerk is gedaan bij de Thunder Alley Boatyard,’ zei Favorito. ‘De mensen met wie ik daar heb gepraat, vertelden dat Pablo er in eigen persoon naar is komen kijken. Daarna is de kubus met een vrachtwagen hierheen gebracht en hebben ze hem met een kraan in de grond laten zakken. Toen die nog niet weggespoeld was. Niemand van Thunder Alley heeft iets van bedrading gezien. Dat moet gedaan zijn door iemand die Pablo heeft laten overkomen uit Cali. De hoofdkraan van het stadsgas staat toch dicht, hè?’

‘Ja,’ zei Cari. ‘Heb ik gedaan.’

Benito belde van het vliegveld van Miami, waar Don Ernesto hem heen had gestuurd om de DC-6A uit Haïti op te vangen en te kijken of het oude toestel over de benodigde hefapparatuur beschikte. Benito had in zijn tijd een massa DC-6-toestellen beladen. Het vliegtuig was volgetankt en stond klaar, meldde hij. En de vrachtlift deed het prima.

Langer wachten had geen zin, het moest nu gebeuren of helemaal niet.

Favorito controleerde of de magneten het deden. Voor hem uitgespreid lagen de papieren en tekeningen van Jesús Villarreal. Hij stak een sigaret op.

‘Zou je hier wel roken?’ zei Gomez.

‘Nou en of,’ zei Favorito. ‘Oké. Volgens dit diagram horen de magneten op de rondelen naast de schepelingen gezet te worden, daar en daar. Met de derde magneet ga je naar de tekst aan de onderkant van de schildering: YO SOY LA VIRGEN DE LA CARIDAD DEL COBRE. Je tikt met de magneet drie letters aan: A, V en E.’

Hij droogde zijn handen af aan een papieren handdoek. ‘Don Ernesto, als iemand weg wil, dan moet dat nu. En ik heb een verzoek. Van nu af aan, tot we hier klaar zijn, moet iedereen doen wat ik zeg. Ook, met alle respect, u, Don Ernesto.’

‘A sus órdenes,’ zei Don Ernesto.

Favorito nam een lange haal van zijn sigaret, liet die op de grond vallen en rolde er met een wiel overheen om hem te doven. Hij keek naar de kleurige afbeelding van Nuestra Señora de la Caridad del Cobre en sloeg een kruis.

Hij raakte de schepelingen onderaan aan. ‘We zitten allemaal in hetzelfde schuitje.’

Drieduizend kilometer verderop ging in het kantoor van Diego Riva de telefoon en gleeed er een document uit de fax.

In het souterrain van het Escobar-huis reed Favorito in zijn rolstoel naar voren, tot hij vlak voor de beschilderde kluisdeur zat, en zette de rem erop.

Hij plaatste de eerste magneet op de linker rondel. Luisterde met zijn stethoscoop. Plaatste de tweede magneet op de rechter rondel. Een klik binnen in de kluis. Favorito knipperde een paar keer met zijn ogen.

‘En nu A, V en E,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Ave. Wanneer ik “ave” zeg, Nuestra Señora, heb ik het tegen u.’ Hij tikte op de A. Hij tikte op de V.

Hij zocht de E en tikte ook daarop. Heel even niets. Een klik.

Hij probeerde het handvat. Dat bewoog niet. Maar met zijn stethoscoop hoorde hij wel iets tikken, en dat tikken werd luider, steeds luider, tot het in het hele souterrain te horen was. Tik en TIK en TIK.

‘Iedereen weg,’ zei Favorito. Hij bleef strak naar de papieren kijken. ‘Naar buiten en blijf lopen tot je bij de straat bent. Daar duik je achter een muur.’

‘We dragen je naar buiten,’ zei Don Ernesto. ‘Gomez!’

De grote man stapte naar voren en bukte zich om Favorito met rolstoel en al op te tillen.

‘Nee! U hebt uw woord gegeven, señor.’

‘Iedereen weg,’ zei Don Ernesto. ‘Nu meteen. Rennen.’

Ze draafden het huis uit, gegeneerd dat ze op de vlucht sloegen omdat ze aan het leven hingen. Op het gazon zetten ze het op een rennen. Vanuit de keuken riep de kaketoer: ‘Pak ’m, mamacita.’ Cari hoorde het en rende terug om de kooi open te maken.

In het souterrain zat Favorito met een magneet in zijn hand. Hij tikte de letters aan, keer op keer. Tikken, tikken, een beetje sneller, een beetje harder, en zijn hart tikte in een angstaanjagend tempo mee. Favorito hield het papier tegen het licht en keek naar de tekening en tegelijk naar de heilige. Het licht dat van de heilige af spatte, scheen door het papier heen. Hij zag een licht plekje, waar iets was weggegumd. De stip net naast het midden van de van bladeren gevlochten halo om het hoofd van Caridad ontbrak. Hij pakte een magneet en keek of hij zich op kon richten uit zijn rolstoel. Maar hij kon niet bij de halo komen. Uit alle macht probeerde hij zich met één arm omhoog te duwen. Het tikken klonk nu als donderslagen, als kanonvuur, en hij keek de heilige in het gezicht en schreeuwde het uit.

‘CARIDAD!’

Boven hoorde Cari hem. Ze gooide de klapwiekende witte vogel op de bank en stootte de trap af, het licht en het tikken in.

Favorito wierp haar de magneet toe.

‘Het zwarte vlekje op de halo, op twaalf uur.’

Met drie lange passen vloog ze naar de schildering, sprong als een basketballer omhoog en plantte de magneet precies op de goede plek.

TIK. Tik. Het tikken hield op. De hendel van de kluisdeur draaide met een mechanisch geluid open. Favorito en Cari haptten naar adem. Ze boog zich over hem heen en ze hielden elkaar zo goed en zo kwaad als dat ging vast, tot hun gehijg overging in gelach.

Een kwart minuut leek het wel of het overal op de wereld ophield met tikken. Cari en Favorito schrokken toen de kluis nog één keer tikte, en daarna kregen ze het druk.

Favorito kon niet overal bij, dus Cari hielp hem. Samen haalden ze de kleurige stukken slagsnoer en de grijze ontstekers weg en legden ze op het tafeltje. Het semtex lieten ze in de kluis zitten, en ook de spijkers die eromheen gestouwd waren.

Ze wilden vlak naast de kluis geen telefoon gebruiken, dus toen de ontstekers eenmaal waren verwijderd, liet Cari Favorito waar hij was en liep de trap op om de anderen te vertellen dat het gevaar geweken was, met de witte vogel op de vuist die ze in de lucht stak.

Daarna ging het heel snel.

In razend tempo laadden ze de Good Delivery-goudstaven, de kilostaven, de ruwe staven uit de illegale Iníridamijnen en de zakken met de dikke, kleine tola bars, iets kleiner dan een aansteker, in de bestelwagen. Daarin stonden drie wasmachines, bovenladers, die op de jachthaven vanbinnen waren versterkt met stalen balken.

Gomez ging naast Favorito staan, hees hem met rolstoel, gereedschap en al op en liep de trap op en naar buiten.

Een paar minuten later reed de bestelwagen door een licht regenbuitje naar het vliegveld. Op de Julia Tuttle Causeway kwamen ze een konvooi tegen dat met hoge snelheid de andere kant op reed, naar Miami Beach.

Twee busjes van de immigratiedienst met elk zes man erin, vier agenten van de FBI, mensen van Tactische Operaties van de politie, plus de explosievenopruimingsdienst met hun robot, raasden over de Julia Tuttle Causeway. Tot ze halverwege waren, hielden ze alle sirenes aan. Van daar tot aan Miami Beach deden ze het met één ambulancesirene.

Een arrestatieteam van de politie en een brandweerwagen waren het eerst bij het huis. De waterpolitie had twee boten ingezet, geen lichten, geen sirenes. Het arrestatieteam drong het huis binnen, aan de voorkant en aan de achterkant.

Een politiehelikopter hing erboven. De gerafelde oude windsok bij het helikopterplatform wapperde in de luchtstroom.

De robot was geprogrammeerd om lastige locaties te vermijden en dus aarzelde hij bij de smalle trap, maar na enige aanmoediging van de operator ging hij toch de trap naar het souterrain af. De loop van de shotgun op de robot was gevuld met water om kortsluiting te veroorzaken in het ontstekingsmechanisme van een bom. Het mechaniek werkte elektrisch, niet met kruit.

Op de camerabeelden van de robot was de open kluis te zien. De bovenste planken waren leeg, op de onderste lagen kilopakken semtex. De mensen van de EOD waren blij toen ze op de camerabeelden een kluwen kleurig slagsnoer zagen dat van de explosieven af was getrokken en op het kaarttafeltje was gelegd. Naast het slagsnoer lag een kwikschakelaar, maar die kon geen kwaad meer. Die behulpzame geste ontging de EOD niet.

Drie zware magneten en Favorito's gereedschap, afgeveegd met olie, lagen door elkaar onder aan de trap.

Er werd niemand in het huis aangetroffen. Wel de poppen, de plastic monsters en het speelgoed.

Politiemensen van allerlei afdelingen zwierven door het huis. Toen de semtex werd afgevoerd in een van de EOD-busjes, verdween ook de angst.

De ploeg van de EOD bekeek de antieke elektrische stoel in de woonkamer en vroeg zich af of die bruikbaar was voor het opwarmen van een pizza. De brigadier ging erin zitten en zei dat je er wel mee kon stoven, maar niet grillen, en dat hij daarom door de Sing Sing was afgedankt. Alles leek leuk toen de bom eenmaal het huis uit was.

De waterpolitie sloot de Seventy-Ninth Street Causeway en de Julia Tuttle Causeway af en doorzocht alle boten die eronderdoor voeren.

Terry Robles legde alle wapens bij elkaar die in het huis waren aangetroffen: een AK en de AR-15 uit de kamer van wijlen Umberto. Met handschoenen aan haalde hij de tuimelaar uit het afvuurmechanisme. Die tuimelaar was een aluminium doosje zodat het wapen volauto kon schieten. Hij liet hem zien aan een agent van Alcohol, Tobacco and Firearms.

Die trok zijn wenkbrauwen op. 'Een nieuwe.'

Alle legale tuimelaars voor een AR-15 dateerden van voor 1968. Als je een legale, officieel geregistreerde tuimelaar kunt krijgen voor vijftienduizend dollar ben je spekkoper. Moet je wel een Class 3-wapenvergunning hebben.

Een nieuw gemaakte, illegale tuimelaar levert je een boete op van maximaal tweehonderdvijftigduizend dollar en twintig jaar cel, zonder mogelijkheid tot vervroegde vrijlating.

'Doe me een lol,' zei Robles tegen de ATF-agent, 'en geef dat ding voorrang in het lab.'

In de kamer van Hans-Peter vond hij een map met daarin tekeningen die te gruwelijk waren om lang naar te kijken.

Twee dagen later bracht Robles, undercover, samen met mensen van de ATF, een bezoek aan een raamloze opslagplaats die wel wat weg had van een abattoir. Daar huurden de mensen van Don Ernesto en Hans-Peter wapens.

De eigenaar zei dat Robles wel Bud tegen hem mocht zeggen. Zijn echte naam stond op een arrestatiebevel dat Robles in zijn zak

had: David Vaughn Webber, twee keer veroordeeld voor
cocainebezit, één keer voor rijden onder invloed.

Robles en de mensen van de ATF hadden hem gevonden omdat
zijn vingerafdrukken op de tuimelaar van Umberto's geweer zaten.

Op de luchthaven reed de bestelbus tot vlak bij het oude vliegtuig. Met een dolly rolden de mensen van Don Ernesto de met goud volgeladen wasmachines naar de vrachtlift. Daar werden ze tussen gewone wasmachines gezet, die naar Zuid-Amerika gingen.

Regen op het asfalt. In de plassen weerkaatste de grijze hemel, waaruit regen slierde. Een oude 707 taxiede langs en overstemde de gesprekken. Toen hij voorbij was, zei Don Ernesto: 'Ga met me mee, Cari. Ik kan je goed gebruiken. Deze stad bezorgt je alleen maar ellende.'

'Dank u, Don Ernesto, maar ik hoor hier nu thuis.'

'Ik raad je echt aan om mee te gaan.'

Ze schudde haar hoofd. In de regen oogde haar gezicht jonger dan haar vijftwintig jaar.

Hij knikte. 'Als ik het goud heb verkocht, laat ik je dat weten. Zoek een plek waar je veilig contant geld kunt opbergen. Een groot safeloket bij een bank. Als het geld binnen is, moet je het met kleine beetjes tegelijk weghalen. Later kun je het investeren in je eigen bedrijf. Als het zover is, kan ik je wel helpen aan een goede accountant.'

'Mijn tante?'

'Dat regel ik, echt.'

Hans-Peter Schneider keek naar het vliegtuig vanuit de berm van de weg die buiten langs de omheining van het vliegveld liep. Zijn telefoon lag op zijn schoot. Op een vel papier had hij de nummers genoteerd van de verkeersleiding, de politiepost op het vliegveld, de binnenlandse veiligheidsdienst en de immigratiedienst.

Don Ernesto draafde naar de toiletten. Onder het lopen tikte hij een nummer in en toen hij naar binnen liep, was hij al aan het praten. Hij dacht er wel aan om even onder de deuren te kijken, maar zag geen voeten.

Hij ging door met praten terwijl hij stond te plassen.

‘Ze werkt bij het Pelican Harbor Seabird Station, aan de Seventy-Ninth Street Causeway,’ zei hij.

Sirenes in de verte. Een brand misschien. Ze kwamen deze kant op. Don Ernesto draafde terug naar het vliegtuig en klom aan boord.

Toen de deur naar de toiletten dichtviel, kon Benito, die op een toiletpot stond, zijn voeten weer op de grond zetten.

In zijn SUV zette Hans-Peter zijn telefoon uit, stopte hem in zijn zak en maakte een prop van het vel papier met de telefoonnummers erop. Hij keek hoe de piloten nog even om de oude DC-6A heen liepen en toen reed hij weg.

Het toestel rolde en rolde en rolde over de startbaan. De vier propellers grepen naar de lucht en woeien het gras naast de baan plat. Het was volgestouwd met wasmachines en een paar vaatwassers – drie ervan heel zwaar – maar uiteindelijk steeg het toch op, maakte een lange bocht en vloog naar het zuiden, in de richting van Haïti.

Don Ernesto sloot zijn ogen en dacht aan Candy en geneugten uit het verleden, en toen dacht hij aan geneugten die nog in het verschiet lagen. Gomez, die door de bemanning naar een plek achter het zwaartepunt van het vliegtuig was gestuurd, zat in de *New Times* de kleine advertenties van masseuses te lezen.

De twee namen die Diego Riva kende, waren Don Ernesto en Isidro Gomez.

Er gingen arrestatiebevelen uit, maar toen vloog het oude vliegtuig al krakend boven de Florida Straits, vrij als een vogel.

Twee weken gingen voorbij en niemand hoorde iets van Don Ernesto.

Marco kocht een telefoonkaart en belde met een prepaid naar de dansstudio van Don Ernesto. Daar kreeg hij te horen dat er geen Don Ernest – had hij nu Ernesto of Ernest gezegd? – voor de studio werkzaam was.

Een heerlijke ochtend in North Miami Beach, in Greynolds Park, naast het meer. Stelletjes in huurbootjes peddelden over het spiegelgladde water. Onder de bomen spreidden mensen tafellakens uit voor een picknick en er speelde iemand op een accordeon. Blauwe rook dreef over het water van de plekken waar er werd gebarbecued.

Cari Mora keek op haar horloge en ging op de rand van de kade zitten. Op haar hoofd had ze een strooien hoed met een gekleurd lint.

Een platte skiff voer haar kant uit.

Favorito zat achterin en peddelde. Zijn opgevouwen rolstoel lag voor hem in de boot. Cari had hem sinds het openen van de kluis niet meer gezien. Eén keer hadden ze elkaar vijftien seconden gesproken over de telefoon.

Voorin zat Iliana Spraggs ook te peddelen, haar been nog steeds in het gips, met een waterdichte zak eromheen. Ze hadden een zwemvest aan. Iliana's gezicht was al roze van de zon.

Favorito lachte naar Cari.

'Hallo. Tiktak. Dit is Iliana.'

'Tiktak,' zei Cari. 'Hallo, Iliana.'

Iliana Spraggs weigerde Cari aan te kijken en zei ook niets terug.

'Cari, niemand heeft iets gehoord van onze vriend uit het zuiden. Misschien horen we nooit meer iets van hem. Ik denk dat hij er gewoon vandoor is.'

Hij reikte haar een picknickmand aan. ‘Kijk onder de sandwiches.’

Cari schoof ze opzij en zag het gele blinken eronder.

Ze keek om zich heen. De dichtstbijzijnde picknickers zaten onder de bomen. Ze tastte wat dieper in de mand. In een linnen tasje zaten negen dikke kleine tola's, met een stempel: 10 g.

‘Er zijn er achttien in mijn gereedschapskist gevallen. Negen voor jou, negen voor ons.’ Hij praatte door, niet alleen voor Cari, maar ook voor Iliana. ‘Als jij er niet geweest was, Cari, als jij die trap niet af was gevlogen, was er niks meer van me over geweest. Ik heb al eens in een explosie gezeten. Deze negen zijn rond de vierenveertig mille waard. Er staat een stempel op van Credit Suisse, maar ze zijn niet genummerd. Over een poosje zijn ze makkelijk te verkopen. Doe dat heel geleidelijk. Spreiden dus. Stop het geld stukje bij beetje in wat je aan het doen bent. Hou stortingen bij de bank onder de vijfduizend dollar. Betaal belasting.’

‘Dank je, Favorito.’ Cari haalde het linnen zakje uit de mand en zette de mand zelf terug in het bootje. ‘Er zit iemand te veel in de zon.’

Ze bood Iliana haar hoed aan. Die reageerde niet.

Cari keek in Iliana's gesloten gezicht. ‘Zuinig zijn op Favorito, hoor. Fijne vent.’ Ze legde haar hoed in de skiff, op de picknickmand.

De twee peddelden weg. Cari stopte de tola's in haar tas, naast haar studieboeken en een zak Vigoro-mest voor fruitbomen.

Toen ze buiten gehoorsafstand waren, zei Iliana, vrijwel zonder haar mond te bewegen: ‘Wat een godvergeten mooie meid.’

‘Helemaal waar. Maar dat ben jij ook.’ Na een ogenblik zette Iliana de hoed op haar hoofd en zwaaide naar Cari. Misschien lachte ze er ook bij.

Cari nam de bus naar het huis dat haar huis zou worden, bij het Snake Creek Canal.

Een warme dag, vlak voor de kerst. De frangipanes hadden hun blad laten vallen om zich te wapenen tegen de winter, als het kwik maar net boven de twintig graden kwam. De grote bladeren woeien tegen Cari Mora's benen toen ze van de bushalte naar haar huis bij het Snake Creek Canal liep.

Ze had twee canvastassen bij zich. In de ene zat een bloeiende felroze garnalenplant en in de andere haar studieboeken, plus *Tabellen voor dragende dakconstructies in hout*, van de American Wood Council.

Een paar buurkinderen van een jaar of acht waren voor hun huis bezig met een kerststal.

Ze hadden een Maria, een Jozef, het kindje Jezus in zijn kribbe, en de nodige dieren voor in de stal: een geit, een ezel, een schaap en drie schildpadden.

Midden in de stal hadden ze een holle metalen pijp in de grond gestoken. Twee meisjes en een jongen maakten daar snoeren met lichtjes aan vast en spanden die als de scheerlijnen van een tent om een kleurige kerstboom te maken, over de stal heen.

Hun moeder zat op de veranda en keek toe. Ze had de transformator onder haar hoede. Het snoer liep onder haar stoel door naar binnen.

Cari lachte naar haar. 'Wat een mooie *nacimiento*.'

'Dank u wel,' zei het oudste meisje. 'Kmart is de enige winkel waar je een *nacimiento* van *plástico* kan kopen. Die kan tegen de regen. Als je er een van gips hebt, regent hij weg.'

'Je hebt schildpadden in je stal gezet. En Jozef en Maria en het kindje Jezus.'

'Ja, bij Kmart hadden ze geen Wijzen uit het Oosten meer, en die schildpadden hadden we al. Ze zijn van hout, maar we hebben ze in de lak gedoopt, voor als het regent.'

'Dus deze schildpadden zijn...'

‘De Drie Wijze Schildpadden uit het Oosten,’ zei een jongetje. ‘Claro. Als we aan echte Wijzen uit het Oosten kunnen komen, worden dit weer gewone schildpadden, die hier in de stal staan. Ze zijn vriendjes met de ezel en het schaap.’

‘Dan maken we ze wel een beetje vies, net als de schildpadden in Snake Creek,’ zei het meisje.

‘Mooie nacimiento,’ zei Cari. ‘Bedankt dat ik even mocht kijken.’

‘Graag gedaan. Kom nog maar een keer terug als mam de lichtjes aandoet. *Feliz navidad.*’

Cari kon gefluit horen toen ze in de buurt kwam van haar huis, met het blauwe dekzeil over het dak. Het gefluit begon als een paar piepjes, maar werd al gauw luider en sneller, tot het net was of een paar minilocomotiefjes tegen elkaar opboden. Ze herkende de fluittaal van La Gomera.

Ze vermoedde dat het gefluit ging over de man die op het trapje naar haar voordeur zat.

Ze verplaatste de tas met de zware plant erin naar haar rechterhand en bleef bij de hoek van haar voortuin staan om daar naar een plant met vergelend blad te kijken.

De man was opgestaan toen hij haar aan zag komen. Ze merkte op dat hij gewapend was. Boven zijn rechterbeen zag ze de kolf van een pistool, door zijn jasje heen. Ze nam niet het pad, maar liep over het gras om te zorgen dat hij de zon in zijn ogen had.

‘Miss Mora, mijn naam is Terry Robles en ik zit bij de recherche. Kan ik een paar minuten met u praten?’ Beleefdheidshalve liet hij haar zijn identiteitskaart zien in plaats van zijn ster.

Ze kwam niet dicht genoeg bij hem om de kaart te kunnen lezen. Ze vroeg zich af of hij tiewraps bij zich had om mensen te boeien.

Terry Robles zag dat Cari’s gezicht het gezicht was van de tekeningen die hij in een map onder zijn arm had. Hij vond die tekeningen obscene en schandelijk, in plaats van alleen maar bewijsstukken. Hij voelde hun hete gewicht onder zijn arm.

Cari wilde Terry Robles niet in haar huis hebben, waar ze een paar keer per week haar drie meubels op een andere plek zette. Hij zat bij de politie. De immigratiedienst was ook politie. Ze wilde hem niet binnen hebben.

Ze nodigde hem uit om aan een tafel in de tuin te gaan zitten.

Op de veranda achter reageerde de kaketoe op het Silbo Gomero-gefluit uit het buurhuis. De vogel floot terug en schreeuwde er in het Engels en Spaans op los.

‘Verstaat u fluittaal?’ vroeg Robles.

‘Nee. Mijn burens besparen zo op telefoonkosten. Kan niet worden afgeluisterd. Let maar niet op wat de vogel roept. Die vangt op wat ze zeggen en mengt zich dan in het gesprek. Als hij iets tegen u zegt, is dat niet persoonlijk bedoeld.’

‘Miss Mora, in het huis waar u vroeger werkte, is het nodige gebeurd. Kent u de mensen die van het huis gebruik hebben gemaakt?’

‘Een paar dagen na hun komst ben ik vertrokken.’

‘Wie heeft u aangenomen?’

‘Ze zeiden dat het voor een film was. Ze hadden een vergunning met een naam erop. De laatste paar jaar is er heel vaak gefilmd. Dan gebruikten ze de decorstukken die in het huis staan.’

‘Kende u iemand van de ploeg die er heeft gewerkt?’

‘De baas was een lange man die Hans-Peter werd genoemd.’

‘Weet u wat ze in het huis hebben gevonden?’

‘Nee. Ik mocht die mensen helemaal niet en ik ben de tweede dag vertrokken.’

‘Waarom?’

‘Het waren bajesklanten. Hun gedrag zat me niet lekker.’

‘Hebt u ergens een klacht ingediend?’

‘Bij hen, voor ik vertrok.’

Robles knikte. ‘Een aantal van hen is dood. Anderen zijn spoorloos verdwenen.’

Hij zag geen reactie bij Cari.

‘U studeert.’

‘Ja, aan Miami-Dade. Ik ben net begonnen.’

‘Wat voor studie?’

‘Ik wil dierenarts worden.’

‘Niet lang geleden zijn uw verblijfsvergunning en werkvergunning verlengd. Gefeliciteerd.’

‘Dank u.’

Ze kon het zien aankomen.

Robles schoof heen en weer op zijn stoel. ‘U bent goed op weg om Amerikaans staatsburger te worden. U hebt een diploma medische thuiszorg, u hebt oude mensen verpleegd, u hebt schoonmaakwerk gedaan. Die lui hebben een smak goud weggehaald uit het huis waar u werkte. Hebt u daar wat van gekregen?’

‘Goud? Ik heb geld gekregen om boodschappen te doen, en niet eens veel.’

Er lagen nog drie tola’s in het opossumnest op zolder.

‘Vorig jaar hebt u op uw belastingaangifte een bescheiden inkomen opgegeven, maar recent hebt u toch dit huis kunnen kopen.’

‘Het is voor het grootste deel nog van de bank. Het is eigendom van de zwager van mijn neef. Ik zorg ervoor en knap het op.’

En dat was waar. Op papier dan. Ze zou deze eikel weleens wat laten zien.

Woede laaide op in Cari toen ze Robles aankeek, zijn ogen zag, donker als de hare, hier in de tuin achter haar huis.

Ze had niet gedacht dat ze hier zouden komen, de problemen. Ze had niet gedacht dat ze naar haar tuin zouden komen, naar haar huis, gebouwd op een plaat beton, zodat eronder geen kind ooit iets kon overkomen.

Ze zag het gezicht van Robles helderder dan de tuin om hem heen. Haar ogen zagen heel scherp in het midden van haar gezichtsveld, net als toen ze in Colombia de comandante op het kind onder het huis had zien schieten.

Cari keek naar haar eigen mangoboorn, luisterde naar hoe die ademde in de wind en ze haalde diep adem, en toen nog een keer.

Een bij, die in de winter moeilijk aan voedsel kon komen, vloog naar de garnalenplant in haar tas en zoemde tussen de bloemen rond. In een flits zag Cari de oude bioloog voor wie ze in Colombia had gezorgd, zijn bril opgevouwen in zijn zak, zijn bijenhoed op zijn hoofd.

Dat ze boos was op Robles was onredelijk, en dat wist ze.

Ze stond op. 'Rechercheur, ik breng u zo meteen een glas ijsthee. Maar eerst wil ik weten waarvoor u hier bent.'

Als jonge marinier was Terry Robles zes surreële weken de lichtzwaargewichtbokskampioen van de Pacific Fleet geweest. In Cari's gezicht zag hij iets wat hij herkende.

Oké. Oké. Daar gaan we. 'Oké,' zei hij, nadat hij in zijn hoofd tien keer 'oké' had gehoord. 'Hebt u enig idee wat Hans-Peter Schneider met u van plan was?'

'Nee.'

'Hans-Peter Schneider levert vrouwen aan de mannen die in illegale goudmijnen in Colombia en Peru werken. Vaak krijgen die kwikvergiftiging, omdat de mijnen het water vervuilen. Daardoor is het moeilijk om na hun dood hun organen te verkopen. Hij verkoopt menselijke organen zonder kwikvergiftiging. Die oogst hij in motels. Hij verkoopt expres verminkte vrouwen aan gespecialiseerde clubs in diverse delen van de wereld. Dat verminken is maatwerk. Mijn punt is dat als het hem niet lukt om u te pakken te krijgen, hij een andere vrouw te grazen neemt.'

Geen zichtbare reactie van Cari.

'Hier zijn de schetsen van wat hij met u van plan was. Nogmaals mijn excuses, maar dit is menens.'

Robles schoof een stapeltje tekeningen naar Cari toe, met de afbeelding omlaag.

Ze draaide ze een voor een om. Technisch gezien waren ze heel goed. Op de eerste had ze nog maar één ledemaat – een arm en een hand om haar meesters genot te verschaffen – en was ze voorzien

van getatoeëerde portretten. Van haar andere arm en haar benen was niets meer te zien. Ze was een kale romp met één arm eraan. In de hoek was iets geschreven: KLEIN DUIMPJE.

De andere tekeningen waren nog erger. Ze bekeek ze allemaal, maakte er weer een stapeltje van en duwde ze terug naar Robles.

‘U zou ons kunnen helpen om Schneider te pakken te krijgen.’

‘Hoe dan?’

‘U bent een obsessie voor hem. Ik wil hem pakken, en Interpol ook. We moeten zijn zieke, rijke klanten naar de gevangenis sturen of naar een gesticht, want daar horen ze. Ik wil dat Schneider niet nog meer vrouwen verminkt. U zou hem kunnen lokken.’

‘Weet u waar hij is?’

‘Zijn creditcards zijn de afgelopen twee dagen gebruikt in Bogotá en in Barranquilla, en met zijn telefoon is een paar keer gebeld vanuit Bogotá. Maar hij komt heus wel terug. Als dat niet zo is, moeten we proactief te werk gaan en het via Interpol spelen. Een informant heeft een aantal klanten van hem geïdentificeerd. Een van hen heeft een villa op Sardinië. Uw opleiding en uw werk kan ik wel regelen. Wilt u dat doen? Wilt u met mij samenwerken om hem te pakken?’

‘Ja.’

‘En dan wil ik de mensen die hem de wapens hebben verhuurd ook in de gevangenis hebben.’

Robles had een aantal arrestaties verricht, maar hij moest aantonen dat die wapens door criminelen waren gebruikt.

‘Mijn vrouw is met een van die wapens neergeschoten,’ zei hij. ‘En ik ook. En mijn huis lag in puin. Dat lijkt trouwens veel op dit huis. Ik vind dat ik een fijn huis heb, net als u vindt dat u een fijn huis hebt. Nou ja, het huis van de zwager van uw neef dan. Had Schneider wapens bij zich, voor zover u dat kon zien?’

‘Ja.’

‘Wat hebt u gezien? Kunt u de wapens beschrijven?’

‘Beschrijven?’

‘Ik heb uw aanvraag voor verlenging van uw verblijfsvergunning gelezen. Ik ken uw achtergrond. Weet u zeker dat het geen nepwapens waren, zoals in films worden gebruikt?’

‘Ze hadden twee semi- of volauto AK’s met dempers en twee AR-15’s, waarvan een volauto. Voor alles hadden ze kromme magazijnen, dertigschots, en een trommel voor een van de AK’s. Schneider, die lange, had een Glock-9mm in een Jackass-rugholster. Citroen?’

‘Ik hoef geen thee. Miss Mora, het lukt me niet om u permanent te laten bewaken, maar ik kan wel een paar schuiladressen regelen die we normaal gebruiken om getuigen te beschermen. Daar vindt niemand u. U zou daar kunnen logeren tot...’

‘Nee. Dit is de plek waar ik woon.’

‘Wilt u alstublieft naar de schuiladressen kijken?’

‘Nee, rechercheur. Die heb ik al eens gezien in Krome. De gevangenis.’

‘Hebt u altijd een telefoon bij u, zodat ik u kan bereiken?’

‘Ja.’

‘Ik zal de politie vragen om vaak even langs te rijden.’

‘Oké.’

Terry Robles vond het een genoegen om op deze gouden middag naar Cari te kijken, ook al mocht ze hem niet. Hij was de laatste tijd vaak alleen. Hij dacht aan zijn vrouw in Palmyra met de zon op haar haar. Hij moest hier weg.

‘Er is een opsporingsbericht uitgegaan voor Hans-Peter Schneider,’ zei hij. ‘Als we hem zien, bel ik meteen. Hou alle deuren en ramen dicht.’

‘Gelukkig kerstfeest, rechercheur.’

‘Feliz navidad.’

Nou ja, misschien heeft ze niet echt de schurft aan me. Niet dat het iets uitmaakt, bij mijn werk of iets anders, dacht hij, terwijl hij naar zijn auto liep.

Hans-Peter Schneider had voorlopig alles wat hij nodig had. Hij had de helft vooruitbetaald gekregen van de twee ton die hij in rekening ging brengen voor het afleveren van Cari bij meneer Gnis en het toezicht houden op het modificeren. Hij kon zijn hoofdkwartier in Miami gewoon blijven gebruiken, want dat stond niet op zijn naam. Zijn boot was officieel eigendom van een bedrijf in Delaware.

In Colombia gebruikte Paloma zijn creditcards en zijn telefoon.

Hij had een briefje gekregen van de tatoeagekunstenares Karen Keefe. Die wilde na het uitzitten van haar straf best naar Mauritanië komen om daar Cari te versieren. Hans-Peter had haar een tekening bezorgd van het gezicht van moeder Gnis, zodat ze alvast kon oefenen.

Hij kocht een CO₂-verdovingsgeweer, de JM Standard van Dan-Inject, en pijlen met daarin genoeg azaperone om een zoogdier van vijfenzestig kilo uit te schakelen. Hij had een 9 mm-pistool in zijn broeksband.

Uit ervaring wist hij dat het gemakkelijker is om een geboeid mens te vervoeren als die zich in een geventileerde lijkzak bevindt, met draaghandvaten. De meeste lijkzakken zijn lucht- en waterdicht. Daarin stikt een mens, als hij of zij niet al dood is. De tas die Schneider bij zich had, was goed geventileerd, van canvas en éénlaags.

Hij had stevige tiewraps, chloroform en wattenschijfjes. Hij had het nodige ingeslagen om dwangvoeding te kunnen geven en ook zijn obsidiaanscalpels ingepakt, voor het geval ze op de boot van meneer Gnis alvast wat wilden doen op de kombuistafel, onderweg naar Mauritanië.

Aan het eind van de middag ruimde Hans-Peter zijn kamers op en goot Karla door de wc.

Hij had met valse papieren een busje gehuurd en de middelste stoel eruit gehaald om ruimte te maken voor Cari. Hij verwijderde

de zekering voor de binnenverlichting, zodat hij in het donker de zijdeur open kon houden.

De nacht was niet ver meer. Vluchten spreeuwen streken neer in de hagen om het Pelican Harbor Seabird Station. Twee families papegaaien maakten voor het slapengaan zo luidruchtig ruzie dat ze de muziek van de boten in de jachthaven overstemden. De geur van eten op de grill en een sliert blauwe rook dreven over het water.

Op de parkeerplaats naast het Seabird Station zat Benito te wachten in zijn oude pick-up. Hij zou Cari naar het huis van haar nicht brengen. Daar zou ze die nacht slapen. De airco van de auto deed het al jaren niet en dus had hij de ramen naar beneden gedraaid en was hij blij met de koelte die dat bracht.

Overall om de parkeerplaats heen stonden bomen en dus was het er donkerder dan erbuiten.

Cari ruimde de behandelkamer op, steriliseerde de instrumenten en bracht een ontdooide rat naar de uil.

Ze sloot haar ogen en voelde de wind langs haar gezicht strijken toen de grote vogel omlaagwielde om zijn prooi op te halen.

Benito wilde niet roken als Cari in de auto zat en dus rolde hij nu maar vast een sigaret om die in het donker op te roken, voor ze er was. Hij tikte met zijn bananenvingers op het blikje waar de shag in zat. Hij likte langs het vloeit, rolde de sigaret dicht, kneep in het uiteinde en stak een lucifer aan.

De lucifer vlamde oranje op in de cabine en de pijl raakte hem in zijn hals. Hij greep ernaar. De sigaret viel in een waaier van vonken op zijn schoot. Hij graaide onder de voorkant van zijn overall, waar hij zijn pistool had, en voelde dat zijn hand zich om de kolf sloot terwijl het stuurwiel heen en weer begon te golven. Hij kreeg zijn hand nog wel om de deurkruk, maar hij was in zijn hals geraakt en het duister kwam snel.

Allerlei ideeën speelden door het hoofd van Hans-Peter toen hij het verdovingsgeweer herlaadde. Hij zou het enig hebben gevonden

om Benito levend op te lossen waar Cari bij was. Een soort voorproefje, zogezegd. Zou dat niet geestig zijn? Maar hij had weinig tijd. En hij moest nog naar het grote jacht van meneer Gnis varen, dat in internationale wateren lag, zesendertig kilometer uit de kust. Hij kon Benito beter zijn keel afsnijden. Hans-Peter klapte zijn mes open. Hij was net op weg naar Benito's pick-up, toen de laatste lichten uitgingen in het Seabird Station en hij eerst een deur stevig hoorde dichtslaan en daarna het gerinkel van sleutels.

Cari kwam eraan.

Onder het lopen zong ze 'Mi verdad', een nummer van Shakira. Benito zat achter het stuur, onderuitgezakt, zijn kin op zijn borst. Cari had een koude tamarindecolla voor hem bij zich. Benito wilde haar per se naar huis brengen, en vaak zat hij al te slapen als ze klaar was met haar werk.

'Hola, mi señor.'

Ze zag het pijltje in zijn hals op hetzelfde ogenblik dat ze achter zich iets hoorde kraken, alsof er een tak van een palm afbrak, en voelde iets steken in haar bil. Ze stak haar hand door het raampje om Benito's pistool te pakken, draaide zich om en hief het op, maar het asfalt kwam omhoog en sloeg haar in het gezicht en probeerde zich om haar heen te wikkelen en alles werd zwart.

Duisternis. De geur van diesel en zweet en schoenen. Een puls, een trilling in de metalen vloer, sneller dan een polsslag, een gezoem. Starters jankten, twee turbodiesels sloegen aan, draaiden heel even stationair en toen zette de boot zich in beweging. De motoren maakten nu een laag grommend geluid, met secundaire trillingen, soms in en soms uit fase. *Whump whump*.

Cari deed haar ogen iets open. Zag het metalen dek. Ogen iets verder open.

Ze lag in haar eentje in een hut, voor in de boot, op de vloer. Boven haar, in het midden van het plafond, zat een luik van helder plexiglas, waar overdag licht doorheen zou komen. Dat kwam er nu

ook doorheen, een beetje, en het geluid veranderde toen de boot uit een botenhuis voer, de nacht in.

Boven het luik verscheen een gezicht. Iemand aan dek keek op haar neer. Hans-Peter Schneider. Hij had de oorring in die van Antonio was geweest, die met het gotische kruis.

Cari deed haar ogen dicht, wachtte even en deed ze weer open. Een bedbank in de vorm van een V naast haar. Een gescheurde nagel, onder het bloed, niet van haar, op de plek waar de zijkant van de bank aan de vloer was vastgemaakt. Haar armen en haar schouder rustten op het metalen dek en deden pijn. Haar polsen waren achter haar rug aan elkaar gebonden. Ook haar enkels waren geboeid. Ze kon ze zien. Vier zware tiewraps.

Ze had geen idee hoelang ze al op de boot was. Die voer niet erg snel. Ze kon het water langs de romp horen ruisen. Haar was geleerd dat hoe eerder je ontsnapt als je gevangengenomen bent, hoe groter de kans is dat je het overleeft.

In de stuurhut van de lange zwarte boot, met Mateo aan het wiel, belde Hans-Peter meneer Imran op. Die bevond zich op het zeventig meter lange jacht van meneer Gnis, dat op weg was naar de afgesproken plek.

‘Ik ben onderweg. Het kost me een uur of drie.’ In de buurt van meneer Imran hoorde hij iemand gillen.

‘Ik laat het bad vast vullen.’

‘Goed idee. Alle kans dat ze alles laat lopen.’ De twee mannen grinnikten collegiaal tegen elkaar.

In de hut bewoog Cari voorzichtig alles wat ze kon bewegen. Ze dacht niet dat ze iets had gebroken, maar haar voorhoofd was wel opgezwollen en plakkerig.

Zo goed en zo kwaad als dat ging warmde ze haar spieren op, op haar zij op de vloer.

Met haar blik op het perspexluik gericht wist ze zich in een zittende positie te manoeuvreren, haar rug tegen de bedbank. Er was wat rek- en strekwerk voor nodig, en vijf pogingen, maar toen had ze haar geboeide polsen onder haar billen en achter haar

knieën weten te krijgen. Ze trok haar knieën tegen haar borst en wist met een uiterste krachtsinspanning haar polsen langs haar voeten te krijgen. Gelukt. Nu had ze haar handen voor zich. Ze zag dat de vier zware tiewraps om haar polsen van hetzelfde type waren als die om haar enkels. De uiteinden staken een eind bij haar polsen vandaan.

De kinderen, vastgebonden in het water. De tiewraps, die tot ver voorbij hun polsen uitstaken. Ze drukten hun hoofden tegen elkaar. Pang!

Toen Cari zich dat herinnerde, voelde ze een hete golf door zich heen gaan, en een deel daarvan was energie.

Hoe kom je vrij als je met tiewraps bent vastgebonden? Dat valt niet mee. Een of zelfs twee gewone tiewraps krijg je nog wel kapot, zeker als je je heupen kunt gebruiken, maar niet deze zware, en zeker niet vier. Wrikken. Ze kon niet bij de tiewraps om haar polsen, maar die om haar enkels kon ze misschien wel openkrijgen. Als ze iets had om mee te wrikken. Het kruisbeeldje van Petrus met de dolk erin hing niet meer om haar hals. Ze keek om zich heen of ze iets bruikbaar zag. Een haarspeld, wat dan ook.

Ze rekte zich uit om in de wc te kunnen kijken. Misschien lag er een haarspeld op de grond. Niks. Een roestvrijstalen toiletpot, een spiegel, een plankje, een douche. Een weegschaal. Ze keek onder de bedbanken, tastte langs de vloer. Niks. Niks, alleen twee stinkende bootschoenen. Wat was plat en van metaal en bruikbaar om mee te wrikken? Haar dolk was weg. Haar zakken waren binnenstebuiten gekeerd. Ze was grondig gefouilleerd. Er zat een rauwe plek op haar borst, waar een stoppelbaard langs was gegaan. Getver. *Wat is plat en van metaal en de hanger van de ritssluiting van mijn broek.*

Ze ritste haar broek open. Het kostte nogal wat tijd om die met haar geboeide polsen over haar benen omlaag te schuiven.

Eerst probeerde ze de hanger in het slotje van de tiewraps om haar polsen te duwen, maar zonder haar vingers kon ze hem niet goed manipuleren en viel hij slap opzij. En dus begon ze maar met haar enkels. Bij twee van de tiewraps zat het slotje aan de

voorkant. Ze wrikte de trekker in het slotje van de bovenste. Nee. Nee. De trekker wilde er niet in. Nee. Nee. Nee. Ja. Het slotje ging open, het uitstekende stuk tiwrap gleed erdoor en hij was los. Ze schoof hem onder een slaapbank, zodat hij van boven niet te zien was.

Ze wreef over de rode striem in haar enkel en begon aan de tweede. Die werkte niet mee. Ze moest het twaalf keer proberen voor hij eindelijk openging. Bij de volgende twee zat het slotje achter haar benen. Een van die twee moest ze op de tast doen. Het kostte haar tien minuten, terwijl onder de boot water en de tijd voorbijgleden. De andere zat zo los dat ze hem naar voren kon draaien. Drie pogingen, toen was hij los.

Maar de tiwraps om haar polsen kreeg ze zo niet open. Ze kon niet wrikken met de trekker zonder haar vingers te gebruiken. Hij zakte steeds scheef weg tegen het slotje.

Ze bleef even op de vloer zitten, haar hoofd tegen de bedbank. Ze hoorde voetstappen op de trap.

Ze kon vechten nu haar voeten vrij waren, ook al waren haar polsen nog geboeid. Haar voeten onder de bank schuiven, net doen alsof er niks aan de hand was en zo tijd winnen? Nee. Vechten, nu.

Ze stak haar arm uit en trok de zware weegschaal uit de badkamer.

Ze kwam overeind, staan blijven, staan blijven, en tilde met haar geboeide handen de weegschaal hoog boven haar hoofd. De deur van de hut ging open en ze trapte Mateo in zijn ballen, zo hard dat zijn voeten bijna van de grond kwamen. Nog een trap, nu in zijn maag, om ervoor te zorgen dat hij niet kon schreeuwen, en toen liet ze met alle kracht die ze in zich had de weegschaal op zijn achterhoofd neerkomen. Hij viel voorover op de metalen vloer en ze draaide de weegschaal en ramde er twee keer mee tegen de achterkant van zijn hoofd. De tweede keer gaf er iets mee. Een sterke urinelucht steeg op en er liep vocht onder hem vandaan.

Het waren maar een paar doffe klappen geweest, plus wat gekreun. Niet echt veel harder dan het gedreun van de motoren en

de golven die kletsend tegen de zijkant sloegen. Misschien had Hans-Peter niets gehoord. Maar het zou hem binnen een paar minuten opvallen dat Mateo wegbleef.

Handen, handen, als ze haar handen niet kon gebruiken kon ze niet zwemmen, behalve als ze een zwemvest kon vinden. Niet in de hut. Ze doorzocht Mateo's zakken. Een mes? Een pistool? Maar Hans-Peter was te slim om een cipier met een wapen een cel in te sturen. Hij had niks bij zich waar ze wat aan had, alleen kauwgom.

Hoe krijg je een tiwrap open? Als ze haar handen niet kon gebruiken kon ze niet ver zwemmen. Met haar gierende adem kreeg ze alle geurtjes van de boot binnen. Muffe lakens. Oud bloed. Urine van de dode naast haar. De lucht van de oude bootschoenen met hun *leren veters waarmee ze kon zagen*.

Hoelang had ze? Niet lang.

Hans-Peter schreeuwde naar beneden. 'Alleen even naar haar boeien kijken, Mateo. Als je haar neukt, maak ik je af. We verkopen vers vlees.'

Cari viste de schoenen onder het bed vandaan en pulkte er met haar vingers en tanden de veters uit. Ze knoopte ze aan elkaar, maakte aan beide uiteinden een lus en stak daar haar voeten in. Toen bewoog ze haar benen op en neer, alsof ze fietste. De leren veter gleed sissend langs de bovenste tiwrap terwijl ze trapte en trapte, tot er rook van de veter en de tiwrap kwam en ze de warmte op haar armen kon voelen.

Weer geschreeuw van Hans-Peter. 'Mateo, kom terug, klootzak. Ik had je niet aan haar tieten moeten laten likken.'

Pompen, pompen. De veter siste langs het plastic van de tiwrap. Rook en warmte en plof, de bovenste tiwrap bezweek en de veter begon aan de volgende, sissend en rokend, plof, de tweede tiwrap brak en de lus schoot van haar voet. Het kostte haar een verzenuwde seconde om hem er weer in te krijgen en POMPEN en POMPEN met alles wat ze in zich had en POMPEN en POMPEN en POMPEN en PLOP.

POMPEN POMPEN POMPEN POMPEN POMPEN POMPEN PLOP. Ze had haar handen vrij. Ze tintelden toen het bloed erin terugkwam.

Toen ze omhoogkeek door het luik boven haar zag ze net licht voorbijglijden, een strook licht, lavendelblauw, als de binnenkant van de bek van een visarend. De onderkant van de autoweg. Hoog aan de hemel lampen van het vliegveld, als een rode en een witte ster. Die zaten boven op de hoge antennes naast het Seabird Station, waar haar studieboeken lagen en haar zak mest voor bomen. Toen de boot nog iets verder naar het zuiden voer, zag ze de lichtjes van de auto's die over de weg raasden, snelle rode flitsen, als lichtspoorruit van een zwaar machinegeweer.

Als ze op de bedbank ging staan kon ze het luik openmaken. Maar dat zat in het voordek. Hans-Peter stond aan het stuur en zou dat zien. Ze waren nu voorbij de weg. Ze kon niet wachten.

De motoren gingen langzamer draaien. Vielen stil. Ze deed het haakje op de deur. Niet dat dat veel voorstelde. Hans-Peter schreeuwde iets omlaag. Voetstappen op de trap.

Ze deed het luik open en hees zich op het voordek toen Hans-Peter onder haar de deur opentrapte.

Hij had het verdovingsgeweer in zijn hand.

Hij zag dat het luik openstond en rende de trap naar het dek op, net toen Cari soepel van het dek dook en in de richting zwom van Bird Key, dat zich verderop onscherp en zwart aftekende.

Hans-Peter, weer aan dek met zijn geweer, kijkend, kijkend. Hij draaide het grote zoeklicht op de boot, vond haar in de lichtbundel, hief het geweer op.

Toen het licht haar vond, dook Cari. Ze was al heel gauw bij de bodem. Het water was zo ondiep dat ze haar schaduw onder zich zag in het licht van de boot.

Ze moest ademhalen, onder water haar longen leegblazen en dan omhoog voor een snelle hap lucht en weer omlaag en een droge knal en een pijl ging door het haar dat boven haar hoofd wuifde terwijl ze zwom.

Zijn laatste pijl. Hij zou onderdeks moeten gaan om nieuwe te halen.

Hans gooide het geweer neer en liep terug naar het stuurwiel. Hij kon vanaf die plek het zoeklicht draaien en de straal gleed over het water en vond haar terug. Hij gaf gas en zette de achtervolging in. Hij ging haar rammen met de boot, ook al werd dat haar dood.

Cari kon snel zwemmen. Ze had nog nooit zo snel gezwommen als nu. Achter haar twee grommende dieselmotoren. Dichterbij, steeds dichterbij, Bird Key nog dichterbij, vijftig meter.

Het geluid van de boot leek nu wel van pal boven haar te komen en haar naar de motoren toe te trekken en het zoeklicht kon niet ver genoeg naar beneden draaien en dus was ze uit het licht en de punt van de boot gleed over haar heen. De boot raakte de bodem. Een lang knarsend en schurend geluid toen hij abrupt tot stilstand kwam in de zandbank voor Bird Key en Hans-Peter kwakte tegen het stuurwiel en viel op het dek. En snel weer overeind.

Cari zwom door, raakte met haar handen de bodem, staan en door het water rennen naar Bird Key, zwart en lichtloos. Rennen, rennen. Was het beter om in het water tegen hem te vechten? *Draai je om en vecht. Nee, ik kan in het water niet trappen en hij heeft een pistool.*

Tussen de mangroven in en Bird Key op. Struikelen door de rommel langs het water, de aangespoelde troep van de toeristenboten, het vuilnis dat met de rivier meekwam, kapotte koelboxen, flessen, plastic flacons, rennen, witte dingen onder de bomen in het zwakke licht, struikelen over donkerder dingen, sterke geur van vogelpoep. Veel geluidjes van hier nestelende vogels, hun nachtrust in de bomen verstoord, luid gekrijs van de ibissen.

Er waren geen echte paden, en wat er was, was half dichtgegroeid.

Het kostte Hans-Peter even om zijn pijlen te pakken en het anker uit te gooien tegen het opkomende getij en toen was ook hij

in het water en waadde met zijn lange benen naar de dichte rij mangroven aan de rand van Bird Key, zijn pistool in zijn broeksband en zijn verdoovingsgeweer en een zaklamp in zijn handen.

Hij zou snel moeten zijn: de waterpolitie zou zijn boot kunnen vinden. Het viel niet mee om zich een weg te banen door de mangroves heen, met een geweer en een zaklamp.

Cari draafde verder, af en toe struikelend, was nu in de buurt van de plek waar ze de visarend had gered. Elk wapen was goed. Iets om mee te slaan, alsjeblieft God, een visspeer. Wat dan ook.

Op de grond een paar dode vogels, verstrikt in visdraad. Een kapotte hengel. Een leeg kratje.

Wolken zeilden voor een bleke maan langs. Het zwakke licht ging af en toe aan en uit.

Duizend vogels roerden zich en maakten geluidjes. Schril gepiep van jongen, tot die tot zwijgen werden gebracht met wat opgebraakte vis.

Een kwak, op jacht langs de rand van de mangroves, met hooggeheven poten, verstarde, zijn slangachtige nek klaar om toe te stoten. De nacht was vol leven.

Cari zocht op de grond naar een wapen tot ze Hans-Peter met veel geraas door de mangroves heen hoorde komen, en toen was ze zo stil mogelijk en schoof terug het struikgewas in en zag het bleke maanlicht op Hans-Peters hoofd vallen. Hij liep vlak langs haar heen, met zijn pistool in zijn broeksband. Hij droeg Antonio's oorring. Hij zou langs haar heen lopen op de kleine open plek waar de visarend had gehangen.

Ze schoof nog wat verder achteruit. Misschien kon ze achter hem komen en het pistool weggrissen. *Voorzichtig naar achteren, met je voet over de grond om takjes weg te schuiven voor je je gewicht erop laat rusten. Geen gekraak.*

Vlak boven haar vloog een papegaai met veel gekrijs op en Hans-Peter draaide zich razendsnel om, richtte het geweer, een droge knal en de pijl vloog langs haar oor en toen stortte hij zich naar voren en ze kon hem nog net een harde trap tegen zijn

dijbeen geven en toen was hij bij haar en lag ze op haar rug in de struiken, met haar handen tegen zijn borst. Hans-Peter was heel sterk, zijn onderarm tegen haar keel, en hij tastte in zijn zak naar een pijl om die met de hand in haar te steken. Iets raakte haar gezicht, iets wat hij om zijn hals had en ze zag dat het het Petruscrucifix was. Hij haalde zijn arm van haar keel weg om in zijn andere zak te kunnen zoeken en dat gaf haar de kans om hem een kopstoot te geven, en nog een. Haar hand vond het bungelende kruis en ze griste de dolk eruit. Die was kort, maar niet te kort, en ze stak hem in de zachte plek onder zijn kaak en haalde het lemmet van links naar rechts. Het mes drong binnen tot in zijn mond en sneed daar de grote bloedvaten onder zijn tong door, want daarvoor was het gemaakt. Zich verslikkend in zijn eigen bloed kwam hij half overeind, greep naar zijn gezicht, hoestte een waaier bloed op. Ze kronkelde onder hem vandaan. Hij graaide eerst naar zijn pistool, maar greep toen weer naar zijn keel en blies bloed uit zijn neus en dat gutste nu langs zijn borst, zwart in het maanlicht. Schokkend kwam hij overeind, zijn gebogen rug naar haar toe gekeerd. Cari rukte het pistool uit zijn broeksband en schoot hem door zijn ruggengraat. Hij zakte tegen de boom waaraan de visarend had gehangen. Zo bleef hij zitten, met zijn rug tegen de boom, en keek haar aan. Ze keek terug. Ze keek hem recht aan, zonder met haar ogen te knipperen, tot hij stierf, en toen liep ze naar hem toe en pakte haar crucifix terug. Daar zouden ze hem over een paar dagen wel vinden, de autoriteiten, als die werden gebeld door een paar vogelaars in een bootje. Ze zouden hem vinden, zittend tegen de boom, een gier op elke schouder, als de duistere engelen die in zijn ziel hadden gehuisd, hem omhullend met hun zwarte vleugels terwijl ze de zachte delen van zijn gezicht wegvraten. En zijn zilveren hoektanden zouden glinsteren, want daar zou dan permanent licht op vallen.

Het duister begon te wijken. De roekenkolonie werd wakker. Veel nat gekletter op de grond. De eerste groepen waren al aan het

rondcirkelen en de witte ibissen glinsterden in het eerste licht. Een enorme massa vogels, trillend van leven.

Uit het oosten kwam steeds meer licht. Op Bird Key zag Cari de autoweg, de lampen van het vliegveld boven het Seabird Station, zwakker nu in de dageraad, net als de sterren. Het Seabird Station, waar haar studieboeken lagen, haar zak Vigoro en haar studentenkaart voor Miami Dade College.

Ze maakte zwemvleugels van twee plastic flacons. Bij de ene zat de dop er nog op, de andere maakte ze dicht met een flard plastic en een stuk vislijn. Met haar zwemvleugels het water van de baai in, niet omkijken – zo zwom Cari naar de ochtend toe.

Miami Beach, Florida

2018

Dankwoord

Ik dank het bureau van de Quaker United Nations voor 'The Voices of Girl Child Soldiers' van Yvonne E. Keairns.

Van David Rivers, die tot zijn pensioen werkzaam was bij Bureau Moordzaken van de politie van Miami, mocht ik aanwezig zijn bij een serie uitstekende door hem samengestelde en gepresenteerde voordrachten over zijn werk.

Het Pelican Harbor Seabird Station vangt gewonde vogels en andere dieren op tot ze hersteld zijn en weer kunnen worden vrijgelaten. Het is een prachtige instelling, die volledig draait op vrijwilligers en giften. Het Station heet bezoekers van harte welkom.

Mijn dank gaat vooral uit naar deze plek: Miami, pittig en mooi, een intens Amerikaanse stad, gebouwd en onderhouden door mensen die ergens anders vandaan zijn gekomen, vaak te voet.